

DR. N.C. PAULESCU

PROFESOR LA FACULTATEA DE MEDICINĂ DIN BUCUREȘTI

FIZIOLOGIE FILOSOFICĂ

CELE PATRU PATIMI

ȘI

REMEDIIILE LOR

**„Și nu ne duce pre noi în ISPITA,
Ci ne izbăvește de Cel rău.”**

**Lucrarea de față reproduce ediția apărută în 1921 la București,
„Cartea Românească” SA, Atelierele Sfetea.
Notele de subsol aparțin autorului.**

INTRODUCERE

ORIGINILE PATIMILOR

INSTINCTELE

Dumnezeu - care e ziditorul lumii și a cărui existență o demonstrează astăzi Știința¹ - a dat ființelor viețuitoare - oamenilor, ca și animalelor - instinctele, adică niște acte ce se referă:

- la întreținerea traiului;
- la continuarea seminției.

Instinctele sunt absolut trebuincioase - căci fără ele viața nu e cu putință. De aceea ele se capătă din naștere și mintea vietății nu intervine câtuși de puțin în producerea lor. Ele sunt legi divine, cărora orice ființă trebuie să li se supună. Ele procură fericirea, când sunt satisfăcute.

Un instinct e compus dintr-o idee (impresie senzitivă) și dintr-o mișcare (reacție motoare). Dar atât impresia, cât și reacția sunt însoțite de plăcere sau de neplăcere; și acest caracter emotiv distinge actele instinctive de actele care nu sunt instinctive. Așa, bunăoară, un câine flămând rămâne nepăsător față de o bucată de piatră (impresie indiferentă neinstinctivă); el sare însă de bucurie și își linge botul când vede o bucată de carne (impresie plăcută instinctivă) și se repede să o înghită (reacție plăcută instinctivă). De asemenea, același câine trece liniștit pe lângă o oaie (impresie indiferentă neinstinctivă); dar el e cuprins de groază când zărește un lup (impresie neplăcută instinctivă), și o turește la fugă (reacție neplăcută instinctivă).

Caracterul de plăcere sau de neplăcere al actelor instinctelor depinde, prin urmare, de folosul de care profită, sau de primejdia în care e pusă, viața individului și a progeniturii sale.

¹ Paulesco. - *Traité de Physiologie médicale*, T. III

Actele instinctive se îndeplinesc toate în vederea unui scop. Dar acest scop, care e sau hrana, sau apărarea sau reproducția (înmulțirea), e cu totul necunoscut. Astfel, câinele, căruia îi place carnea și simte nevoia de a o înghiți, nu știe pentru ce-i place și în ce scop o mănâncă.

Toate actele animalelor sunt instinctive. Omul, singur dintre toate animalele, bănuiește, pe ici, pe colo, scopurile actelor instinctive pe care le îndeplinește. Aceste acte instinctive, al căror scop e cunoscut, se numesc acte de voință, sau voluntare. Așa, de exemplu, omul instruit face act de voință când, știind că zahărul, ca hidrant de cărbune, e necesar nutriției sale, îl introduce în regimul său alimentar. Pe când copilul se supune pur și simplu instinctului, când caută zaharicale, numai și numai pentru că îi place gustul lor dulce.

Remarcați că omul poate, prin voință, să se împotrivescă imboldurilor instinctive. Dar această putere e mărginită. Nu poți lupta multă vreme împotriva nevoii de a mânca când ți-e foame sau de a bea când ți-e sete; și, în fața primejdiei de a te îneca sau de a arde de viu, nu e voință care să poată rezista.

Puterea voinței de a rezista are și ea un scop, anume acela de a lupta împotriva unor ispite instinctive pătimase, adică abătute de la calea prescrisă de Dumnezeu.

Instinctele sunt de două feluri:

- unele îl privesc pe individ (instinctele individuale);
- altele se referă la societățile naturale adică la familii, triburi, nații (instincte sociale).

Instinctele individuale se împart în trei categorii:

- I. instinctele de nutriție;
- II. instinctele de apărare;
- III. instinctele de reproducție.

I. Instinctele de nutriție consistă în:

1. trebuința de hrană, manifestată prin foame și sete;
2. alegerea neraționată a alimentelor și a băuturilor ce sunt necesare; într-o îmboldire imperioasă de a introduce aceste substanțe în gură și de a le înghiți; într-un sentiment de plăcere sau de suferință, după cum trebuința e sau nu satisfăcută.

Astfel, un câine ce e nemâncat și nebăut de multe zile simte în mod chinuitor foamea și mai ales setea. El știe - fără să raționeze - să aleagă, din mulțimea corpurilor ce îl înconjoară, tocmai pe acelea ce conțin substanțele indispensabile nutriției sale. Dacă îi pui înaintea câteva bucăți de piatră, de lemn, de cauciuc, de carne, precum și mai multe străchini cu lichide transparente, ca alcool, eter, glicerina, apă, el se va rezezi numai la carne și la apă, care singure îi sunt trebuincioase. Ba această admirabilă apreciere se produce nu numai asupra calității, ci și asupra cantității alimentelor. Câinele în chestiune va mânca atâta carne și va bea atâta apă cât îi va fi necesar, nici mai mult, nici mai puțin.

II. Instinctul de apărare este compus:

1. din trebuința ființei de a-și salva viața;
2. din aprecierea nerațională a primejdiei; dintr-un sentiment penibil de temere, de frică, de spaimă, de groază și dintr-o impulsie nerezistibilă de a o lua la fugă Frica iepurelui e un exemplu bine cunoscut, asupra căruia e inutil să mai insist.

III. Instinctul de reproducție e constituit:

1. dintr-o dorință, o trebuință, de a se uni cu o ființă de aceeași specie, dar de sex diferit (iubirea sexuală);
2. dintr-o alegere nerațională a unui individ, care se apropie mai mult de tipul ideal al speciei (frumusețea), în scopul ignorat de a păstra și de a perpetua acest tip specific (selecția sexuală); în sfârșit, dintr-o impulsie puternică de a îndeplini actele reproducătoare, ce sunt însoțite de o vie plăcere (voluptatea).

Acest instinct, ca și cele precedente, există la toate animalele, precum și la om.

Instinctele sociale prezida la formarea și menținerea societăților naturale, de familie, de trib, de nație, în care trăiesc oamenii și animalele.

I. Instinctele de familie consistă în:

1. Iubirea conjugală ce îi unește între ei pe părinți, adică pe tata și pe mama. Așa, de exemplu, turturelele, masculul și femelă, sunt legate între ele printr-un sentiment de iubire intensă, care le face inseparabile. Moartea unuia din soți aduce după sine pe a celuilalt.

2. Iubirea părintească ce face ca părinții să-și consacre toată activitatea pentru a da copiilor hrana zilnică, să îi apere în caz de pericol, chiar cu prețul propriei vieți. Așa, de pildă, o cloșcă își hrănește puii cu grăunțele pe care le găsește scormonind în pământ. O scroafă își nutrește purceii cu laptele țâțelor ei. Dar ambele își apără cu îndârjire progenitura, de care nu poți să te apropii, fără ca mama să nu sară asupra-ți.

De iubirea părintească sunt legate două instincte complementare, anume: instinctul de dominație și instinctul de proprietate.

1. instinctul de dominație din partea părinților și de supunere din partea copiilor corespunde trebuinței unei unități de acțiune, în menținerea păcii în sânul familiei și în apărarea ei în caz de primejdie. Astfel, cocoșul exercită o adevărată dominație asupra găinilor și mai ales asupra puilor, pe care e gata să îi apere cu prețul vieții când vreun pericol îi amenință. La rândul lor, puii se supun orbește la cârâitul capului familiei.

2. instinctul de proprietate se raportează la necesitatea de a procura hrana familiei și de a o prezerva de intemperii. Acest instinct părintesc e compus dintr-o întreită impulsie, și anume:

a) Părinții clădesc o locuință, care să adăpostească puii, mai ales împotriva strășniciei iernii. O pasăre simte, la un moment dat, trebuința de a construi un cuib. Ea știe, deși în mod neraționat, să aleagă materialele cele mai proprii pentru acest scop, și, supunându-se unei impulsii neapărate și grabnice, ea așază aceste materiale cu o artă uimitoare, deși nimeni nu i-a arătat vreodată cum se face un cuib. Ceva mai mult: ea nici nu bănuiește că acest cuib va servi să conțină ouăle, pe care încă nu le-a ouat și mai târziu puii ce vor ieși din ele. Cu toate acestea, ea îl zidește perfect adaptat la aceste viitoare usagii. De asemenea, cârțița își aranjează un culcuș, care e o adevărată capodoperă de arhitectură, de o complexitate extraordinară și care posedă toate comoditățile pentru familie, până și un loc cu apă de băut și o groapă pentru excremente.

b) Părinții își apropiază o bucată de pământ, pe care să poată cultiva plantele și crește animalele, ce servesc ca hrană familiei.

Această proprietate există nu numai la oameni, dar și la animale. Așa, bunăoară, fiecare familie de capre sălbătice are câte o pășune proprie, pe care n-o părăsește niciodată și din care țapul gonește orice altă familie nou pripășită. Același lucru se întâmplă cu marile carnivore (tigrul, leul) ale căror familii posedă câte un teren de vânătoare bine delimitat.

c) Părinții adună provizii sau rezerve pentru trebuințele viitoare ale familiei. Toată lumea a gustat din proviziile delicioase ale albinelor și s-a minunat de sânguința furnicilor de a aduna rezerve pentru timp de iarnă. Șoarecele acumulează uneori grămezi mari de grăunțe, de nuci, de alune, ce ating până la 30 cm înălțime. Un alt șoarece din Mongolia recoltează mari provizii de fân, pe care le strânge în căpițe, le acoperă cu multe foi, pentru a le prezerva de ploaie și de grindină. În iernile grele, mongolii își hrănesc caii și oile cu aceste provizii ale șoarecelui. Proprietatea locuinței, a pământului și a proviziilor e familială. Ea are o origine instinctivă, adică dumnezeiască.

II. Instinctele de trib și de nație sunt formate din:

1. iubirea națională, care leagă între ei pe membrii unei nații, și care se numește naționalism.

2. instinctele de dominație și de subordinație, prin care un individ (împărat, rege, prinț) domnește peste ceilalți membri ai nației, care i se supun fără murmur. Rolul șefului nației, identic cu cel al tatălui în familie, este:

- a) să dirijeze apărarea nației contra primejdiilor exterioare;
- b) să mențină ordinea interioară.

Asemenea instincte se observă și în triburi, de pildă în sălașurile țiganilor, în care vătaful e un fel de suveran. Ele există și în multe stoluri, haite, turme, grupuri de animale și prezintă aceleași caractere ca la oameni.

III. Instinctele de omenire. Instinctele sociale ale omului nu se opresc la nație, ci se întind și la omenirea întreagă. Într-adevăr, noi avem, pentru orice om, un sentiment instinctiv de simpatie, ce seamănă oarecum cu iubirea națională, dar e mult mai slab ca ea.

Această iubire omenească se manifestă sub formă de milă, mai ales față de o persoană ce suferă.

Acum, că știți ce este un instinct și câte instincte sunt, vă fac să remarcăți că instinctele sunt niște adevărate minuni. Ele sunt executate, cu o precizie neînchipuită, fără învățatură prealabilă. Și, ceea ce e de înțeles, ele se îndeplinesc în vederea unui scop, pe care ființa îl ignoră cu totul.

Iată, ca probă, încă un exemplu, demonstrativ: larva unei viespi (Amofila) trebuie să fie hrănită cu țesuturile vii ale unei mari omizi. De aici rezultă absoluta necesitate pentru viespe să păstreze omida în viață, dar, în același timp, să o facă imobilă, pentru ca, prin mișcările ei, să nu poată vătăma larva. Amofila trebuie deci să își poată paraliza prada, fără să o omoare. Pentru aceasta, ea e obligată, nici mai mult, nici mai puțin, să distrugă toți centrii nervoși, în număr de nouă, care prezida la mișcările omidei. Și, într-adevăr, ea își înfige acul în corpul omidei, pe linia mediană, și nu pe fața dorsală, ci pe fața ventrală, în nouă puncte diferite, și de fiecare dată desființează unul din acești centri nervoși.

Această operațiune e condusă cu o măiestrie nemaipomenită. Or, pentru ca să-ți explici, în mod natural, realizarea unui asemenea act supranatural, ar trebui să admiți că, la început, Amofila a cunoscut anatomia, topografia și fiziologia centrilor nervoși ai omidei, efectele paralizante ale distrugerilor, precum și trebuințele viitoare ale larvei sale, pe care n-are nici măcar ocazia s-o vadă, căci moare înainte ca aceasta să fi ieșit din pământ.

În rezumat, oamenii formează societăți naturale: familii, triburi, nații. Un sentiment puternic de iubire (conjugală, părintească, tribală, națională) prezida la constituirea și la menținerea acestor societăți, pe când organizarea lor se face în virtutea instinctelor de dominație și subordinație. Aceste instincte se rezolvă și ele în sentimente de iubire, căci capii de familii, de triburi, de nații au un fel de simpatie pentru supușii lor; iar aceștia, la rândul lor, resimt grațitudine pentru șefii lor binefăcători. Or, simpatia și grațitudinea nu sunt, în ultimă analiză, decât variante ale iubirii.

Prin urmare, legea supremă, care conduce societățile naturale, la oameni și la animale, este IUBIREA.

CONFLICTE ȘI PATIMI

Dar observația ne arată că între oameni, ca și între animale, se produc numeroase conflicte care par a fi o sfidare a legii naturale a iubirii.

Care sunt cauzele acestor învrăjbi?

Conflictele iau naștere:

1. din trebuințele instinctive naturale;
 2. din trebuințele instinctive alterate, adică din patimi.
1. Trebuințele instinctive normale, care provoacă conflicte, sunt de două feluri:
 - a) trebuințele individuale: de nutriție, de apărare și de reproducție;
 - b) trebuințele sociale: de proprietate și de dominație. Ciocnirile ce rezultă din trebuințele individuale se produc numai atunci:
 - a) când hrana lipsește sau este insuficientă. Foamea și setea nimicesc orice sentiment de iubire. Individul cel mai puternic își apropiază cu forța alimentele disponibile, în dauna semenilor săi. Doi câini flămânzi, cărora li se aruncă un os, se bat pe el; iar osul îi rămâne celui mai tare.
 - b) când viața e amenințată, bunăoară în incendii sau în naufragii. Primejdia de a se îneca sau de a arde de viu îi împinge de multe ori pe bărbați să caute scăpare, trecând peste cei slabi, peste femei și peste copii. De asemenea, o panică, într-o turmă de animale, are adesea efecte dezastruoase și îngrozitoare.
 - c) când reproducția individului e împiedicată de concurenți. O fată de măritat e pețită de mai mulți flăcăi, dintre care ea îl alege pe cel mai frumos (adică pe cel care se apropie mai mult de tipul ideal al speciei) și îi respinge pe cei urâți sau diformi (adică pe cei ce au suferit alterații ale caracterelor specifice). Această alegere (care are scopul de a împiedica

degradarea speciei) provoacă adesea conflicte între pre-tendenți. Asemenea conflicte se observă de altfel și la animale. O femelă e solicitată de mai mulți masculi, între care se încinge o încăierare în toată regula. În cele din urmă, ea îi cedează învingătorului.

Dar aceste lupte - simple demonstrații de ordine estetică - au drept scop să-l pună în evidență pe luptătorul cel mai puternic și, prin urmare, cel mai capabil de a se reproduce.

2. Gâlceville, ce provin din trebuințele sociale², se întâmplă numai atunci:

a) când omul n-are ce îi trebuie pentru a-și întreține familia; adică ori n-are locuință, ori n-are pământ și nu găsește de lucru, ori n-a putut să își agonisească provizii pentru vreme de iarnă. Același lucru se întâmplă și la animale, care, în general, respectă proprietățile semenilor lor.

b) când ridicarea la suprașerie a unui individ e stânjenită de rivali. Dar luptele ce se dau între candidații la putere nu constituie propriu-zis conflictele; ele sunt niște simple demonstrații de ordine politică, destinate să-l pună în lumină pe bărbatul cel mai ager la minte și, prin urmare, cel mai destoinic de a guverna. De altfel, asemenea lupte pentru întâietate se întâlnesc și la animale.

Toate aceste conflicte sunt relativ puțin serioase și rareori sunt împinse până la suprimarea părții adverse.

Trebuințele instinctive anormale, alterate, ce se numesc patimi sau vicii, dau naștere la conflicte de o gravitate excepțională, care se observă numai la oameni, animalele nefiind pătimase.

Dar ce e o patimă? Și câte feluri de patimi sunt?

Animalul, încătușat de instincte, nu înfrânge niciodată legile naturii. Omul însă, lăsat mult mai liber, a putut să lepede lanțul instinctelor și a călcat în picioare aceste admirabile legi, pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru fericirea lui. El nu ține seamă decât de senzațiile plăcute, ce însoțesc îndeplinirea actelor instinctive. Și, în loc să se înalțe până la scopul instinctului, el nu urmărește decât plăcerea... din care și-a făcut ținta activității sale.

² Este bine înțeles că iubirea instinctivă (conjugală, părintească, națională) nu poate face loc conflictelor.

Astfel s-au născut patimile sau viciile, care nu sunt altceva decât căutarea exclusivă a plăcerii, ce rezultă din satisfacerea unor trebuințe instinctive anormale, alterate, deviate.

Sunt atâtea feluri de patimi câte trebuințe instinctive, și anume:

1.patimi de nutriție: beția de alcool, de tabac, de morfină etc.³

2.patimi de reproducție: desfrâul;⁴

3.patimi de proprietate: hoția;

4.patimi de dominație: trufia.

În capitolele următoare, vom lua unul câte unul toate aceste vicii și vom arăta suferințele îngrozitoare pe care le îndură omenirea de pe urma lor.

³ Trebuința instinctivă de apărare, destinată a feri de primejdii, neproducând omului nici o senzație plăcută, nu a dat loc la patimi.

⁴ Patima de reproducție se numește pe românește curvie. Dar acest cuvânt fiind trivial, l-am înlocuit cu desfrâu, al cărui înțeles este ceva mai restrâns.

CELE PATRU PATIMI

I. BEȚIA (Patima de nutriție)

Instinctul de nutriție. Dumnezeu a dat omului, ca și tuturor vietăților, trebuința de a se hrăni. Ion simte sete și foame. El se satură bând apă și mâncând felurite mâncăruri, pe care știința le desparte în trei categorii: substanțele albu-minoide (carne, ouă, lapte), făinoase (grâu, porumb, orez, zahăr) și grase (unt, slănină, ulei).

Satisfacerea setei și a foamei se însoțește de plăcere. Astfel, Ion, când e însetat și bea un pahar cu apă rece sau când e flămând și mănâncă un mușchi de purcel bine fript, simte o mulțumire nespusă.

Foamea și setea, împreună cu plăcerea ce rezultă din saturarea lor constituie instinctul de nutriție.

Patima de nutriție. Ei bine, această plăcere e cauza unor vicii degradatoare, dintre care cel mai răspândit e cel al beției.

Dar patima n-a putut recurge la mâncărurile și la băuturile trebuincioase omului, deoarece lăcomia provoacă greață și vărsături. Ea s-a strecurat în instinctul de hrană, ținând în gheare o otravă, numită spirt sau alcool, care nu e de nici un folos și care nu e decât o murdărie, un excrement al unui microb, ce se cheamă drojdie sau levură.

Or, această otravă e amețitoare, și amețeala, întunecând mintea omului, îi produce o stare de veselie stupidă, din care ia naștere patima beției. Se zice că un om e bețiv când el bea mult și mereu, adică în fiecare zi.

Un individ beat poate să nu fie pățimaș, bunăoară dacă se îmbată numai din Paști în Crăciun. Dar bețivul e deja prada patimii beției.

Această patimă se capătă de multe ori prin învăț rău. Un om, încă tânăr, intră într-o cârciumă, cu prietenii, care îl cinstesc și sfârșesc prin a-l îmbăta. În urma acestei otrăviri, ce se numește chef, nenorocitul aiurează, amețește, se împleticește și în sfârșit cade mort. El e dus acasă bolnav și zace toată noaptea în nesimțire. El se dezmeticește, a doua zi, cu dureri mari de cap și cu greață; uneori el varsă fiere. Tocmai a treia zi, el își revine în fire.

La o nouă ocazie de chef, omul se ferește de a bea cu lăcomie și nu se mai îmbată în halul de întâia oară. Pe urmă, el prinde gust și, dacă îi dă mâna, face chefuri din ce în ce mai dese.

Dar, într-o zi, se pomenește că otrava îi e trebuincioasă și că nu mai poate trăi fără ea. Din acel moment, el e ca și pierdut, căci patima lui nu mai are leac. De aici înainte, el devine robul cârciumarului, în punga căruia el toarnă și îndeasă tot ce agonisește. Și nu numai hrana lui, dar și pe cea a femeii și a copiilor lui se duce pe rachiul. Într-adevăr, pe zi ce trece, el se tâmpește și ajunge să nu mai aibă decât un singur gând, acela de a înghiți spirt.

Nenorocirea e înzecită și însutită când femeia a căzut și ea în patima beției. Tot ce posedă o gospodărie, ca mobile, scoarțe, pânză, până și ouăle de găină, totul e schimbat, la cârciumă, pe alcool.

În zadar încerci să-i demonstrezi unui bețiv că se intomoară cu zile, căci argumentele cele mai convingătoare n-au nici un efect asupra lui. El continuă să bea știind bine că o să se facă de râs, că o să bată câmpii prostește, că o să umble pe două cărări, că o să zacă în noroi, într-un hal cum unui porc i-ar fi scârbă de el însuși. Bețivul și-a pierdut voința. Alcoolul i-a luat acest dar dumnezeiesc, și mizerabilul se afundă din ce în ce în mocirla viciului.

Pedeapsa. Dar nu e numai atât. După câțva timp, bețivul nu mai doarme, somnul său devenind un adevărat chin. De-abia ațipește, și îl vezi sărind din pat, nădușit și cu ochii holbați, de spaimă. El visează vise îngrozitoare. I se pare că a căzut în prăpastie sau că e sfâșiat de bestii sau că arde de viu. Și să nu

credeți că asemenea vise sunt închipuite de mine; ele sunt reale și se întâlnesc foarte des la acești nefericiți bolnavi.⁵

În urmă, visurile înfiorătoare, începute noaptea, se continuă și în timpul zilei. Individul aiurează; el se vede urmărit de dușmani sau de fiare sălbatice și caută să scape, lovind, în disperare, în cei din jurul său. În același timp, el tremură din toate mădularele, ceea ce face ca această agitație extremă să fie numită delirium tremens. Dar o asemenea zbuciumare, ajunsă la culme, nu poate dura decât o zi sau cel mult două. Ea e înlocuită printr-o toropeală, care sfârșește repede prin moarte. Din fericire, acest deznodământ, atât de trist și de dezgustător, se întâmplă rareori în țara românească, deoarece românul din firea lui nu e bețiv. Dimpotrivă, în alte țări, în Rusia, în Ungaria, în Germania, în Anglia, ba chiar și în Franța, mulți oameni sunt uciși de delirul alcoolic.

Când bețivul are norocul să nu moară de aiurare, el cade, mai curând sau mai târziu, într-o stare de tîmpeală, din ce în ce mai pronunțată. El pierde încetul cu încetul noțiunea de curățenie și trăiește într-o murdărie respingătoare, cu veșmintele în dezordine, semn distinctiv al patimii beției. El ajunge chiar să facă pe el, atât urina, cât și materiile fecale.

Acestea sunt principalele efecte ale alcoolului asupra creierului.

Otrava atacă însă și nervii, când e amestecată cu esențele de izmă, de anason, de portocală, de pelin (absint), producând niște senzații foarte dureroase de arsură mai ales la picioare, care par a fi puse să frigă pe jărat. Aceste suferințe insuportabile se termină printr-o paralizie a celor patru membre.

Dar, înainte de toate, spiritul provoacă o boală de stomac, care se manifestă prin pierderea poftei de mâncare, prin vărsături mucoase sau pituite, prin slăbirea progresivă a organismului. În unele țări, bunăoară în Franța, vinul falsificat dă naștere la o boală a ficatului, în urma căreia survine dropica. În tot cazul, spiritul îi debilitază pe cei ce îl beau și îi predispune la oftică. Astfel, în țara franțuzească, unde beția este foarte răspândită, un mare număr de oameni mor ofticoși. Dar tuberculoza nu atacă numai plămânii, ci, la copii, ea lovește în oase, în încheieturi, și mai ales se urcă la cap

⁵ Lancereux et Pauleseo. Traité de médecine; T.I, pg. 134

(meningită), omorându-i repede pe micuții pe care părinții neștiutori îi îndoapă cu vin, vrând să-i întărească.

Spiitul este o otravă și mai teribilă pentru copiii de țâță, cărora mamele neînțelepte sau doicile criminale le dau rachie ca să-i adoarmă, comițând astfel un adevărat omucid.

În rezumat, insomnie, cu aiurare, tremurături și moarte năprasnică, sau imbecilitate, dambă, dropică și în cele din urmă, oftică... iată câte bunătăți îl așteaptă pe cel ce cade în patima beției.

Unde mai pui că bețivul e o adevărată pacoste pentru familia sa, pe care o sărăcește, risipându-i avutul, pentru a-și sătura pofta pătimașă. El e un factor de dezordine în societate, căci e în stare să comită delictе și chiar crime când e surescitat de băutură.

De astfel, el își primește imediat răsplata, nu numai în viața lui, după cum ați văzut, dar și în cea a progeniturii lui. Într-adevăr, el nu se mai poate înmulți, căci devine neputincios, dă naștere la copii piperniciți și slăbănogi, care mor la o vârstă fragedă. Iar cei ce prin minune supraviețuiesc sunt predispuși prin ereditate să contracteze patima nefastă a părinților. Pedepsa acestui viciu e deci scurtarea existenței și stingerea descendenței.

Alte patimi de nutriție. Câteva buruieni otrăvitoare au dat naștere la patimi, analoge cu aceea a beției - dar mult mai puțin răspândite. Așa, de pildă, tutunul e fumat și inspirat în plămâni, e ținut în gură și zeama-i puturoasă e înghițită; e vârât în nas, unde produce o gâdilitură, ce provoacă strănutul. Bine că nu i-a dat omului în cap să și-l bage în ochi! Ceea ce desigur s-ar fi întâmplat dacă praful de tabac n-ar fi atât de usturător.

Remarcați că patima tutunului se întâlnește mai cu seamă la rasele inferioare: la sălbaticii din America și din Africa, la țigani, la unguri, la turci etc. Ea dă loc la amețeli, însoțite adeseori de greață și vărsături; iar, când intoxicația e intensă, survin dureri sfâșietoare de cord (angină de piept), care de multe ori se termină prin moarte subită.

Un alt exemplu e macul, care conține opiul și morfina, întrebuințate în medicină pentru calmarea durerilor; el dă loc la o patimă, de care cu greu poți scăpa. Organismul se obișnuiește repede cu această otravă, care îi devine până într-atât de

indispensabilă, încât simte o trebuință imperioasă și progresivă de ea și îndură suferințe inexprimabile când nu poate fi satisfăcută.

O femeie, chinuită de trebuința de morfină, a declarat doctorului Lancereaux, care o îngrijea, că, pentru a avea o injecție, era în stare să sacrifice pruncul pe care-l alăpta, azvârlindu-l pe fereastră de la al treilea etaj.

Remedii generale. Să ne întrebăm ce remedii propune înțelepciunea omenească împotriva acestor dezastruoase patimi.

1. Marii filosofi nu se ocupă de ele, disprețuindu-le.
2. Legislațiile civile se mulțumesc să pedepsească delictele și crimele (injurii, loviri, răniri, omoruri), săvârșite sub influența beției.

Totuși autoritățile statului ar putea să întemeieze monopoli, prin care aceste otrăvuri să fie inabordabile pentru cei mulți, și să reglementeze în chip riguros debitul, atât al alcoolului, cât și al tutunului, al morfinei etc, în scop de a împiedica abuzurile și repetarea lor.

Ele mai pot să încurajeze comerțul cu băuturi inofensive sau puțin vătămătoare (ceaiul, cafeaua, vinul, berea) - a căror falsificare să fie aspru pedepsită - și să interzică vânzarea băuturilor periculoase (rachiurile, spirturile, esențele, ca acelea de izmă, de absint etc).

3. Printre legislațiile religioase, cele păgâne ale lumii antice, în loc să combată beția, au divinizat-o prin Bachus.

Legea lui Moise, precum și caricaturile ei, Coranul și Talmudul, interzic cu severitate întrebuințarea alcoolului. Astfel se explică faptul incontestabil că beția se observă rareori printre evrei și printre mahomedani.

Dar știți cu toții că jidanii, dacă ei înșiși nu se îmbată, apoi nu se sfiesc să otrăvească neamul românesc prin crâșmele pe care le exploatează și care sunt puzderie, mai ales în Moldova.

Remedii creștine. Trebuie să recunoaștem că toate măsurile despre care am vorbit nu pot decât să prevină uneori contractarea patimii. Ele nu sunt îndeajuns să o suprimă definitiv, într-adevăr, orice măsură coercitivă, la care voința bețivului nu aderă, nu face decât să exaspereze patima; iar, la cea dintâi ocazie, îndată ce pătimașul se va simți nesupravegheat, el va reîncepe să bea.

Voința e singurul mijloc capabil de a vindeca o patimă. Astfel bețivul nu poate scăpa de viciul beției decât atunci când vrea să nu mai bea.

Or, Biserica creștină se adresează tocmai voinței pe care să o educe. Ca și legislația mozaică, ea interzice spirtul și rachiul; dar ea nu suprimă orice băutură alcoolică, după cum încearcă să facă Coranul și Talmudul. Ea îngăduie creștinilor să bea vin la zile mari, la sărbători, la aniversări și mai ales la nunți și la botezuri, când e bine ca veselie să fie generală și oaspeții să-și uite grijile și necazurile.⁶

Ea urmează în această privință pe Cel care a întemeiat-o. Într-adevăr, la o nuntă din Cana Galileei, Hristos, prin puterea Sa dumnezeiască, a schimbat apa în vin, pe care l-a dat nuntașilor să se înveselească.

Ba încă, în înalta și de multe ori neînțeleasa Sa înțelepciune, Dumnezeu a ales vinul, și nu apa, să figureze Sfântul Său Sânge în jertfa eucharistică.

Dar Biserica, mereu ca o mamă, are mare grijă de fiii ei, le arată acestora groaznicele primejdii ale beției, care nu e deloc o cursă a Satanei. Ea îi îndeamnă la cumpătare, ca să nu își piardă mintea și să nu cadă mai jos ca animalele. Ea le demonstrează că omul care se îmbată renunță la darul cel mai prețios ce i-a fost dat să primească de Sus, acela prin care se aseamănă cu Dumnezeu. Într-adevăr, omul, lucrând cu un scop știut de el, lucrează ca și Atotziditorul, pe când animalele, ce nu cunosc scopurile actelor lor, îndeplinesc, în scop aproape mecanic, legile divine, ce constituie instinctele. Orice om are deci în el o rază a Dumnezeirii, pe care o întunecă prin această patimă degradatoare.

Dar, pentru ca remediile creștine să fie eficace, e indispensabil ca oamenii să fie instruiți asupra beției și asupra efectelor ei funeste. Asemenea instruire nu se poate căpăta decât printr-o asociație de educație reciprocă, despre care e vorba mai departe.

⁶ Bineînțeles, Biserica interzice a se bea alcool la înmormântări și la parastase.

II. DESFRĂUL (Patima de reproducție)

Instinctul de reproducție. Ion e un flăcău înțelept, muncitor și cu înfățișare plăcută. Măria e o fată frumoasă și harnică la lucru. S-au văzut. Pe urmă s-au întâlnit la fântână, în sfârșit au jucat împreună la horă, când la amândoi le-a bătut inima. Ion, mai curajos, a zis: „Vrei să fii nevasta mea?” Măria a răspuns: „Da.” Și s-au dus în fugă acasă și fiecare a povestit părinților întâmplarea. Bătrânii s-au sfătuit și s-au hotărât să-i căsătorească. Preotul i-a cununat. S-a făcut nuntă mare și veselă. Iar, la anul, tânăra familie era completată cu un prunc. Iată ce se numește instinctul de reproducție îndeplinit.

Prin acest instinct, Dumnezeu le-a dat flăcăilor și fetelor trebuința de a se căuta și de a se alege. Astfel, de câtă-va vreme, lui Ion îi era drag să stea de vorbă cu fetele și Măriei, cu flăcăii. Însă, fiecare, fără să-și dea seama, îi supunea pe convorbitori la un adevărat examen, ce e foarte riguros, căci de el depinde fericirea sau nefericirea viitorului.

Această stare de căutare s-a prelungit până ce fiecare și-a găsit ce îi trebuie, adică un ales al inimii.

Dar pe ce motiv s-a făcut alegerea? Pe motivul frumuseții trupești și sufletești, adică pe motivul asemănării cu tipul ideal, creat de Dumnezeu și care e culmea perfecțiunii. Astfel, atât Ion, cât și Măria ar fi respins, prin instinct, orice ființă cu trup schilod sau un suflet vicios, ce s-ar fi prezentat pentru marele act al căsătoriei.

Scopul acestei alegeri, ce se face fără știrea celui ce alege și care e cunoscut numai de Cel de Sus, e să mențină caracterele naturale ale speciei, împiedicându-i degenerarea.

Și ceea ce atinge minunea e faptul că asemenea examen și asemenea alegere nu aparțin numai omului, ci se întâlnesc la toate animalele.

Reproducția e funcția cea mai importantă a ființelor viețuitoare.

Într-adevăr, organizația acestor ființe are, ca singură țintă, să permită funcționarea organelor generației.

Același lucru se poate zice și despre evoluție, cu cele trei perioade ale ei: pre-genitală sau de creștere, genitală sau de maturitate și post-genitală sau de bătrânețe. În timpul perioadei pre-genitale, ființa se prepară să realizeze generația. Iar, când acest scop a fost îndeplinit, ea devine inutilă, se veștejește și sfârșește prin a muri.

Prin urmare, toate ființele viețuitoare, vegetalele, animalele și împreună cu ele și omul nu fac altceva decât să se reproducă, adică să se înmulțească. Toate aceste ființe nu fac în realitate decât să se supună legii, promulgată de Dumnezeu în timpul Creației: „Creșteți și vă înmulțiți.” Reproducția e deci adevăratul scop vizibil al vieții.

Patima de reproducție. Diavolul viciului, dușmanul neîmpăcat al neamului omenesc, vrea cu orice chip să distrugă această operă dumnezeiască.

El a descoperit o portiță, anume plăcerea instinctivă, prin care, strecurându-se, a putut ajunge să infecteze sufletul omului.

Într-adevăr, ca orice act instinctiv, trebuințele genitale produc, în momentul îndeplinirii lor, o anumită senzație plăcută. Această plăcere, specială instinctului genital, consistă într-un fel de gâdilătură și se numește voluptate.

Ei bine! Voluptatea, căutată numai pentru ea însăși, cu înlăturarea sarcinilor procreației, constituie patima de reproducție.

Varietățile patimii de reproducție. Patima de reproducție se observă atât la bărbați, cât și la femei.

1. În ambele sexe, ea se manifestă uneori prin viciul solitar sau singuratic, viciu rușinos și dezgustător, care îl tâmpește pe individul, adesea copil, ce i-a căzut pradă, îl istovește, îl ofilește și poate să îl conducă la mormânt.

2. Patima blestemată se mai arată sub o formă și mai respingătoare, care atinge limita nebuniei și în care pătimașul recurge la complici de același sex, la animale, sau chiar la cadavre, ca să-și sature imboldul diavolesc.

3. Desfrâul. Dar, de cele mai multe ori, viciul infam ia aspectul desfrâului.

Bărbații desfrânați își aleg ca victime preferate copile nevinovate, fete sărace, care sau nu merg încă la școală, sau

lucrează la croitorese, la modiste ori prin fabrici, sau, fiind servitoare, muncesc din greu ca să-și câștige o pâine mizerabilă. Ei se servesc adesea, pentru a vâna această pradă, de intermediari infami, care mai toți aparțin unui neam străin.

„Vă închipuiți deznădejdea ce o cuprinde pe o fetiță de 14 sau 15 ani când se vede umplută de boale rușinoase, ce îi sleiesc puterile; sau când, în sânul său de copil, adăpostește un pui de năpârcă. Chinul trebuie să fie îngrozitor și de nesuferit când, aruncată pe stradă, în cea mai neagră mizerie, fără sprijin și fără o bucată de pâine, nefericita e silită să nutrească și să crească sămânța desfrânatului, care i-a profanat tinerețea și a adăpat-o cu amărăciune pentru restul zilelor”.⁷

Și asemenea disperare duce fatalmente ori la avort, ori la infanticid ori la sinucidere.

Iată deci, la sfârșit, omorul, pecetea oribilă a Diavolului patimilor.

4. Avortul. Dacă bărbații desfrânați nu se gândesc la concepție, lăsându-și fructul în spinarea victimelor, dimpotrivă, femeile desfrânate fac tot ce le stă în putință ca să împiedice zămisirea. Și când ea a avut loc, fără voia lor, ele recurg la crime monstruoase, la avorturi și chiar la pruncucideri, adică la omoruri.

Într-adevăr, zămisirea se face în momentul întâlnirii celor două celule sexuale, a căror unire formează oul fecundat, în acel moment, Dumnezeu trimite sufletul, adică artistul incomparabil, care, supunându-se poruncii divine, se pune imediat pe lucru, ca să-și construiască trupul în care va viețui.

Și să nu vă scandalizeze faptul că Dumnezeu e de față la actul procreării unui om, act ce nu e decât o urmare a creației divine și care e voit, ba chiar e impus de înțelepciunea infinită. Ei bine! Acest suflet, ce iese desăvârșit din mâinile Creatorului, e asasinat de propria mamă.

Și această grozavă nelegiuire e apanajul dat de Satana mamelor omenești. Nu veți găsi o fiară, oricât de sălbatică și oricât de feroce v-ați închipui-o, care să fie în stare să calce ordinul lui Dumnezeu și să își distrugă progenitura.

⁷ Paulescu. Spitalul etc. p. 154.

Și, dacă judecata oamenilor le condamnă pe aceste infame criminale, precum și pe complicii lor (moașe, doctori etc), la pedepse echivalente cu ale omuciderii, vă închipuiți în ce torturi infernale își vor ispăși, pe veci, păcatele mamele pruncuigișe.

5. Adulterul. Dar viciului nu i-a fost de ajuns să împiedice în chipul acesta înmulțirea oamenilor pe pământ. El încearcă să dea o lovitură piezișă în temelia familiei și să distrugă astfel izvorul natural și nesecat al omenirii. El a inventat adulterul, prin care jurământul de credință al soților, jurământ confirmat de Dumnezeu, e batjocorit și călcat în picioare.

Ceea ce face ca adulterul să producă oroare oamenilor și să fie blestemat de Cel Atotputernic e faptul că această nelegiuire se însoțește de un adevărat furt, în același timp moral și material, de o perversitate satanică neînchipuită. Astfel, femeia adulteră îndrăznește să înșele iubirea părintească a bărbatului său, prezentându-i ca fiind al lui... un copil ce e al altuia. Ea frustrează zelul de părinte al bietului soț înșelat, impunându-i, de multe ori, să lucreze ziua și noaptea pentru ca să hrănească și să crească un copil ce nu e al său. Ea fură averea adunată de bărbat pentru propriul copil, și o dă unui copil străin. De altfel, ea își bate joc și de acest nenorocit copil, căruia îi ascunde ce e mai scump pe lume, adică paternitatea.

Același lucru se poate zice despre bărbatul adulter, care, întreținând concubine, risipește averea pe care Dumnezeu i-a dat-o pentru hrană, creșterea și înzestrarea copiilor legitimi.

Se înțelege ușor de ce adulterul a fost condamnat, cu o asprime excesivă, de toate legislațiile antice, civile și religioase, și mai ales de cea a lui Moise, care prescrie uciderea cu pietre atât a femeii adultere, cât și a bărbatului cu care ea a păcătuit. Și, dacă oamenii procedează în contra acestei crime cu atâta severitate, vă întreb ce credeți de bătaia lui Dumnezeu, care va pedepsi infernala stricăciune?

Pedeapsa. De altfel, pedeapsa dumnezeiască începe chiar din viața aceasta.

„Fără a mai aminti bolile grave, zise venerice, la care se expun și accidentele adeseori mortale ale avortului, acești pătimași sunt pedepsiți prin faptul că sunt lipsiți de descendență.

Ca și bețivii, desfrânații nu sunt demni să procreeze și familia lor se stinge cu ei.

Dar desfrâul e funest nu numai pentru indivizi și pentru familii, ci și pentru nații. El este viermele civilizațiilor înaintate, și mai ales al celor factive. Vai de nația în moravurile căreia a intrat libertinajul, căci pieirea ei este iminentă!

Exemplele abundă. Pentru a nu vorbi decât de noi, desfrâul s-a încuibat mai ales în orașe, a căror populație de baștină nu numai că nu se înmulțește, dar încă se împuținează în mod simțitor." ⁸

Remedii generale. Să ne întrebăm: ce prescrie înțelepciunea omenească împotriva patimii de reproducție?

1. Marii filosofi au disprețuit acest rușinos viciu și nici nu s-au ocupat de el.

2. Legislațiile civile se mărginesc să ia măsuri coercitive, în contra abuzurilor desfrânaților.

Astfel statul ar putea:

-să reglementeze prostituția;

-să-i pedepsească cu mare asprime pe seducătorii de minore;

-să-i trimită la muncă silnică pe ticăloșii care vând fete tinere, aruncându-le în desfrâu;

-să impună taxe considerabile asupra celor ce trăiesc în concubinaj;

-să îngreuneze procedura divorțului și chiar să suprimă această pacoste, care nu numai că devastează orașele, dar s-a întins și la sate;

- să facă avortul sau infanticidul să fie considerate crime monstruoase, pasibile de aceleași penalități înfricoșătoare ca și omucidul.

Asemenea măsuri administrative pot stânjeni până la un oarecare punct desfrâul, dar nu îl pot suprima. Într-adevăr, cu toate că multe dintre ele există în legislațiile civile actuale și sunt riguros aplicate, totuși patima diavolească se întinde din ce în ce asupra omenirii, pe care vrea să o stârpească.

3. Legislațiile religioase păgâne din antichitate, în loc să combată desfrâul, l-au divinizat prin Venus.

⁸ Paulescu. Instinctele sociale; p. 105

Legislația mozaică conține o măsură drastică împotriva adulterului.

„Omul care va preacurvi cu o femeie ce are bărbat... cu moarte să se omoare și curvarul, și curva.”

Însă ea permite izgonirea femeii, adică divorțul. Falsificarea acestei legi, adică Talmudul, dezlănțuie viciul față de femeile creștine. Se știe că evreii sunt desfrânați și mulți trăiesc din specularea prostituției.

Cât despre Coran, care e caricatura legislațiilor religioase, el readuce desfrâul, prin poligamie și divorț, la o culme ce întrece cu mult pe cea în care îl așezaseră păgânii din vechime.

Remedii creștine. Singură Biserica lui Hristos a arătat că e în stare să se împotrivescă, în chip eficace, acestui viciu rușinos, educând voința, care e unicul mijloc capabil de a-l vindeca pe deplin.

Într-adevăr, ca și beția, această patimă nu cedează decât numai atunci când pacientul vrea să se opună el însuși impulsurilor ei. Hristos arată mai întâi în ce constă desfrâul pe care îl combate: „Auzit-ați că s-a zis celor de demult: Să nu preacurvești. Iar eu zic vouă că tot cel ce caută la muierea altuia, spre a o pofti pre ea, iată că a preacurvi cu dânsa întru inima sa. Iar, dacă ochiul tău cel drept te smintește pre tine, scoate-l pre el și îl leapădă de la tine. Căci mai de folos îți este ție ca să piară unul din mădularele tale și nu tot trupul tău să se arunce în ghenă.”

Căsătoria și divorțul. Împotriva poftelor desfrâului, Hristos prescrie remediul căsătoriei. Și, ca să arate oamenilor ce importanță dă Dumnezeu sfintei uniri a căsătoriei, El a binevoit să îi cinstească celebrația, prin propria prezență, la Nunta din Cana Galileei.

Iar Biserica creștină, în nemărginita-i înțelepciune, sfințește generația omului, ridicând măritișul la treapta supremă de taină dumnezeiască. Unirea conjugală a creștinilor devine astfel pentru vecie și numai moartea, care separă sufletul de trup, poate rupe legăturile ei, ce sunt insolubile. Ea nu se poate reînnoi, după cum nu se reînnoiește nici botezul. Ea nu se poate desface, deoarece e făcută nu pentru soți, ci pentru copiii ce ies din această legătură și care au trebuință de ambii părinți, până ce ajung la maturitate.

Cu chipul acesta, divorțul, care există în legea veche, e desființat.

„Și au venit la Iisus fariseii, ispitindu-L pe El și zicând: oare se cade omului să își lase muierea sa pentru fieștece pricină? Iar El, răspunzând, a zis lor: Dar n-ați citit că Creatorul a făcut pe ei bărbat și muiere? Și a zis: Omul va lăsa pre tatăl său și pre mumă-sa și se va lipi de muierea sa, vor fi amândoi un trup. Pentru aceasta nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă. Zis-au lui: Dar cum Moise a poruncit să se dea muierii carte de despărțire și să o lase pre ea? Răspuns-a lor și a zis: Că Moise, după învârtoșarea inimei voastre a dat vouă voie să vă lăsați muierele voastre. Dar din început nu a fost așa. Iar eu grăiesc vouă: Că oricine își va lăsa muierea sa afară de cuvânt de curvie și va lua alta, preacurvește. Așijderea, cea ce va lua pre cea lăsată preacurvește.”

Și băgați de seamă că cuvintele Evangheliei nu sunt zise în glumă. Ca toate cuvintele divine, ele au sancțiuni înfricoșătoare. Cel ce are urechi de auzit să audă!

Căsătoria civilă și concubinajul. Dar, în afară de divorț, patima desfrâului a mai născocit în contra căsătoriei creștine și alte unelte distrugătoare, și anume:

1. Căsătoria civilă, care atinge mai ales populațiile atee din Apusul Europei;
2. Concubinajul, care și-a ales cuibul în satele României.

Căsătoria civilă este un fel de concubinaj public, care pune legătura dumnezeiască a soților la discreția viciului diavolesc al desfrâului. Adulterul nu mai e o crimă abominabilă, ci e ca o simplă călcare a unui contract de închiriere reciprocă.

Concubinajul românesc e o întoarcere la viața dobitoacelor, din josnicia căreia Dumnezeu a vrut să-l ridice pe om până la culmea căsătoriei. El are ca pretext cheltuielile nunții, ca și când Hristos ar fi venit pe pământ să dea Sfintele Taine... pe bani! El are consecințe bastarzii, care poartă pe frunte, pentru toată viața, pata neștersă și rușinoasă a copiilor din flori.

Dar doctrina sublimă a creștinismului mai are și efectul minunat să deschidă ochii pătimășului, să-i pună mintea în fața

luminii dumnezeiești și să-l facă să priceapă măreția scopului Creației, la îndeplinirea căreia e chemat și el să participe.

Consecința unei asemenea purtări e o pocăință totală și definitivă.

Acesta e drumul urmat de Maria-Magdalena și, după ea, de nenumărate curtezane, dintre care multe au devenit sfinte, bunăoară ca Sfânta Zoe, ca Sfânta Măria Egipteanca etc.

Dar, pentru ca remediile creștine să poată fi folositoare, trebuie ca oamenii să cunoască ce e desfrâul și care îi sunt urmările nenorocite. Această cunoștință nu se capătă decât printr-o asociație de educare reciprocă, despre care vom vorbi în rândurile ce vor urma.

III. HOȚIA (Patima de proprietate)

Instinctul de proprietate. Oamenii trăiesc în familii, adică în societăți naturale, care sunt formate din părinți și din copii. Părinții simt pentru copiii lor un puternic sentiment instinctiv, numit iubire părintească.

Dragostea de părinte face ca atât tata, cât și mama să nu mai lucreze decât ca să agonisească pâinea cea de toate zilele a copiilor lor. Și această muncă impusă de Dumnezeu, pe care părinții o îndeplinesc cu sfințenie, durează fără răgaz cât timp copiii nu sunt în stare să își procure ei înșiși hrana zilnică.

Și băgați de seamă că Dumnezeu a dat o asemenea însărcinare și animalelor. Cocoșul și găina bunăoară își nutresc puii până când aceștia pot să își găsească singuri de mâncare.

I. Pământul de cultivat. Omul se hrănește:

1. cu aer, pe care îl respiră;
2. cu apă, pe care o bea;
3. cu bucate, compuse din albumină, zahăr și grăsimi, pe care le mănâncă și pe care le ia de la plante sau de la animale.

Aerul și apa se găsesc în tot locul. Ele sunt ale tuturor și nu poate fi vorba de un drept de proprietate asupra lor. Totuși, e de ajuns ca omul să-și dea osteneala să sape un puț pentru ca apa, astfel dobândită, să fie a lui, și nu a altuia.

Prin urmare, apa, căpătată cu prețul muncii omului, e proprietatea lui.

Același lucru se poate spune despre plantele și animalele de la care luăm hrana zilnică. Ierburile ce cresc pe câmp și animalele ce trăiesc în stare sălbatică nu sunt ale nimănui. Omul n-are decât să-și dea osteneala să le culeagă pe unele și să le vâneze sau să le pescuiască pe celelalte ca ele să devină proprietatea lui.

Dar el nu va găsi, în jurul său și întotdeauna, plantele și vânatul ce îi trebuie pentru hrana sa și mai ales a familiei sale, a femeii și a copiilor.

Astfel omul e obligat să semene anumite grăunțe (grâu, porumb) și să crească anumite vite (boi, oi, porci, păsări), care să-i poată da zilnic această hrană trebuincioasă.

El e, fără doar și poate, proprietarul grăunțelor adunate și al animalelor crescute de el, căci ele sunt fructele muncii sale. Dar, în același timp, el trebuie să fie proprietar și al pământului, pe care își cultivă plantele și își crește animalele, și care e unicul mijloc de a putea, prin muncă, să-și câștige „pâinea cea de toate zilele”.

II. Provizii de hrană. În plus, culesul plantelor cultivate nu se face decât vara sau toamna. Or, familia trebuie să mănânce tot anul. De aceea omul a primit de Sus un imbold să adune grăunțele în hambare sau în pătule, adică să facă rezerve sau provizii pentru trebuințele viitoare. Aceste rezerve se pot face azi și în bani, în schimbul cărora poți căpăta hrană, veșminte și alte lucruri necesare.

III. Locuința. Omul mai simte trebuința instinctivă de a clădi pe pământul său o locuință, să-și pună familia la adăpost de ploaie, de vânt, de ger și de zăpadă. Dar ceea ce constituie o adevărată minune este faptul că toate animalele posedă terenuri de vânatoare, adună provizii pentru iarnă și își construiesc admirabile cuiburi sau culcușuri pentru preogenitură.

Prin urmare, o locuință, o bucată de pământ de muncit (care poate fi înlocuită cu o meserie oarecare) și rezervele nutritive formează proprietatea pe care Dumnezeu i-a dat-o în dar omului ca să-și întrețină familia, cu singura condiție să și-o obțină prin muncă cinstită.

„Întru sudoarea feței îți vei căpăta pâinea.”

Patima de proprietate. Diavolul viciului atacă această proprietate de origine divină cu scopul de a distruge familia omenească.

Într-adevăr, îndeplinirea trebuinței instinctive de a asigura familiei adăpost și hrană procură părinților un sentiment de satisfacție.

Ei bine! Acest sentiment plăcut, dezbrăcat de caracterul familial, altruist și transformat într-o josnică mulțumire egoistă constituie patima de proprietate, care se manifestă prin cupiditate, adică prin lăcomia de avuții.

Viciul începe de obicei printr-o grijă excesivă care se raportează nu la viitorul familiei, ci la cel al pătimășului. Asemenea neliniște, neîntemeiată, îl împinge pe cupid să strângă numai pentru el bogății supraabundente. El adună neîncetat și fără măsură avuții, pe care de multe ori le capătă nu prin munca sa, ci prin furt sau prin înșelăciune.

Sunt nații întregi vicioase și parazitare care nu cunosc alt mijloc de îmbogățire decât hoția. Unii pătimăși sunt risipitori. Ceea ce iau cu o mână dau cu cealaltă. Dar cei mai mulți sunt avari. Aceștia se lipsesc pe ei înșiși de cele necesare, sacrificând totul plăcerii de a aduna.

Varietățile acestui viciu. Patima de proprietate poate infecta pe tot omul, mare sau mic, bogat sau sărac, tânăr sau bătrân. Dar ea își atinge culmea la cei avuți, mai ales când ei ajung la o oarecare vârstă.

Ea se manifestă sub diverse aspecte:

1. **Furtul.** Cupiditatea se întâlnește la tot soiul de hoți de meserie, de la borfași, găinari, pungași de buzunare, la escroci, la șarlatani, la hoții de cai, la tâlhari de case, la bandiți de codru, la pirați de mare. În această categorie de vicioși intră și complicii hoților, cei ce cumpără lucruri furate, de gazdele hoților, tănuitorii, oploșitorii etc.

2. **Înșelăciunea.** Patima cupidității se mai găsește la tot felul de negustori necinstiți, de la vânzătorii cu coșul sau cu taraba, până la marii toptangii, ce prin acaparări, speculând asupra trebuințelor vieții, jupuiesc o lume întreagă. Ea se constată și la meseriașii și industriașii necinstiți. Toți acești hoți nu se mulțumesc că își fixează ei înșiși prețurile și câștigă mai mult decât li se cuvine. Dar, pe deasupra, ei îl înșală pe bietul cumpărător, care, de obicei, e părinte de familie, asupra cantității sau asupra calității mărfii, și iau astfel un al doilea sau chiar un al treilea preț.

Acest viciu îi stăpânește de asemenea pe agricultorii necinstiți (moșieri, arendași) care nu plătesc salariul celor ce le muncesc, în general pe toți indivizii care nu achită leafa slugilor. Dar el îi infectează și pe meșteșugarii, lucrătorii, servitorii sau

păzitorii care cer plată pentru o muncă pe care n-au săvârșit-o sau pentru un timp când n-au lucrat.

Tot lăcomia de bani îi face pe medicii pătimași să uite că au de îndeplinit un adevărat sacerdoțiu, făurii din jertfă personală și din dragostea aproapelui, să speculeze asupra sănătății, care e bunul cel mai scump al omului, și să profite de frica de moarte, ca să-i stoarcă nenorocitului bolnav ultimul ban.

În această categorie de hoți intră și farmaciștii și droghiiștii necinstiți care falsifică medicamentele, jucându-se astfel cu viața oamenilor, sau vând publicului, pe prețuri colosale, substanțe prost studiate, incapabile de a produce vreun efect apreciabil, însă admirabil răspândite printr-o reclamă asurzitoare.

3. **Camătă.** Patima de proprietate bântuie cu furie mai ales la indivizii care speculează banii, de exemplu:

a) la cei ce-i împrumută pe nenorociți și le iau, în plus de zăloage de siguranță, o camătă jidovească, sugând astfel tot sângele familiilor ca niște lipitori nesățioase. „Dați împrumut”, a zis Hristos, „nimic nădăjduind.”

b) la cei ce înjgheabă monopoluri, consistând în carteluri, în trusturi și acaparează cele necesare hranei și vieții, pentru ca, mai târziu, să le vândă la prețuri cămătărești. Asemenea păduchi infami se înmulțesc mai cu seamă în timpuri de nenorociri publice, de foamete, de războaie.

4. **Jocurile de noroc.** Patima lăcomiei se observă la cei ce joacă la noroc, și anume:

a) la cei ce joacă la bursă, mărind sau micșorând, după placul lor, prețurile alimentelor și ale obiectelor indispensabile;

b) la cei ce joacă la loterii, la cazino, la cursele de cai, la cărți măsluite sau ne măsluite. Toți acești vicioși vor să se îmbogățească fără muncă, toți vor să câștige pe spinarea altora, furându-le de multe ori acestor neghiobi hrana zilnică a familiei.

Insist, mai ales, asupra patimii infame a jocului de cărți, patimă grecească, ce, din nenorocire, s-a încuibat în multe case românești, de unde se întinde din ce în ce ca o boală molipsitoare și amenință să infecteze țara întreagă.

Prea adesea vezi părinți de familie, bărbați și chiar femei, pierzând zile și nopți ca să dea „la stos” nu ce e al lor, ci ceea ce Dumnezeu le-a dat pentru copiii lor.

5. Mituirea. Aceeași patimă există la funcționarii publici care jefuiesc banii statului, adică averea a sute și mii de familii, ce formează poporul; sau care, deși gras plătiți, își neglijează funcțiile și nu își îndeplinesc însărcinările decât atunci când li se dă mită. De altfel, de câtăva vreme, mituirea a devenit viciul general al funcționarilor români. Această infamie se vede uneori la judecătorii venali, care vând dreptatea, se lasă corupți prin bani sau prin daruri și fac ca familiile sărace să piardă pricina justă.

6. Sinecurele.⁹ Patima cupidității îi mânjește de asemenea pe toți cei ce se pleacă sub jugul vreunui partid politic sau, mai bine zis, pe toți cei ce fac parte din bandele ce exploatează periodic bugetul statului și renunță astfel la sfânta independență numai ca să capete un ciolan de ros, o înaintare nedreaptă, vreo sinecură sau vreun ghelir¹⁰ gras și pântecos.

Dar viciul satanic îi murdărește mai ales pe episcopii avari care, fiind călugări și neavând copii, trebuie să trăiască în sărăcia ideală creștinească, dând tot ce au lui Hristos, adică săracilor. Bogăția, la urmașii apostolilor, înseamnă cea mai abominabilă hoție. Într-adevăr, ei îl fură pe Dumnezeu.

7. Spolierea. Cupiditatea se încuibează adesea în suveranii și în guvernele pătimișe, care ajung să despoaie propriile popoare:

a) prin taxe, amenzi și biruri exorbitante, ce sunt smulse cu o cruzime de fiară, lăsându-i pe bieții supuși în sapă de lemn. S-au văzut vistieri care, nemulțumiți de a sufla până și cenușa din vatră, i-au vândut, ca robi, pe femeile și pe copiii acestor oropsiți de soartă. Astfel, printr-o fiscalitate savantă și meticuloasă, împărații bizantini au ajuns să transforme într-un pustiu dezolant regiuni de o fertilitate minunată, ca Mesopotamia, „raiul pământesc” de altădată.¹¹

⁹ SINECŪRĂ, *sinecure*, s.f. Slujbă, funcție bine retribuită, care cere muncă minimă sau nu cere nici o muncă. – Din fr. *sinécure*.

¹⁰ GHELİR, *gheliruri*, s.n. (Turcism înv.) Câștig obținut fără muncă. – Din tc. *gelir*.

¹¹ Mesopotamia da două sau chiar trei recolte pe an

b) prin rechiziții, adică prin jafuri cu nemiluita, practicate pe o scară întinsă, în avutul familiilor, care sunt definitiv și iremediabil ruinate. Dar ordinar pretextul invocat este „necesitățile armatei”, deși aceste necesități trebuie satisfăcute prin impozitele, peste măsură de grele, cu care sunt împilați contribuabilii.

Când o nație dușmană a invadat țara, jaful cu rechizițiile e împins până la capăt și nenorociții învinși cărora li se răpește cu forța tot, dar absolut tot, ce posedă rămân muritori de foame, și de multe ori nu mai au nici unde să se adăpostească, locuințele lor fiind pustiite sau incendiate.

8) **Devastarea.** În sfârșit, această patimă cumplită se arată la bestiile feroase care, în timp de război sau de răscoale, se năpustesc asupra averii fraților lor, le pustiesc casele, le pradă hambarele, pătulele, pivnițele, le sparg dulapurile și cămărilor, le fură ce găsesc în ele, dau foc la tot ce a mai rămas în picioare, ca să nu se mai aleagă de pe urma lor decât scrum și cenușă.

9) **Hoția națională evreiască.** Dar, mai presus de toate, stă hoția organizată, ridicată la rangul suprem de instituție națională a neamului jidănesc, prescrisă de legislația religioasă a Talmudului, reglementată în detaliu de legislația civilă a Cahalului, și care se manifestă sub forma a trei partide răufăcătoare, anume: Liberalismul, Socialismul și Bolșevismul.

La toți acești furi, ce sunt puzderie nenumărată și vă înconjoară cu lanțurile lor din toate părțile, Diavolul patimii le șoptește în taină: „Proprietatea e o uzurpare! Proprietatea e o hoție! Puteți deci lua din ea ce vreți, cât vreți și de unde vreți!”

În realitate, proprietatea e un dar dumnezeiesc ce se capătă prin muncă cinstită, în scopul de a întreține familia. O avere, fie ea chiar mare, e legitimă și binecuvântată de Dumnezeu când e clădită pe onestitate și corespunde trebuințelor familiei.

Biserica își îndeplinește datoria de mamă prevenindu-i pe oameni că furturile, oricât de ascunse ar părea că sunt, se săvârșesc în fața Celui ce vede totul, care le va răsplăti cu vârf și îndesat.

Remedii generale. Să vedem ce măsuri a luat înțelepciunea omenească împotriva patimii de proprietate.

1. Marii filosofi nu au înțeles ce e cu acest viciu diavolesc, care a nenorocit omenirea întregă. Mulți dintre ei, ca Platon sau Rousseau, sfătuiesc suprimarea proprietății. Cu alte cuvinte, cer nimicirea unui instinct, adică a unei legi dumnezeiești. Socialismul jidovesc, care a umplut lumea, vrea să stabilească un fel de comunism sau colectivism absurd. El ia proprietatea familiei și o da statului, care va fi „singurul proprietar” și va fi reprezentat prin conducătorii socialiști, adică prin... jidani.

Legislațiile civile ignoră patima și nu îi urmăresc decât consecințele. Legislatorii nu și-au dat seama că, pentru a scăpa de efecte, trebuie să ataci cauzele. De altfel, ei nu au priceput nici ce e instinctul de proprietate. Dreptul roman îl denaturează și îl întinde nu numai asupra pământului, caselor și proviziilor, ci și asupra oamenilor, adică asupra femeii, asupra copiilor, asupra robilor. De asemenea, legislațiile actuale înlocuiesc proprietatea familială, singura naturală, printr-o proprietate individuală, absolută și exclusivă, ce conduce fatal la patimă. Nici una din legislațiile politice, fie antice, fie moderne, nu conține vreun remediu eficace împotriva patimii de proprietate, adică împotriva lăcomiei de avuții, deoarece ele nu pot avea acțiune asupra voinței. Ele se mulțumesc să aducă doar câteva sancțiuni penale. Dar teama de pedeapsă îl împiedică pe hoț de a fura numai atâta timp cât e amenințat să fie surprins și descoperit.

3. Legislațiile religioase, ca și cele civile, nu cunosc patima și nu îi combat decât urmările. „Să nu furi”, zice legea mozaică, și adaugă: „Să nu râvnești nici casa aproapelui tău, nici boul, nici asinul, nici toate ce sunt ale lui.” Această lege are totuși o superioritate imensă asupra legislațiilor civile, deoarece ea introduce ca sancțiune pedeapsa divină. Dar ea are și un defect capital, care îi întunecă strălucirea, acela de a fi națională, adică de a se mărgini numai la jidovi.

O contrafacere modernă a legii lui Moise, anume Talmudul, schimbă perceptul biblic „Să nu furi” în îndemnul tâlhăresc „Să nu furi pe nici un om, adică pe nici un evreu”. Goimii însă nu sunt oameni și, prin urmare, pot fi jefuiți în voie. Iată ce le mai spune jidanilor Talmudul, care e pentru ei ca un fel de Evanghelie:

„Dumnezeu a dat evreilor pe goimi, adică pe cei care nu sunt evrei, cu toate avuțiile lor.” „Averea unui neevreu e ca un lucru fără stăpân, ca un obiect părăsit. Ca nisipul mării. Adevăratul ei stăpân este evreul care pune primul mâna pe ea.” Și pentru că e vorba ca jidanii să își ia avutul, Talmudul le recomandă: furtul, camătă, înșelătoria și chiar sperjurul.

Remedii creștine. Singur Hristos cunoaște patima de proprietate și o combate în mod, ca să zic așa, științific, căutând să îi suprime cauzele și stimulând voința, adică unicul mijloc capabil să se împotrivescă impulsurilor pătimase.

V-am arătat, mai devreme, că viciul de proprietate ia adesea naștere dintr-un sentiment exagerat de neliniște, de grijă pentru viitor.

Ei bine! Hristos începe prin a-i îndemna pe oameni să înlăture orice temere excesivă de viitor demonstrându-le că o asemenea grijă e zadarnică și fără temei, deoarece Tatăl ceresc, cunoscându-le trebuințele, îngrijește El însuși de îndestularea lor.

„Nu vă grijiți, cu sufletul vostru, ce veți mânca și ce veți bea... Căutați spre păsările cerului că nici seamănă, nici seceră, nici adună în grânare și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește pe dânsule. Au voi nu vă deosebiți mult de acestea? Și cine din voi, îngrijindu-se, poate să-și adauge măcar un cot la înălțimea lui?

Și de haine ce vă grijiți? Socotiți crinii câmpului cum cresc, nu se ostenesc, nici torc; iar zic vouă că nici Solomon, întru toată mărirea sa, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Deci dacă pre iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă, nu oare cu mult mai vărtos pre voi, puțin credincioșilor?

Nu vă grijiți zicând: ce vom mânca? Sau ce vom bea? Sau cu ce ne vom îmbrăca? Aceste toate gințile le caută. Căci știe Tatăl vostru cel ceresc că trebuință aveți de toate acestea. Ci căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și acestea toate se vor adăuga vouă. Drept aceea, nu vă grijiți de ziua de mâine.”

Hristos afirmă deci, mai întâi, că pericolul temut e iluzoriu, ceea ce fără îndoială liniștește imediat orice frică.

În urmă, El îi invită pe oameni să reziste ispitei îmbeșugării bogățiilor și, pentru a îmboldi voința împotrivoare, El le arată

deșertăciunea unor asemenea plăceri, care poate ușor să se schimbe în neplăcere.

„Vedeți și vă feriți de lăcomie, căci nu întru a prisosi cuiva avuțiile este viața sa. Și a zis pildă către jidovi, grăind: Unui bogat i-a rodit țarina. Și cugeta întru sine zicând: Ce voi face, că nu am unde aduna rodurile mele. Și a zis acesta ce voi face: strica-voi grânarele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo toate rodurile și bunătațile mele. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătați, strânse pentru mulți ani, odihnește-te, mănâncă, bea și te veselește. Iar Dumnezeu i-a zis lui: Nebune, într-această noapte sufletul tău vor să-l ceară de la tine; dar cele ce ai gătit ale cui vor fi? Așa este, ceta ce-și strânge lui comoară în Dumnezeu nu se îmbogățește. Nu vă adunați vouă comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură. Ci vă adunați comori în cer.”

Apoi Hristos îi face să spere pe cei ce au triumfat față de impulsiiile pătimăse răsplătiri însemnate, și anume în timpul acestei vieți „împărăția lui Dumnezeu”.

„Fericiti cei săraci cu duhul (adică cei ce n-au patima proprietății - n.n.)că a lor este împărăția cerurilor.”

Iar, după moarte, fericirea veșnică: „Bucurați-vă și vă veseliți, căci plata voastră multă este în ceruri”.

Cât despre cei ce au căzut în ispita diavolească și au călcat o poruncă dumnezeiască din cele mai de seamă, furând hrana familiilor, soarta lor e pur și simplu îngrozitoare.

Într-adevăr, Dumnezeu zice celor ce n-au dragoste creștinească: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care e gătit Diavolului și îngerilor lui. Căci am flămânzit și nu mi-ați dat să mănânc; am însetat și nu mi-ați dat să beau; străin am fost și nu m-ați primit; gol și nu m-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță și nu m-ați cercetat pre Mine.

Atunci vor răspunde ei zicând: Doamne, când te-am văzut flămând sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu ți-am servit Ție? Atunci va răspunde lor zicând: Amin, grăiesc vouă. Întrucât n-ați făcut unuia dintre aceștia mai mici, nici mie nu mi-ați făcut.”

Și, dacă un păcătos, care nu își iubește aproapele, va avea să sufere o asemenea pedeapsă, vă întreb ce judecată neîmpăcată îi așteaptă pe niște criminali, care fură munca părinților de familie și răpesc astfel hrana unor bieți copilași neputincioși și fără apărare?

Și nu uitați că cel ce a pronunțat această sentință e însuși Dumnezeu, care nu glumește și ale cărui cuvinte se îndeplinesc întocmai.

Dar, pentru ca remediile creștine să își producă efectul dorit, trebuie ca oamenii să știe ce e hoția și să mediteze asupra urmărilor ei dezastruoase.

Aceste noțiuni nu se pot dobândi decât printr-o asociație de educație reciprocă, de care va fi vorba mai departe.

URMĂRILE PATIMII HOȚIEI CRIZA SOCIALĂ

Patima hoției, care a intrat în țara românească, cu grecii și mai ales cu evreii, a sfârșit prin a-i molipsi și pe români. Ea a luat o dezvoltare îngrozitoare în timpul războiului mondial, care a fost o explozie uriașă a tuturor viciilor, și mai cu seamă al hoției și al trufiei. Boala a devenit repede generală și s-a întins de sus până jos.

Zilele trecute un ministru acuzat de hoție a fost obligat să îngâne o dezvinovățire searbădă și puțin convingătoare în fața Parlamentului. Un alt fost ministru e arătat cu degetul, deoarece se șoptește că și-a făcut, prin concesii, o avere de sute de milioane. De asemenea, în comisiile de aprovizionare, găsiți multe specimene de lăcomie monstroasă, despre care se zvonește că au adunat averi de zeci de milioane.

Prin ministere, mișună samsarii mai abitir ca prin bâlciuri, și nu poți obține un neînsemnat permis fără să dai de zece ori mită celor zece funcționari cupizi, prin mâinile cărora trece autorizația.

La poliție, mituirea e în toiul ei și face ca jefuitorii să rămână nepedepsiți.

La Căile Ferate e și mai și. Nu poți mișca din loc un vagon fără să ungi o sumedenie de osii, de la șeful de stație până la cel din urmă acar. De altfel, aici furturile prin efracție se fac pe o scară întinsă și se țin lanț. Mii de vagoane sunt desfundate și jefuite chiar de funcționarii statului, puși să le păzească. Și lucrurile se petrec aidoma în toate celelalte administrații.

Când e vorba de armată, te apucă paraponul. Ofițerii superiori și inferiori sunt târâți în fața tribunalelor marțiale pentru hoții, și plaga e atât de mare, că nu mai poți vedea un gradat de intențentă fără să simți nevoia instinctivă de a-ți păzi buzunarele.¹²

¹² Și nu mai vorbim de jafurile depozitelor abandonate de nemți în fuga lor pripită, depozite care, deși enorme, s-au volatilizat în două sau trei zile. Iată o listă incompletă: "... Caracal, Craiova, Turnu-Severin, Bârlad, Iași, București, Constanța, Brăila, Cernăuți, Giurgiu, Buzău... Apoi, Babadag, Zimnicea, Urziceni, Găești, Piatra-Olt, Balș, Corabia... Pe urmă satele fără importanță. La Botoșani s-au găsit milioane chiar în altarul Bisericii, unde oficiază socrul unui colonel de intențentă, arestat de curând". (Universul, 20.IX.1919). Și nici nu mai pomenim de interminabilul lanț de incendii, care au mistuit, unul câte unul, mai întâi depozitele militare, și în urmă pe cele civile. Iată ce zice un ziar din Constanța cu ocazia focului care a distrus în port șase magazine colosale, conținând o avere de peste 200 de milioane. "Ne aducem aminte cu groază de seria aceea nefastă a incendiilor care consumau,

Dacă pătrundem în rândurile poporului, întâlnim o adevărată jale. Indivizii se fură fățiș unii pe alții. Formula infernală homo homini lupus e pe de-a întregul pusă în aplicare.

Negustorii îi întrec în îndrăzneală pe cei mai feroși bandiți. În piață, ca în Lipskani, ești ca în Codrul Vlăsiei. Toți, din toate părțile, caută să te jefuiască.

Ei cer prețuri fantastice pentru mărfuri pe care le-au acaparat, prețuri care urcă la sute de lei pentru o cămașă sau la o pereche de ghete, și la mii de lei pentru o pereche de haine.

Nu mai vorbesc de hotelieri și de birtași, care își dezbracă pur și simplu clienții, nici de căruțași și mai ales de birjari care au neobrăznicia să ceară sute de lei pentru o cursă în oraș!

Și, fiindcă în negoț te îmbogățești fără să muncești, o grămadă de indivizi s-au improvizat negustori. Astfel, vezi foști servitori, vezi mahalagioaice, ba chiar și țărani făcând contrabandă și jupuindu-i de vii pe nenorociții ce le cad în gheare.

Pe de altă parte, escrocheriile au ajuns la apogeu. În plus, tâlhăriile nu mai conținesc; se sparg casele oamenilor, se cambriolează dulapurile, cuferele, lăzile de bani, se pungăresc trecătorii pe stradă sau în îmbulzeli...

Cu toate astea, nimeni nu se indignează. Nimeni nici măcar nu se mai miră. Din când în când, auzi pe vreunul, ce pare că se trezește din amorțeala nepăsării, spunând că starea insuportabilă de care suferim e datorită unei nevroze (?) consecutive războiului.

Dar nu e numai atât.

Pe când acești dușmani ai proprietății, de care a fost vorba, constituie un fel de francitiori, care lucrează pe ascuns, izolați, fiecare pe cont propriu, alții mult mai numeroși și mai primejdioși sunt puternic organizați și formează armate formidabile, care au și declarat pe față război proprietății.

Astfel, un partid politic, Socialiștii, care în momentul de față își recrutează aderenții cu duiumul, își face programul din monstruoziții ca: socializarea locuințelor, exproprierea pământului, confiscarea capitalului. Un alt partid politic, Bolșevicii, bazat pe aceleași principii hoțeste, dar împinse la extrem, a ajuns la putere în Rusia, de unde amenință să invadeze

rând pe rând, depozitele militare din diferite puncte ale țării. Ele au început, ce stranie coincidență, o dată cu terminarea războiului, o dată cu terminarea lichidărilor și a predării gestiunilor. Azi a început să bântuie aceeași epidemie, printre depozitele civile, în aceleași stranii coincidențe" (Farul. 25.VIII.1920).

toată Europa. El a suprimat orice proprietate, dând totul pradă sovietelor iudaice ale lui Troțki.

De teama bolșevismului care bate la ușă și ale cărui orori sunt îngrozitoare, românii s-au gândit să recurgă la...reforme. Dar ei nu s-au înțeles, nici până astăzi, asupra chestiei capitale: ce trebuie reformat? Totuși, au hotărât să dea iama prin proprietăți... nu de alta, dar ca să nu le ia bolșevicii. Unii au zis: să se exproprieze moșiile proprietarilor actuali și să se dea țăranilor pământurile pe care ei le muncesc. Zis și făcut. Toată lumea a fost mulțumită, ca și cum i s-ar fi luat din spate o piatră grea de moară. Dar s-a văzut imediat că nu e de ajuns.

Atunci, o ceată de demagogi încearcă să ia casele românilor... ca să le dea păduchilor ce s-au aciuat prin orașe după război, venind din Galiția și din Ungaria, unde acum se procedează la o scuturare radicală. Bine însă că această încercare smintită, care a rămas de pomină, n-a reușit. E curios însă că nimeni nu s-a gândit să confişte și capitalurile, mai ales pe cel comercial, ce a îmbogățit o minoritate pătimașă.

Dar iată că și alți guvernanți ai noștri, ca să-și dea aere că lucrează pentru binele obștesc, s-au apucat să scindeze ministerele (asta ne lipsea!) și să creeze unul al Muncii, uitând însă pe cel al Proprietății, care, în momentul actual, ar avea mare trebuință de o grabnică apărare.

În realitate nimeni nu știe ce face. Omenirea aiurează de-a binelea. Ne aflăm în plin haos și băjbăim prin întuneric. Nu se mai pricep legile naturii și s-au dat uitării percepțiile biblice „Să nu furi” și „Să nu râvnești la ce nu e al tău”.

Oamenii sunt pe cale să piardă noțiunea instinctivă a proprietății.

În timpul acesta, conflictul acut dintre jefuiți și jefuitori, conflict înveninat de ațâțatori pătimași și care s-a generalizat între săraci și bogați, ia pe zi ce trece proporții mai înspăimântătoare.

Nimănui, însă, nu îi vine în minte să acapareze amnarul științei, căci atunci s-ar vedea clar ca ziua că lupta de clasă se sprijină pe patima de proprietate, adică pe hidoasa hoție.

Articolul de față are drept scop să atragă atenția oamenilor de bine asupra acestui viciu oribil și să îi îndemne ca, prin eforturile lor, să pună stavilă puhoiului pătimiș.

Dar, mai înainte de toate, trebuie să vă arăt ce e proprietatea și să precizez elementele din care ea e compusă.

Proprietatea

După cum am spus mai sus, prin instinctul de proprietate, omul, ca orice animal¹³, îndeplinește trei operațiuni:

- 1.își construiește o locuință, în care să se poată adăposti de intemperii, el și familia lui;
- 2.ia în stăpânire un teren, care să îi procure alimente organice (vegetale și animale);
- 3.își adună provizii sau rezerve, cu care să trăiască, el și ai lui, în intervalul recoltelor.

Locuința, pământul și rezervele sunt cele trei elemente ale proprietății oamenilor, ca și ale proprietății animalelor.

Prin instinct, proprietatea e familială¹⁴. Ea e exclusivă, perpetuă (iar nu temporară) și transmisibilă prin moștenire, de la părinți la copii.¹⁵

1. Locuința. Locuința omenească e analogă cu cuibul unei păsări sau cu culcușul unei fiare sălbatice. Ea are drept scop să pună la adăpost, de vânt, de ploaie, de zăpadă, de ger, ca și de zăpușeală o familie ale cărei lăstare plâpânde n-ar putea rezista rigorilor vremii.

2.Pământul. Pământul, ca aerul și ca apa, e un dar al Naturii, din care omul, cu ajutorul muncii, scoate hrana organică a lui și a familiei lui. La început, omul a luat pământul în posesie, în mod instinctiv, prin ocupație, ca fiind un *rel nul-lius*, adică fără stăpân;¹⁶ dar, numai muncindu-l, el i-a devenit cu adevărat proprietar. În urmă, el l-a transmis altora, fie prin

¹³ Paulesco, Traité de Physiologie médicale T. III

¹⁴ Idem, l.cit

¹⁵ Dreptul de-a testa este instinctiv și derivă din dreptul de proprietate. Într-adevăr, părinții supra-viețuiesc în copiii lor, cărora le aparține proprietatea familială întreagă.

¹⁶ Proprietatea pământului a fost confirmată de legi și, de altfel, prescripția întărește o posesie al cărui început se pierde în noaptea vremurilor.

moștenire, fie prin vânzare. Suprafața pământului având o întindere limitată și oamenii înmulțindu-se din ce în ce, numeroase familii au rămas fatalmente fără proprietate funciară. Ele își câștigă pâinea zilnică muncind ca să transforme în produse utile substanțele brute obținute din pământ de alții.

3.Rezervele și capitalul. Rezervele sau proviziile pentru viitor sunt formate de produse utile, de natură minerală, vegetală sau animală (metale, cărbuni, petrol, cereale, lemne, bumbac, lână etc). Aceste produse provin din substanțele brute oferite de pământ; iar la înfăptuirea lor intervine munca, ce le conferă pecetea proprietății. Uneori, rezervele adunate întrec trebuințele familiei. Un om activ cumpătat și econom pune de-o parte prisosul, în loc să-l consume sau să-l risipească. În urmă, aplicându-i o nouă muncă, el îl face susceptibil să crească la infinit. Acest prisos de rezerve fructificat prin muncă a fost numit capital. Capitalul poate fi schimbat în bani. El poate servi astfel la procurarea mijloacelor de producție (substanțe brute, instrumente de fabricație). El a permis realizarea industriei moderne cu uriașele ei întreprinderi, ca străpungeri de istmuri, săpături de canale, perforări de munți, clădiri de uzine imense și de magazine colosale etc. Capitalul este deci rezultatul cooperării economiei cu munca. Această muncă este adesea a însuși posesorului rezervelor. Dar, de cele mai multe ori, ea este a unor oameni care n-au nici proprietăți de pământ, nici rezerve economisite, în acest din urmă caz, munca este salarizată; astfel, capitalistul devine patron, iar muncitorii au numele de lucrători. Patronul este în același timp industriaș și negustor. El instalează mijloacele de producție (uzine, fabrici, mașini, instrumente); el procură materiile prime; el dă aceste materiale muncitorilor ca să le lucreze; el se ocupă de vânzarea produselor. El dirijează întreprinderea și ia asupra sa riscurile. El este plătit prin câștig, profit sau beneficii. Câștigul este excedentul prețului vânzării asupra prețului producerii. El este rezultatul negoțului.

Capitalul ajută munca, ale cărei efecte le înzecește sau le însutește prin mașinile pe care el le procură. Pe de altă parte, posesorii lui (capitaliștii, acționarii), împrumutându-l pentru producție, fac ca și cum ar realiza ei înșiși o muncă prealabilă, enormă, de care scutește producătorul. Astfel, ca să țevi o bucată de pânză, ai nevoie de bumbac, care trebuie cultivat, recoltat și mai ai nevoie de un război, care trebuie fabricat. Or, toate aceste munci pregătitoare le capeți imediat, realizate gata prin capital.¹⁷

4. Munca. Munca este agentul de transformare a substanțelor brute ce provin din pământ în produse trebuincioase pieței. Se poate zice că ea reprezintă energia, iar substanțele pământului, materia, din care sunt compuse aceste produse. Ea consistă într-o forțare nervoasă și musculară, forțare obositoare pe care omul caută s-o ușureze și căreia el nu se supune decât prin necesitate. Ea este impusă de Creator.

„Întru sudoarea feței, vei mânca pâinea.”

De altfel prin muncă noi continuăm să îndeplinim opera Creației. Munca este realizată de oameni, de animale domestice (vite de muncă) sau de mașini. Munca omului este o forță motoare, inteligentă. Ea este indispensabilă pentru orice producție. Munca vitelor și mai ales aceea a mașinilor, care înlocuiesc travaliul muscular, prin energia inorganică, este o forță brută ce trebuie dirijată de om. Munca a trecut până astăzi prin mai multe regimuri.

1. În Antichitate ea era făcută de sclavi sau de robi care, ca vitele, erau proprietatea absolută a stăpânului. Robii n-aveau personalitate, nici drepturi și nici familie. Munca robilor era a stăpânului care-i hrănea, dar nu le dădea nici o leafă.

2. În Evul Mediu ea este reprezentată prin servajul feudal și prin corporațiile meseriașilor. Servul sau iobagul era lipit pământului pe care îl urma în vânzări și în moșteniri. El nu era proprietar căci proprietatea aparținea exclusiv seniorului sau boierului. El cultiva pământul și plătea o dijmă. Meseriașii erau organizați în corporații sau bresle care aveau un

¹⁷ Acționarii, deși nu muncesc, nu sunt simpli paraziți care trăiesc ca trântorii din munca altora. Ei au dreptul la un oarecare beneficiu, căci ei nu sunt obligați să pună gratis capitalul lor la dispoziția lucrătorilor. „A nega retribuția capitalului înseamnă a pretinde că ai dreptul să te servești de bunurile altuia fără asentimentul proprietarului și că oricine este obligat să le pună la dispoziția primului venit casa sa, trăsurile și animalele sale, banii și restul fără altă condiție decât aceea ca obiectele împrumutate să îi fie restituite înainte de-a muri” (Block. Progres de la science economique, T. II, p. 319).

șef și trei grade de membri: meșteri, calfe și ucenici. Meșterii făceau singuri parte din corporație, ucenicii deveneau mai întâi calfe, pe urmă meșteri.

3. Revoluția Franceză i-a eliberat pe iobagi și a suprimat corporațiile. De atunci muncitorii pun munca lor în serviciul unui patron pe un preț pe care îl tocnesc și care constituie salariul. Produsul muncii aparține în totalitate patronului.

Proprietatea omenească ce rezultă dintr-o lege a naturii este atacată de oameni ignoranți și pătimiși care încearcă să îi anihileze efectele binefăcătoare. Unii liberaliști pretind că proprietatea este nu familiară, ci reziduală. Alții - socialiștii, bolșevicii - susțin că proprietatea este colectivă; dar ea trebuie să aparțină nu familiei (ce are asupra ei un drept instinctiv), ci statului, comunei și sovietului (adică unor asociații lipsite, prin instinct, de orice drept de a poseda).

Ambele sisteme calcă flagrant o lege Dumnezeiască, iar consecințele unor asemenea fărâdelegi sunt dezastruoase căci ele provoacă lupta de clasă care va nenoroci lumea. Or, în omenire trebuie să domnească legea iubirii, legea instinctivă care de altfel se observă în întreg regnul animal. Să luăm aceste sisteme unul după altul și să punem în evidență:

1. ignoranța legilor naturii;
2. patima hoției care a intervenit la alcătuirea lor.

I. Liberalismul

Liberalismul are ca principii fundamentale proprietatea individuală și libertatea, care sunt împinse la extrem.

1. Liberaliștii pretind că proprietatea trebuie să fie individuală, iar nu familială sau colectivă. Ea mai trebuie să fie exclusivă, perpetuă, transmisibilă și mai presus de toate absolută, adică fără control și fără limite. Codul civil francez, care este o

operă a liberalismului, în articolul 544 definește astfel dreptul de proprietate: „Dreptul de a uza și de a dispune de lucruri în modul cel mai absolut.” Cele 3 feluri de proprietate, a locuințelor, a pământului și a capitalului, trebuie să întrunească toate aceste atribuții.

2. Liberaliștii au ca deviză „Laisser faire, laisser passer”. Ei susțin libertatea care trebuie să se întindă nu numai asupra folosinței proprietății, dar și asupra muncii. Fiecare om trebuie să poată munci unde vrea, când vrea, cum vrea și cât vrea. Rolul statului este să asigure libertatea indivizilor (patron și lucrător) și să vegheze la executarea contractelor. El este „jandarm și judecător”. El n-are dreptul să se amestece la facerea contractului de muncă, ce este absolut liber; dar este indispensabil ca el să intervină împiedicându-i pe lucrători să se asocieze... căci asemenea asociații protectoare ar atenta asupra libertății patronilor. El nu trebuie să favorizeze pe nici unul dintre contractanți la stabilirea salariului și să nu impună nici un salariu minim, nici o anumită durată de muncă, nici condiții avantajoase pentru femei și pentru copii, deoarece asemenea restricții sunt contrare libertății absolute.

„Societățile sunt dirijate de legi naturale, bune și ineluctabile. Lăsați deci pe indivizi să facă după voia lor. Dar trebuie să le acordați cea mai mare libertate. Nici prescripții, nici piedici, nici tutelă de vreun fel. Suprimați pur și simplu toate obstacolele, și adevărata ordine se va stabili în lume.

Concurența universală și fără restricții face ca fiecare individ să parvină la locul ce îi convine mai bine și să obțină o dreaptă retribuție a muncii sale. Statul să își interzică orice intervenție în tranzacțiile omenești, să lase libertate întreagă proprietății, capitalului muncii, schimbărilor, și producția bogăției va atinge culmea.”¹⁸

Critică

¹⁸ Paul Leroy-Beaulieu - *Precis d'economie politique*. De altfel, liberalii nu văd într-un muncitor decât o simplă mașină care are trebuință de combustibil. Iată ce zice, în această privință, unul din pontifii lor, De Molinari: „Din punct de vedere economic, muncitorii trebuie considerați ca adevărate mașini, care dau o anumită cantitate de forțe productive și care cer în schimb anumite cheltuieli de întreținere și de reînnoire, pentru a putea funcționa în mod regulat și continuu” (*Cours d'economie politique*, p. 203).

1. Ignorarea legilor naturii. Cunoști valoarea unui sistem după efectele sale. Prin urmare, să ne întrebăm: care sunt rezultatele sistemului liberalist?

Liberaliștii n-au avut decât noțiuni incomplete asupra legilor naturale. Ei n-au știut ce este un instinct și n-au cunoscut importanța covârșitoare a unui asemenea act în viața unui om sau a unui animal. Ei au ignorat existența și rostul instinctelor de proprietate și, neținând cont de faptul că în toată animalitatea (deci și în omenire) proprietatea este familială și numai familială, ei au proclamat prin legi că de la ei înainte proprietatea va fi pur individuală.

Acestei proprietăți contra naturii ei i-au adăugat un complement indispensabil, o libertate nelimitată care, deși făcând parte din legile naturale, dar combinându-se cu o fărădelege, a dat naștere la dezastre.

a) Locuințele și pământul. Liberaliștii permit oricui să augmenteze din ce în ce numărul caselor și întinderea pământurilor pe care le posedă și astfel să se îmbogățească indefinit.

Dar abuzul sare în ochi. Acapararea exagerată a acestor proprietăți face să crească antagonismul și ura între clase; ea împinge pe săraci să caute ca prin mijloace violente să intre în posesia bunurilor pe care le consideră ca uzurpate. Regimul latifundiar a fost nefast și intolerabil la romani. Un singur om posedea provincii întregi. Iată ce zice în această privință Seneca: „O țară care a conținut un întreg popor este prea mică pentru un singur proprietar. Până unde veți împinge plugul, voi care nu știți să restrângeți exploatarea în hotarele unei provincii? Fluvii ce adapă câmpiile imense și formau altădată hotare de puternice împărății curg acum pentru un singur individ și vă aparțin de la izvoare până la îmbucătură.”¹⁹

În țara românească, sub legislația liberalistă, câțiva latifundiarilor fanarioți și-au rotunjit în așa fel moșiile că le-au transformat în domenii ce se întindeau pe mai multe județe. Ei sunt cauza eficientă a expropriării actuale.

¹⁹ Seneca, Lettre 89.

„Vai vouă, zice Profetul, vai vouă, care adăugați țarină la țarină și casă la casă, ca și cum ați vrea să locuiți singuri pământul!”

Există deci o limită care este indicată de prejudiciul binelui obștesc și care este depășită de patimă. Într-adevăr, bogățiile sunt mărginite, și acapararea lor aruncă în mizerie o mare parte a omenirii.

Sărăcia face să diminueze sentimentul instinctiv de patriotism și produce indivizi internaționali, „fără patrie”, care au ca deviză formula monstruoasă: „Ubi bene, ibi patria.” De altfel nu aperi bucurios țara în care pământul aparține altora.

b) Rezerve. Liberalismul francmason, devenit atotputernic prin Revoluția Franceză, a legiferat pentru întreaga omenire. El a dat o atenție cu totul specială capitalului industrial și comercial și l-a favorizat până la a da naștere unei plutocrații abjecte pe care o vedem astăzi tronând deasupra omenirii.

Liberaliștii au desființat vechile corporații care erau protectoarele muncitorilor și i-au lăsat pe aceștia liberi... dar izolați fără sprijin și fără organizație în fața forței uriașe și potrivnice a capitaliștilor cupizi.

În plus, prin legislația lor, ei au suprimat orice intervenție a statului și au interzis asociațiile muncitorești, chiar când sunt defensive.

În chipul acesta, ei i-au pus pe lucrători în stare de inferioritate față de patroni care, fiind puțini la număr, pot ușor să se coalizeze „în jurul unei cești de ceai”.

După ce au creat lucrătorilor o asemenea situație precară, liberaliștii i-au dat pradă legii sălbatică a ofertei și cererii care a determinat scăderea salariilor.²⁰

Într-adevăr, lucrătorii, fiind forțați să muncească pentru a trăi, ei și ai lor, iar oferta depășind de obicei cererea, ei își fac o

²⁰ În plus, soarta lucrătorilor a fost înrăutățită printr-o serie de circumstanțe independente de voința liberaliștilor, și anume: a) prin dezvoltarea extraordinară a mașinismului, care, servindu-se de forța motoare brută a aburului și a electricității, a înlocuit cu ea forța musculară vie. Astfel, mașinile. În loc să-l ajute pe muncitor, au devenit pentru el niște rivale redutabile, care produc mult și ieftin; b) prin supraproducția de mărfuri a unor capitaliști lacomi, care, obligați să se debaraseze de stocul îngrămădit, îl aruncă pe piață cu prețuri de ruină; c) prin accelerarea transporturilor, care, combinată cu liberul-schimb, a făcut ca produsele din întreaga lume să invadeze pretutindeni târgul, provocând o concurență ne bună, prin faptul că munca este mult mai ieftină în alte regiuni ale Pământului. Toate aceste împrejurări defavorabile au contribuit la scăderea vertiginoasă a prețurilor și, prin urmare, și a salariilor.

conurență aprigă, de care profită patronii. Aceștia nu se sfiesc să zică nenorocitului flămând: „Dacă nu-ți place... du-te aiurea!”

Astfel leafa s-a diminuat din ce în ce până a ajuns să nu mai fie destulă pentru hrana muncitorului și a familiei lui (salariu de foamete). Liberaliștii l-au transformat pe muncitor în proletar, dându-i în compensație libertatea... de a muri de foame.

3. Intervenția patimilor. Dar, dacă liberalismul a fost dezastruos pentru lucrători, el a fost providențial pentru capitaliști.

Aceștia fiind mai toți jidani, s-au folosit de libertatea nețărmurită pentru a da drumul patimii de proprietate. Ei au început prin a falsifica producția întrebuițând materii prime de calitate inferioară și, aplicându-le o aparență de muncă, le-au dat aspectul obiectelor trebuincioase.

În urmă ei le-au pus în vânzare pe prețuri de concurență care au distrus adevărata industrie și cu chipul acesta ei au devenit singurii stăpâni ai producției.

Atunci ei au ridicat prețurile și au jefuit, fără grijă și fără răspundere, mulțimea nenumărată a cumpărătorilor. Cred că este inutil să mai aduc aici exemple confirmative, deoarece toți cunoașteți din proprie experiență valoarea mardalelor jidănești - de la ghețele cu tălpi de carton la rochiile de mătase ce se taie stând în dulap.

Furând cât au putut, capitaliștii au devenit repede foarte bogați; iar, pe măsură ce ei s-au îmbogățit, furturile lor s-au făcut și ele din ce în ce mai mari și mai îndrăznețe.²¹

Bogațiile scandaloase, îngrămădite prin hoție și prin fraudă, sunt deci efectele individualismului, combinat cu libertatea absolută acordată viciilor.

Ele s-au coalizat adesea și au dat naștere la carteluri, la trusturi și la alte blestemate speculații (corner, ring etc.)²², care au

²¹ Altădată, când lumea trăia din muncă cinstită, o viață întreagă era necesară pentru a asigura familiei o existență modestă și mai multe generații erau indispensabile pentru a crea o avere. Astăzi, în secolul hoției, orice jidănaș vrea să ajungă imediat milionar, deoarece multe averi ale coregionarilor, care se cifrează cu miliardele, au fost adunate în câțiva ani.

²² Cartelul este o ligă a mai multor industriași-comercianți, care, suprimând concurența între ei, fixează prețuri exorbitante. Trustul este o fuziune de capitaluri industrialo-comerciale, sub o autoritate unică, în scop de-a acapara producția și, în urmă, de-a mări extraordinar prețurile. Și, dacă cei care formează carteluri și trusturi sunt, în același timp, meseriași și negustori, cei care organizează corner și ring sunt pur și simplu negustori, adică speculatori care nu produc nimic. Aceste pacoste jidănești constau și ele într-o acapare de mărfuri, de către un speculator izolat (corner) sau de un consorțiu de speculatori (ring), pentru a le vinde, apoi, pe prețuri cămătărești. Ele se complică adesea de agiotagiu. „Speculația în ea însăși, adică speranța câștigului asupra diferențelor cursurilor, există în orice

acaparat producțiile (de grâu, de petrol, de cupru etc.) și au sărăcit o lume întreagă.

În sfârșit, ele s-au întrunit în „înalta bancă”, care este tartorul iadului pământesc și care ține în ghearele sale atotputernicia banului. Într-adevăr, marea finanță, cosmopolită sau internațională, este compusă dintr-un mic număr de bancheri extrabogați. Ea poate să producă, după voie, creșterea sau căderea asupra oricărei valori, să scadă după plac chiar cursul unei monede naționale, să împrumute statele și să refuze creditul celor care nu se pleacă și nu primesc jugul infam al lui Iuda. De astfel, ea declară război sau impune pace și, plătind presa, ea dirijează „opinia publică”. Cu un cuvânt, ea domină omenirea.

Reacția. În fața luxului și a cheltuielilor nebunești ale ușor-îmbogățiților, lucrătorii murmură, și cu drept cuvânt. Ei compară belșugul în care se lăfâie acești păduchi dezgustători cu mizeria în care zace veșnic un muncitor cinstit. Și acestei mizerii i se adaugă nesiguranța zilei de mâine, adică cea mai grozavă tortură ce îndură un om care n-a avut puțința să adune ceva rezerve și care lucrează ca să trăiască de azi pe mâine.

Ei ascultă bucuroși îndemnurile ispititoare ale patimii de proprietate, ce este ațâțată de intriganți circumciși, de indivizi fără căpătâi, de agitatori politici, care caută să îi convingă de faptul că toate bogățiile sunt ieșite din sudoarea lor și sunt gata să intre în posesia bunurilor de care se cred deposedați.

Astfel s-a născut mișcarea socialistă, care se întinde pe zi ce trece și care, prin revendicările ei exagerate, prin procedurile ei violente, prin atacurile ei împotriva proprietății, amenință să doboare edificiul social întreg.

operațiune comercială. Dar speculația se manifestă în mod special când târgul este pur fictiv și când câștigul este nu remunerația unei lucrări utile, ci scopul unic al unei tranzacții factice. În acest moment, speculația în numele de agiotagiul" (Brants, *La Circulation*, p. 273. Citat de L. Garriguet. *Trăite de Sociologie*, T. III, p. 243). Agiotagiul este un joc de bursă care se bazează pe variațiile posibile ale prețului și are ca țintă câștigul prin cumpărări sau prin vânzări închiptuite, la o anumită dată. De pildă, un speculator vinde iama altui speculator la prețul de 2000 lei un vagon de grâu, care va fi recoltat vara viitoare. Dacă la această epocă, prețul curent este mai mare sau mai mic de 2000 de lei, vânzătorul pierde sau câștigă diferența.

Iată cum agiotagiul se combină cu corner și cu ring. Corner „începe prin a cumpăra toate stocurile disponibile, ceea ce face ca prețurile să urce. În același timp, el cumpără la termen toate cantitățile oferite, și ridicarea prețurilor provoacă înmulțirea ofertelor. Vânzătorii se găsesc în incapacitate de-a preda marfa, din cauza acaparării ei de către corner. Ei sunt deci obligați să plătească grele diferențe, care constituie câștigul cel mai important al corner-ului. Astfel au procedat corner-ii cu grâul la Chicago (1882-1887), cu bumbacul la Liverpool, cu porumbul la Viena (1888)" (Claudio Jannet. *Le Capital, la Speculation et la Finance*, au XIX-e, siecle, p. 289. Citat de L. Garriguet. - *Trăite de Sociologie*, T. III, p. 241).

Remediile liberaliste (?). În timp ce se prepară o asemenea revoluție formidabilă, liberaliștii văd aiuriți cum se dărâmă, bucată cu bucată, sistemul lor. Libertatea muncii a fost abandonată pretutindeni de lucrători, care revin la corporațiile distruse de liberalism. De asemenea, liberul schimb a fost părăsit de toate națiile, chiar și de Anglia, în care, pe la 1846, înflorea frumoasa ligă din Manchester.²³

Totuși, în fața dezastrului, liberaliștii își fac singuri curaj și declară că societatea, așa cum a fost organizată de ei, este naturală, aproape perfectă, și nu are trebuință de nici o modificare.

„Este simplu și înțelept să lași libertății grija de a corija relele libertății.”²⁴ „Cel mai sigur mijloc de a rezolva chestia socială este să lași câmp liber libertății, care este motorul, propulsorul răplătorului și răzbunătorul nostru.”²⁵ Ei tot nu pricep cum libertatea poate duce la dezastru și nu își dau seama că în problemă există un factor pe care ei nu îl văd și care le întoarce rezultatul pe dos.²⁶ Libertatea este bună pentru oamenii de treabă, după cum și comunismul este excelent pentru oamenii cinștiți. Dar nici unul, nici altul nu se potrivesc la Văcărești.

Liberaliștii și-au construit sistemul servindu-se de procedări în aparență științifice; dar, în realitate, ei nu au avut nici spirit critic, nici cunoștințe suficiente. Codul lor de legi pare să fi fost, după cum zicea Renan, „pentru un cetățean ideal, născut copil găsit și mort celibatar”, adică pentru un individ fără familie, deci inexistent.

II. Socialismul și bolșevismul

Socialismul sau comunismul și bolșevismul, care, împreună cu liberalismul, au ieșit din Revoluția Franceză, repudiază proprietatea și prescriu confiscarea locuințelor, a pământului și a capitalului în folosul unei colectivități (stat, comună, soviet).²⁷

²³ Această ligă preconiza liberul schimb între state și suprimarea vămilelor.

²⁴ Arthur Desjardins - Revue des Deux Mondes, T. CXXXI, p. 57.

²⁵ Frederic Passy, Quatre écoles d'économie politique, p. 232.

²⁶ Liberalistul Stuart-Mill zice: „Capitalul este necesar, dar capitaliștii nu”.

1. Locuințele. Programul socialismului conține, după cum am spus, exproprierea locuințelor. Iată ce zice în această privință un manifest bolșevic: „Proletariarul trebuie să pună capăt exploatării populației de către capitaliștii proprietari de case, să treacă marile locuințe pe seama sovietelor muncitorești locale, să așeze populația muncitoare în apartamentele burgheze etc.”²⁸

2. Pământul. Socialiștii, prin pana americanului Henry George, susțin: „Omul nu poate chema al său decât ceea ce este produsul muncii sale.” Or. Pământul, ne fiind produsul muncii omului, nu poate în nici un caz să fie obiectul proprietății private.²⁹ Pământul trebuie deci să rămână comun.

„Pentru a suprima sărăcia... trebuie să se substituie proprietății individuale a pământului proprietatea comună.”³⁰

„Constituția Sovietelor” conține la art. 3 următoarea dispoziție: „Pentru realizarea socializării, se suprimă proprietatea privată a pământului.”³¹

Iar, ca să mai atenueze amărăciunea hapului, manifestul bolșevic adaugă:³² „Subliniem aici că mica proprietate nu trebuie să fie expropriată și că micii proprietari care nu exploatează munca altuia nu vor îndura nici o constrângere. Această clasă va fi cu încetul atrasă în cercul organizației sociale, prin pilda și prin fapta care vor dovedi superioritatea noii întocmiri”... adică superioritatea comunismului. Țăranii sunt astfel avertizați și știu ce soartă îi așteaptă.

3. Rezervele sau capitalul. Comuniștii, prin oracolul lor, jidanul Karl Marx, mai pretind că și capitalul individual sau familial trebuie confiscat. Ei nu admit decât proprietatea individuală a comunității (statul, comuna, sovietul), care va lua în posesie toate rezervele, după cum va lua, prin expropriere, pământul și locuințele.

²⁷ Socialiștii suprimă moștenirea caselor, a pământului și a capitalului. Deja în 1869, în Congresul din Bale, ei ziceau: „Congresul recunoaște necesitatea suprimării totale a dreptului de-a testa”. Epigonii lor impun moștenirile cu taxe exorbitante, care echivalează cu o adevărată spoliație.

²⁸ Platforma Internațională Comunistă. Exproprierea burgheziei, p. 27.

²⁹ Henry George. Progres and Poverty. p. 242.

³⁰ Idem, *leit.*, p. 281.

³¹ A. Moroianu. Bolșevism?; 1920, p. 76.

³² Platforma Internațională Comunistă, p. 26.

Ei trag nădejde că evoluția (?)³³ va expropria întreg capitalul, chiar și pe cel al micilor agricultori, meseriași, negustori.

Motivele exproprierii capitalului sunt în număr de două:

1. Capitalul are o origine nedreaptă. El rezultă din reținerea, de către patron, a plus-valutei, adică a unei părți din salariul ce li se cuvine lucrătorilor. El este deci fructul unei hoții.

„Orice plus-valută, cristalizată sub formă de interes, rentă sau profit, nu este decât materializarea unei anumite durate de muncă neplătită.”³⁴

2. Capitalul are efecte dezastruoase. El este reprezentat prin bani, și astfel este steril... căci „bani nu fac pui”... „Astăzi, ca odinioară, capitalul intră pe piață sub formă de bani”.³⁵

Prin urmare, „capitalul e inert prin natura sa; el este o muncă moartă, care, ca un strigoi, nu se însuflețește decât sugând muncă vie... El trăiește din munca altuia; el exploatează mizeria lucrătorului și se îngrașă din sudorile sau, mai bine zis, din sângele acestuia”.³⁶ Capitalul nu are nici un drept la câștig, care aparține integral numai muncii. „Munca omului este singura forță ce creează valori și mărfurile nu au valoare decât prin faptul că ele conțin muncă omenească”.³⁷

Totuși, capitalistul își însușește acest câștig și devine astfel din ce în ce mai bogat... pe când clasa nenumărată a muncitorilor se afundă într-o sărăcie lucie și într-o mizerie din ce în ce mai neagră.

Dar ce este plus-valuta? Adică ce este profitul, beneficiul sau câștigul?

Un exemplu ne va lămuri pe deplin asupra acestor nebuloase noțiuni.

³³ Pe timpul lui Marx, ipoteza evoluției a lui Darwin strălucea ca un brilliant nestimat. Ca orice bun tartan, Marx s-a grăbit să o șterpelească, pentru ca să-și polească cu ea marda sa și să-i dea astfel o aparență științifică. Câtva timp după aceea, s-a dovedit că diamantul lui Darwin era fals (v. Generația spontană și Darwinismul în T. I. al publicațiilor de față). Prin urmare, surrogatul lui Marx a dat și el faliment. După Marx, evoluția economică a omenirii trece prin trei faze: a) Feudalismul; b) Liberalismul sau capitalismul; c) Socialismul sau comunismul. Este evident că, dacă faci un proletar și-l lași să moară de foame, el se revoltă și poate cădea în socialism. Dar acest șir fatal de evenimente s-ar răsturna dacă goimii s-ar decide să-i expulzeze pe jidani în Palestina.

³⁴ Karl Marx. Capitalul, p. 83.

³⁵ Idem, Leit, p. 61.

³⁶ K. Marx, l.cit., p. 100.

³⁷ Idem, l.cit., p. 14.

Un patron cizmar, capitalist, tocmește lucrătorii să fabrice ghetete și, când ghetetele sunt terminate, el le vinde pe piață cu 25 lei perechea.

În acest preț se cuprind cheltuielile de fabricație și câștigul.
 Cheltuielile repartizate la o pereche de ghetete sunt:
 Chiria atelierului și a prăvăliei.....2 lei
 Pielea, talpa, căptușeala, ața etc.....10 lei
 Leafa lucrătorilor.....6 lei
 Dobânda și amortizarea capitalului angajat....2 lei
 Total...20 lei

Prin urmare, o pereche de ghetete care în realitate costă numai 20 lei este vândută de capitalist cu 25 lei. Diferența de 5 lei este câștigul sau plus-valuta. De unde provine acest câștig?

Marxiștii despart în trei faze fabricarea unei perechi de ghetete. În prima fază, patronul cumpără materiile prime (piele, talpă etc). În a doua fază, el însărcinează lucrătorii să muncească aceste materii prime. În a treia fază, el vinde ghetetele fabricate.

„În perioada dintâi, capitalistul se prezintă cumpărător, pe piața muncii. Baniile săi se transformă... În mijloace de producție și în forță de muncă... În perioada a doua, capitalistul operează ca producător de mărfuri... destinate vânzării. În perioada a treia, capitalistul devine vânzător al mărfurilor produse.”³⁸

Care din aceste perioade dă naștere la câștig?

Aici este hopul, pe care MARX trebuia să-l sară, pentru susținerea faimoasei sale teze, aceea a plus-valutei. Dar i-a fost imposibil și s-a făcut numai că îl sare, servindu-se de o scamatorie de bâlci, care a înșelat mulți neghiobi.

După MARX, în prima perioadă, patronul cumpără materiile prime, pe costul lor. Iar, în ultima perioadă, el vinde ghetetele tot pe costul lor. El nu poate câștiga nimic în aceste perioade.

„Oferta și cererea trebuie, în mod constant, să tindă să se echilibreze... Așa că mărfurile de tot felul se vând, în medie, pe valoarea lor respectivă, pe prețul lor natural... Este deci absurd să presupui că profitul provine din prețul mărfurilor, adică din faptul că ele ar fi fost vândute pe un preț superior valorii lor.”³⁹

³⁸ G. Deville, Principes socialistes, p. 97.

³⁹ Karl Mani, Salaires, Prix, Profits, p. 56.

Câștigul nu poate rezulta decât din a doua perioadă. El este fructul muncii neplătite. Patronul cumpără munca lucrătorului, pe care o plătește cât valorează subzistențele de care acesta are trebuință pentru a-și repara forța musculară și pentru a se reproduce.

Or, marxiștii pretind că-i este de ajuns unui lucrător să muncească doar câteva ceasuri (?), pentru ca să dea materiei prime o valoare echivalentă cu salariul pe care îl primește pentru subzistență. Dar patronul îl obligă să muncească până seara, cu alte cuvinte el îl forțează să dea valoare la alte materii prime, valoare pe care o va vinde și care va constitui profitul său. Această supra-muncă, din care iese plus-valuta, nu este plătită; ea nu aparține patronului, care o fură.

Vedeți acum de unde sare iepurele.

„În a doua perioadă, capitalul se servește de lucrurile și de persoanele pe care le-a cumpărat, ca să producă. El are astfel în posesia sa marfa ce creează valoarea, adică forța de muncă... Forța de muncă, fiind o forță a individului viu, condiția esențială a duratei sale este ca individul să se conserve și să se reproducă. Pentru întreținerea și reproducția sa, individul are trebuință de o anumită cantitate de mijloace și subzistență. Cantitatea de subzistență cerută, într-o anumită țară și la o anumită epocă pentru ca muncitorul să perpetueze o forță, dotată de cunoștințele necesare muncii, măsoară valoarea acestei forțe.

Să admitem că valoarea zilnică a forței muncii este de 4 franci și că, după cinci ceasuri de muncă, lucrătorul a adăugat la valoarea ce reprezintă materia lucrată și uzarea instrumentelor întrebuițate o valoare nouă de 4 franci. Dacă munca s-ar opri aici, capitalistul ar avea valoare egală cu cea pe care a achitat-o. El ar plăti cu adevărat valoarea muncii executate. El n-ar pierde nimic, dar nici nu ar avea de câștigat. Or, el urmărește câștigul; el vrea ca banii săi să crească și să facă pui.

Pentru 4 franci, ce reprezintă, în ipoteza noastră, valoarea zilnică a forței de muncă, capitalistul a cumpărat această forță timp de o zi. Prin urmare, întreținerea acestei forțe îi aparține timp de o zi. El continuă a o face să muncească, după ce a reprodus, timp de 5 ore, în supoziția noastră, o valoare echivalentă cu a sa.

Forța muncii poate deci într-o zi să producă mai mult decât costă. Iar prelungirea dincolo de fracția zilei, ce este de ajuns pentru a produce echivalentul salariului, echivalentul prețului mijloacelor necesare conservării forței lucrătoare, poate singură să fie cauza plus-valutei (sau a profitului).⁴⁰

Teza marxistă se poate rezuma astfel:

„Patronul percepe un profit. Acest profit nu poate veni dintr-un beneficiu realizat la vânzarea produsului, pentru că orice produs nu se vinde decât după adevărata sa valoare. Profitul nu poate veni nici dintr-o cumpărare în condiții avantajoase a materiilor prime, deoarece aceste materii se cumpără cu cât valorează. Profitul provine numai din munca ce nu a fost plătită lucrătorului, prin urmare, dintr-o muncă furată.”⁴¹

Critică

I. Ignorarea legilor naturii. Proprietatea este o instituție divină. Ea este dirijată de un puternic instinct și, după cum am arătat mai sus, ea cuprinde trei elemente: o locuință, o parcelă din suprafața pământului și rezerve pentru trebuințele viitoare.

Acest dar dumnezeiesc nu este exclusiv individual, ci este mai mult familial. Prin el, Creatorul a permis omului nu numai să trăiască, ci să se și înmulțească. De astfel, el a fost acordat și animalelor, la care nu există decât proprietatea „pur familială”⁴², și să nu uităm că omul este și el un animal.

Societățile animalelor (triburi, turme, cârduri etc.) nu au și nici nu pot avea proprietate deoarece proprietățile sunt familiale. Prin urmare, societățile omenești (triburi, soviete, comune, nații) sunt și ele prin însăși natura lor lipsite de proprietate. Iar proprietatea colectivă sau comună nu este propriu-zis o proprietate, ci un fel de haos, de care animalitatea și omenirea au fost ferite prin instinct.

Or, comuniștii, ignorând că opera este divină, vor să o dărâme, suprimând proprietatea familială a locuințelor, a

⁴⁰ G. Deville, *Principes socialistes*, p. 101-102.

⁴¹ L. Garriguet, *Trăite de sociologie*, T. 111, p. 83.

⁴² Paulesco, *Traité de Physiologie médicale*, T. III.

pământului și a rezervelor sau a capitalului și dându-le unor colectivități, ca sovietele, comunele, ca națiile sau statele.

O lege a naturii de importanța celei a proprietății nu se dărâmă cu una, cu două. Ea îi zdrobește pe smintiții care încearcă să o clatine, dar, în același timp, ea îngroapă în dărâmături omenirea, care a permis o asemenea crimă de lez-divinitate.

1. Exproprierea locuințelor. Doctrina comunistă este plină de absurdități. Ea predică proprietatea locuinței, pe care un cap de familie a clădit-o, ca să își adăpostească femeia și copiii, și prescrie socializarea ei.

Desigur că ați surâde când un glumeț v-ar spune că rândunelele au decis ca și cuiburile să nu mai fie familiale, după cum le-a lăsat Dumnezeu, ci să fie comune, după exemplul bolșevicilor. Ei bine, sunt oameni care vor să impună semenilor lor o asemenea năzbâtie.

Și te întrebi, aiurit, ce drept poate avea comunitatea asupra cocioabei unui tată de familie, căruia nu i se poate imputa că a jefuit pe cineva ca să o poată clădi?

La sate, orice țăran are casa sa. Dar, la orașe, sunt mulți indivizi care, dintr-o cauză anume, nu pot să clădească și locuiesc cu chirie. Într-un oraș ca București, sunt zeci de mii de case care se închiriază. Afară de clădirile mari din centru, dintre care multe au aparținut altădată ciocoilor fanarioți și care astăzi trec una câte una în mâinile jidanilor, nenumărate căsuțe de mahala servesc să întrețină familii sărace. Astfel, un mic funcționar de la Poștă sau de la Căile Ferate și-a zidit o căscioară și, înghesuindu-și familia în două camere, o dă pe a treia cu chirie.

Or, exproprierea i-ar atinge grozav pe acești modești proprietari, căroră le-ar lua pâinea de la gură, și în plus le-ar arunca familiile pe drumuri. Și nici nu mai vorbesc de sumedenia de văduve cu copii, care nu au alt mijloc de trai, decât o nemernică chirie.

Dar exproprierea locuințelor trebuie să se aplice și la sate, căci legile sunt generale. Aș vrea să-l văd pe vreun comunist ducându-se să-l convingă pe badea Gheorghe să își dea căruța gratis sovietului... Pentru Ițic Șloim, sosit de curând din Galiția. Doamne, ferește! Ce s-ar alege de capul bolșevicului! Țăranul

român se supune cu rigurozitate legilor instinctelor și nu permite, în ruptul capului unor descreierați care, cu șosele și momenele, să își bată joc de el.

2. **Exproprierea pământului.** Comuniștii prescriu de asemenea exproprierea pământului, dar ei nu bănuiesc importanța instinctului de proprietate, care face din fiecare animal un proprietar de pământ.⁴³

De ce oare omul, care și el este animal, ar fi singur lipsit de acest drept de proprietate, drept natural și general al întregii animalități?

Proprietatea teritorială a animalelor fiind familială, aceea a omului trebuie să fie și ea nu pur individuală, cum vor liberaliștii, ci familială, căci ea are drept scop esențial să hrănească nu un singur individ, ci o familie.

Și, cum societățile animale (triburi, cete, turme etc.) nu au și nu pot avea o asemenea proprietate, care este numai familială, nici societățile omenești (triburi, soviete, comune, state) nu au nici un rost natural să posede pământul.

De altfel te întrebi cu ce dovedesc comuniștii că proprietatea colectivă a statului sau a comunelor este mai legitimă decât cea a familiei? De ce proprietatea să fie a unui stat, și nu a unei comune? Și de ce a unei comune, și nu a unui soviet? De ce această proprietate să aparțină unui stat, și nu altuia? De ce unei comune, și nu alteia? Ajungi astfel la proprietatea internațională, la proprietatea haotică, adică la absurd. „Totul al tuturor și nimic al fiecăruia.”

În România, pământul ajunsese în mare parte pe mâna străinilor fanarioți și, în ultimul timp, era amenințat să cadă în ghearele altor străini mai hrăpăreți, adică ale jidanilor.

Exproprierea, care a dat țăranului pământul pe care îl muncește, este un act patriotic, de înaltă utilitate... românească. Ea este diametral opusă socialismului, cu care se bate cap în cap.

Țăranii români se supun instinctului în ceea ce privește proprietatea pământului, ca și în ceea ce privește proprietatea locuințelor. Ei vor o proprietate deosebită pentru fiecare familie și

⁴³ .Paulesco, Traité de Physiologie médicale T. III.

care să poată fi transmisă din tată în fiu. Aceasta este legea naturii, în toată puritatea ei.

Ei nu vor să audă de proprietatea comunistă și-l cotonogesc pe tovarășul care s-ar aventura să le demonstreze că bine ar fi ca pământul, pe care, cu chiu, cu vai, de-abia îl capătă, să fie dat în dar... unui soviet jidănesc.

Ei au mâncat multă vreme din papara oficială și știu că funcționarii sovietului, ca și cei ai statului ce vor fi însărcinați cu distribuirea temporală a loturilor vor fi ispitiți să favorizeze rudele, prietenii și mai ales pe cei ce îi mituiesc. De aici, câte abuzuri, câte intrigi, câte gelozii - care sunt anihilate prin proprietatea familială.

De altfel, proprietățile comune sau indivize dau naștere la certuri interminabile, din cauza fertilității inegale a loturilor. Adesea, nici frații nu se înțeleg să cultive în comun moșia părintească. Cum vreți ca toți locuitorii unei țări să cadă de acord asupra exploatării pământului național? Bineînțeles, toți ar prefera să recolteze luncile în Vlașca și Teleorman, să culeagă podgoriile din Drăgășani și din Odobești etc.

Cu regimul proprietății familiale, fiecare tată de familie, știind că bucata de pământ aparține neamului său pe vecie, ea fiind mai întâi a lui, apoi succesiv a copiilor, a nepoților, a strănepoților lui, nu se dă înapoi să întreprindă ameliorări costisitoare, ca irigații, drenaje, plantări de vii sau de livezi, clădiri etc, și îi consacră întreaga sa activitate. Dar el va refuza să își impună eforturi și să facă sacrificii pentru un lot comun, care mâine va fi al altuia. Fiecare se va purta ca un arendaș cupid, care sleiește țarina, când îi expiră contractul.

3. Exproprierea rezervelor (confiscarea capitalului). Comuniștii susțin, prin jidanul KARL MARX, că orice capital trebuie confiscat, deoarece el rezultă dintr-o muncă neplătită și deci este fructul hoției.

Acești nemernici nu știu ce este un instinct; ei nu înțeleg imensitatea puterii unei legi a Naturii și își închipuie că o pot anihila printr-o năzbâtie a unui xxx harcăl. Ei nu pricep că Creatorul a impus oamenilor, ca și animalelor, sarcina de a aduna și de a pune de-o parte provizii pentru hrana familiei în vremuri de

lipsă. Ei bine, capitalul pe care vor să îl suprimă provine tocmai din aceste provizii, cărora li se aplică munca.

Oare munca ce intră în formarea capitalului este întotdeauna neplătită, cum pretinde jidanul MARX?

De cele mai multe ori, capitalul începe prin rezervele economisite ale unui om înțelept, cumpătat și laborios, care nu le consumă, nici nu le risipește, și care aplică acestor rezerve munca sa personală. Aici nu poate fi vorba de muncă neplătită și, prin urmare, nici de hoție. În această categorie intră capitalurile marii majorități a țăranilor, care, fiind harnici, se îmbogățesc.

Dar, chiar când capitalul nu provine exclusiv din munca personală, el nu rezultă, neapărat, dintr-o muncă neplătită, într-adevăr, orice om are dreptul de a-și aduna un capital; însă nu toți oamenii pot ajunge la această țintă deoarece unii sunt vicioși, alții sunt risipitori, iar mulți nu au ce economisi. Acești săraci, neavând nici pământ, nici capital, sunt obligați să muncească pentru a trăi, și să muncească rezervele economisite de alții, pe care MARX vrea să le suprimă. Asemenea rezerve le sunt deci foarte necesare; în lipsa lor, ei ar muri de foame.

Jidanul pretinde că această muncă este neplătită și, ca să-și probeze spusele, el inventează faimoasa plus-valută sau Mehrush, care mai entuziasmează și astăzi o mulțime de semidocti, care îi cântă osanale.

După cum am arătat mai sus, plus-valuta consistă în afirmația gratuită că patronul capitalist cumpără materii prime pe costul lor și vinde mărfurile produse iarăși pe costul lor; însă el realizează grase beneficii, apropiindu-și o parte din munca lucrătorilor, parte pe care nu o plătește.

Or, această afirmație conține trei inexactități:

1. Este inexact că un capitalist nu poate cumpăra materiile prime sub costul lor. Ca dovezi evidente de contrariu, vom aminti cumpărăturile ieftine în cazuri de supraproducție, de încetări de întreprinderi, de falimente, precum și în nenumărate „ocazii” și „chilipiruri”, de care profită zilnic cei care produc mărfuri.

2. Este inexact că un patron capitalist își apropiază o parte din munca lucrătorilor, parte pe care nu o plătește, și care

constituie plus-valută. Am arătat mai sus, printr-un exemplu, ce este cu această gogoriță amăgitoare. Să reluăm același exemplu, ca să punem în evidență ținta-i amăgitoare. Marxiștii spun că un lucrător, muncind câteva ceasuri, își răs-plătește salariul. Cum însă el s-a angajat cu ziua, munca ce trece peste aceste câteva ceasuri este neplătită.

Acest raționament este un sofism grosolan. Prin el poți să-l acuzi de hoție pe un patron când plătește lucrătorului 10 lei pe zi, ca și când îi dă 1000 lei pe zi.

Încurcătura provine din faptul că tocmeala se face cu ziua... iar socoteala cu ceasul. În realitate, harababură nu există decât în capul marxiștilor, deoarece lucrătorul, când se tocmește, știe câte ceasuri are de muncit și astăzi, grație sindicatelor, el poate face să i se plătească munca atât cât valorează ea.

Prin urmare, plus-valuta nu-l atinge pe muncitor. Ea nu este și nu poate fi stoarsă acestuia decât în caz de scădere extraordinară a prețurilor curente, prin concurența nebună între patroni (jidani și creștini) și mai ales în cazurile (rare astăzi, dar foarte dese altădată) de concurență a lucrătorilor între ei.

3. Este inexact că un capitalist nu poate vinde mărfurile peste costul lor. Întreaga instituție a comerțului protestează împotriva unei asemenea aserțiuni⁴⁴, ce este perfidă, căci este cu neputință ca MARX, care este jidan, să nu știe că, în negoț, câștigi vânzând marfa mai scump față de cum ai cumpărat-o.

Într-adevăr, capitalistul producător devine negustor când își vinde marfa, pe care nu o poate ceda pe cost, căci ar da repede faliment. Prețul curent pe piață al unei mărfi diferă deci de prețul de cost, adică de valoarea ei intrinsecă; el depinde de riscuri (deteriorări, depreciieri) și mai ales de legea ofertei și a cererii. Cu alte cuvinte, o marfă este cu atât mai scumpă cu cât este mai rară și mai trebuincioasă.

Astfel, în exemplul nostru, marxiștii pretind că ghetele au o valoare reală de 25 lei, căci, dacă nu ar avea această valoare, cumpărătorii nu ar plăti pe ele o asemenea sumă și, astfel, concurența ar veni imediat să restabilească prețul real. Am stabilit

⁴⁴ „Orice vânzare nu este în fond decât un schimb, și orice schimb este efectul unui contract, care se face între valori egale. Acolo unde este egalitate, nu este câștig și schimbul de echivalențe nu poate fi un mijloc de-a beneficia” (Karl Marx, Capitalul, p. 67).

că plus-valuta este de 5 lei; ea reprezintă, după marxiști, munca neplătită a lucrătorilor și se calculează scăzând din prețul vânzării prețul costului.

Să presupunem acum că un stoc din aceste ghete, fabricate înainte de război, sunt puse azi în vânzare pe piață. Oferta fiind nulă și cererea imensă, adică marfa fiind foarte rară și trebuința ei excesiv de imperioasă, negustorul cere, fără sfială, 500, 800 și chiar 1000 de lei pentru o pereche. Este absurd să-ți închipui că diferența între prețul vânzării (1000 lei) și prețul costului (20 lei) reprezintă plus-valuta, adică munca neplătită a lucrătorului.

Prin urmare, câștigul patronului devenit negustor, adică plus-valuta lui MARX, nu este furat muncitorilor⁴⁵; el este luat în întregime pe spatele bieților cumpărători.

Nu vi se pare straniu ca un jidan să ignore în așa hal matrapazlăcurile negoțului, care a îmbogățit neam de neamul lui Israel? Și nu cădeți oare la bănuială că aici se ascunde un șiretlic jidănesc?

Într-adevăr, șiretlicul există, și iată în ce constă el: MARX, vrând să-i scoată nevinovați pe coreligionarii săi, s-a agățat de industriașii producători, care, în realitate, nu au luat decât o parte relativ mică la spolierea lumii. El însă nu le impută acestora nici că au înșelat publicul falsificând producția, nici că l-au dezbrăcat prin prețuri exorbitante, vânzându-i mardale, cum au făcut și fac zilnic jidani. El îi acuză că i-au furat pe lucrători și a dat, astfel, cu o piatră, două lovituri:

-prima este că a abătut atenția de la gheșefurile criminale ale negoțului jidănesc;

-a doua este că și-a creat printre lucrători o sumedenie nenumărată de partizani, care îl cred orbește, deoarece el le gădilă patima cupidității.

Cu o măiestrie perfidă, el pune deci nelegiuirea în spatele bietului industriaș și-l spală cu isop pe adevăratul tâlhar, care este jidanul negustor, albindu-l mai vârtos decât zăpada.

Comerțul este locmaua nemărginită în care s-au încuibat jidani. Prin el, acești paraziți care nu muncesc niciodată pot să

⁴⁵Într-adevăr: „Din diverse anchete oficiale, rezultă că partea atribuită acționarilor variază între 6 și 13% din partea care li se cuvine lucrătorilor. Așa că, suprimând dividendele, nu ar reveni fiecărui muncitor decât vreo cincizeci de centime în plus pe zi” (L. Garriguet, *Trăite de Sociologie*, T. III, p. 146).

sugă în voie și nestingheriți de nimeni sângele goimilor, după cum poruncește Talmudul.

El nu este în realitate decât un schimb între valori; dar acest schimb dă drept la un oarecare beneficiu, motivat prin riscuri (demodare, învechire, deteriorare a mărfii), prin cheltuieli de instalare și de întreținere a prăvăliei etc.

Beneficiul în comerț nu este fixat mai dinainte. El variază după legea ofertei și a cererii, adică după utilitatea și raritatea mărfii. El depinde mai ales de șmecheria negustorului, precum și de numărul de intermediari, sau de samsari, prin mâna cărora trece marfa până să ajungă la cumpărător.

Când, însă, negustorul suferă de patima cupidității, câștigul este nelimitat. El poate crește la infinit, prin acaparări, adică prin dosire de mărfuri și prin vinderea lor pe prețuri fabuloase, atunci când ele devin rare.

Dacă, la asemenea monopolizări, mai adăugați înșelăciunea, camătă, ce sunt prescrise de Talmud, jocurile la bursă, speculațiile frenetice și concurența pe viață sau pe moarte față de negustorii necircumciși, veți pricepe ce mină de aur, ce izvor nesecabil de îmbogățire este negoțul și cum, cu ajutorul lui, jidanii au ajuns, prin Marea Bancă, să stăpânească lumea. O asemenea mină prețioasă nu se întâlnește în industrie. După cum am arătat mai sus, producția industrială trece prin trei faze. Or, viciul hoției nu intervine efectiv decât în ultima fază, cea comercială, care diferă cu totul de cele precedente.

Într-adevăr, în prima fază, cea a procurării materiilor prime, hoția nu poate decât să falsifice aceste materii, prin surrogate detestabile. Așa bunăoară, un cizmar jidan întrebuintează carton în loc de talpă de piele. În a doua fază, cea a muncii, hoția nu-și vâără nasul decât atunci când muncitorii nu știu și nu pot să își susțină interesul.

Pe când în a treia fază, care de fapt nu mai este industrială, ci este pur negustorească, hoția găsește drum deschis. Aici se vâără jidanii, căci aici este de furat.

Și MARX vrea cu orice chip să probeze că ei sunt fete mari!⁴⁶

⁴⁶ Noi, socialiștii, vedem clar că, după cum micul magazin și mica uzină au făcut loc unor stabilimente mai vaste, tot astfel și mica întreprindere este absorbită de societăți anonime din ce în ce mai mari, care se confundă la rândul lor în trusturi. Aceste trusturi vor deveni și ele din ce în ce mai considerabile și, în același timp, mai rare. Nu este

Cred însă că, de data asta, a pus îndeajuns în evidență mârșăvia diavolească a acestui perfid purăț.

II. Intervenția patimilor. Omenirea prezintă astăzi un fenomen patologic cu adevărat îngrijorător. Săracii și bogații formează două tabere adverse ce sunt gata să se încaiere. Starea de așteptare stenahorică a izbucnirii luptei între cele două clase constituie criza socială.

Această anomalie este datorită patimilor, de care nimeni până acum nu s-a ocupat, deoarece nu li se cunoaște nici măcar existența.

Și aceste patimi s-au întrupat într-un neam blestemat, acela al lui Iuda, care a devenit astfel o adevărată calamitate infernală, ce torturează lumea întreagă.

Vom examina deci în detaliu rolul jidănimii în ațâțarea războiului civil.

ROLUL JIDANILOR ÎN DEZLĂNȚUIREA CRIZEI SOCIALE

Evreii sunt factori de căpetenie ai crizei sociale actuale.

Într-adevăr:

1. Ei au inventat cele trei doctrine ce încearcă să răstoarne societatea instinctivă omenească, anume: liberalismul, socialismul și bolșevismul, și în a căror organizație practică ei și-au rezervat cârma.

2. Ei au aplicat aceste trei bice diavolești pe spatele bieteii omeniri, ce este uluită de o asemenea îndrăzneală.

Cred că este necesar să probez aceste două afirmații prin fapte palpabile și incontestabile.

I.

1. Liberalismul a fost inventat de francmasonerie și a fost propovăduit de economiști jidani.

Un bancher, evreu englez, celebrul economist DAVID RICARDO, e inventatorul și teoreticianul concepției pur economice a lumii, care domină aproape pretutindeni astăzi. Mercantilismul politic contemporan, „afacerile înainte de toate”, provine direct de la RICARDO.

Legăturile misterioase, afinitatea secretă ce-i unesc pe mercantiliști cu socialiștii și cu bolșevicii provin în mare parte din faptul că ei au în comun o aceeași concepție și aceeași vedere a lumii, care sunt produse esențial semite, ieșite din creierile evreiești ale lui DAVID RICARDO și KARL MARX.

Concepția mistico-economico-jidănească a omenirii aparține, în același timp, liberalismului și socialismului, „din care derivă bolșevismul”.⁴⁷

2. Socialismul este o doctrină pur jidănească.

El este opera unui evreu german, KARL MARX (1818-1883), care l-a făcut cunoscut printr-o carte perfidă, plină de sofisme amăgitoare și voluntar obscură, intitulată „Le Capital”.

⁴⁷ Batault. La renaissance de l'Antisemitisme, Mercure de France 15. 1, 1921, p. 309.

În jurul fondatorului, s-a îngrămădit o ceată de coreligionari, care au recunoscut că socialismul este o nouă și modernă ediție a unor învățături talmudice și care au înțeles că prin el ei vor ajunge să instaureze monarhia universală a lui Israel. Toți acești jidani au devenit șefii conducători ai socialismului internațional.

Astfel, în Germania, unde a luat naștere Internaționala, „Partidul Social-Democrat” numără printre diriguitorii săi un foarte mare număr de evrei.

În cartea sa, asupra partidelor politice din Germania, israelitul ROBERT MICHELS scrie următoarele rânduri:

„Partea jidanilor în mișcarea muncitorilor germani este colosal de mare. Am vorbit deja de KARL MARX și de FERDINAND LASSALE, care fură fondatorii acestei mișcări. La aceste două nume, se poate adăuga cel al evreului MOSES HESS, care le fu contemporan. Era de asemenea jidan JOHANN JACOBY, primul om politic eminent, liberal de veche marcă, cel care a aderat la democrația socialistă. Tot jidan este și idealistul KARL HOECHBERG, care a fondat prima revistă socialistă germană și care era fiul unui bogat negustor din Frankfurt pe Main (1885). Președintele obișnuit al congreselor socialiste, PAUL SINGER, era evreu. Printre cei 81 de deputați aleși în Reichstag în ultimele alegeri, erau 9 jidani socialiști, dintre care 4 profesau în public religia mozaică: STADTHAGEN, SINGER, WURM, HAASE.

În plus, jidanii au adus partidului socialist servicii inestimabile: ca teoreticieni: ED. BERNSTEIN, ADOLF BRAUN, JACOB STERN, SIMON KATSENSTEIN, BRUNO SCHONLANK; ca ziariști: GRADNAUER, EISNER, JOSEPH BLOCK, acesta din urmă directorul publicației Sozialistische Monatshette; ca organizatori în diferite ramuri ale activității socialiste: HUGO HEIMANN, inițiatorul politicii comunale, LEO ARONS, specialist în materie electorală, LUDWIG FRANK, diriguitorul Tinerimii Socialiste. Se regăsesc, de asemenea, jidani în fruntea aproape a tuturor secțiunilor locale.”⁴⁸

Iată acum numele unora dintre cei mai faimoși jidani socialiști din celelalte țări.

⁴⁸ Batault. La renaissance de l'Antisemitisme, Mercure de France 5. I, 1921, p. 299.

În Austro-Ungaria: AARON LIBERMAN, VICTOR ADLER, NEUMAYER, ELLENBOGEN, FRITZ, AUSTERLITZ, MAX ADLER, F. HERTZ, THERESE SCHLESINGER, ECKSTEIN, Dr. DIAMAND, AP. BRAUN. În Franța: FRIBOURG, LOEB, HALTMAYER, LAZARE LEVY, ARMÂND LEVY. În Statele Unite: GOMPARS, KAHN, LION. În Anglia: COHEN. În Belgia: COENEN. În Danemarca: JAMES COHEN. În România: NUHAM CATZ (DOBROGEANUGHEREA), ILIE MOSCOVICI, GHE-LERTER etc, etc.

Alături de aceste căpetenii evreiești, s-au strecurat și câțiva goimi, care sunt șefi numai cu numele și care sunt recrutați:

- dintre indivizii pătimiși (desfrânați, hoți, trufași);
- dintre oamenii leneși, dezechilibrați și turbulenți, care nu pot îmbrățișa cu folos nici o meserie;
- în sfârșit, dintre imbecilii vorbăreți, ce sunt incapabili să priceapă pehlivăniile jidănești și care se fac astfel coadă de topor.

Toți acești mizerabili, prin făgăduieli mincinoase de fericire, au înșelat omenirea muncitoare, care nu a bănuț în ce cursă infernală este atrasă. Ei au profitat de ignoranța sa în tertipurile Talmudului, pentru a o face să lucreze, spre a da lui Iuda împărăția lumii.

3. Bolșevismul este expresia integrală a mentalității jidănești. El este aplicarea doctrinei lui KARL MARX, așa cum o înțeleg jidani.

„Însemnătatea istorică și mondială a Internaționalei a III-a Comuniste stă în faptul că a dat viață celui mai însemnat cuvânt de ordine al lui MARX...”⁴⁹

Și, dacă în liberalism și în socialism au intrat și goimi care au ajuns până la situații relativ înalte, în bolșevism, după cum vom vedea, conducerea este rezervată aproape exclusiv evreilor.

II.

Războiul civil, adică războiul între frați, este consecința viciului hoției, combinat cu viciul trufiei. Or, hoția este cristalizată

⁴⁹ V.I. Lenin. Însemnătatea istorică a Internaționalei a III-a, p. 4.

într-un singur neam, acela al lui Iuda. În alte nații, bunăoară la țigani, bulgari, greci, armeni, nu găsești decât indivizi hoți, izolați. Pe când, la jidani, nația întreagă este hoată. Și această monstruoasă nemaipomenită este intim legată de legislația religioasă a Talmudului și de legislația politică a Cahalului.

MOISE a dat jidovilor porunca divină: „Să nu furi”. Dar hahamii i-au escamotat intenția, zicând prin Talmud, care este codul pungașilor: „Să nu furi... pe un jidan; dar ești liber să jefuiești pe un goi, a cărei avere este ca nisipul mării, adică fără stăpân”. Și tâlhăria este reglementată de Cahal, până la cele mai mici amănunte.

Jidanul se naște, trăiește și moare în aceste infame învățături. El pricepe rostul proprietății la un circumcis; dar nu îl înțelege, în ruptul capului, la un netăiat împrejur. Din pricina aceasta, de când îl înțărca mama sa și până își dă duhul, el nu face decât să pompeze din punga nejidaniilor ceea ce el crede că este al lui.

Criza socială, așa cum se prezintă astăzi, nu datează decât de la începutul secolului al XIX-lea, adică de la Revoluția Franceză. Acest groaznic cataclism social, a cărui origine este jidovească și care a fost o dezlănțuire a tuturor patimilor omenesci, a legiferat (în sensul Talmudului) și a dat naștere legislației liberaliste francmasonice.

După cum am arătat mai sus, o asemenea legislație, decretând proprietatea individuală absolută și libertatea hoției, i-a favorizat peste măsură pe capitaliștii jidovi.

Aceștia, profitând de Codul civil actual, i-au ruinat, prin concurență perfidă, pe toți industriașii și negustorii ne-evrei. În urmă, când au devenit singurii stăpâni ai producției și ai comerțului, ei s-au îmbogățit imens, despuind după percepțele Talmudului omenirea întreagă și reducându-i pe bieții lucrători la starea de proletari, muritori de foame sau, mai bine-zis, la un fel de robie talmudică, în care omul nu mai muncește decât pentru Israel.

Jidanii capitaliști, îmbogățindu-se îndeajuns și acaparând prin Marea Bancă, într-o jumătate de veac, toate resursele vieții popoarelor, mai trebuia ca și clasa mijlocie a neamului lui Iuda să ajungă la bogăție. Dar cum? Prin ce tertip? Furtul, fraudă și

camătă, deși practicate cu turbare timp de mii de ani, s-au arătat neîndestulătoare.

Atunci a apărut un prooroc mincinos, KARL MARX, care a pus bazele socialismului, spunând că proprietățile (rămase goimilor), fiind fructul hoției, trebuie confiscate. El a amăgit cu înșelăciuni meșteșugite zeci de milioane de nenorociți, care au crezut că el le vrea binele, după cum și francmasonii neevrei și-au imaginat că Văduva nu are altă treabă decât să lucreze pentru ei.

Te-ai fi așteptat ca jidanul să le dea bieților proletari (pe care alți jidani i-au adus în sapă de lemn) proprietățile răpite goimilor bogați. Cătuși de puțin. El le face plocon colectivității (stat, comună etc). Scopul ascuns al acestei formidabile mistificări este să bage în punga jidănimii, căci ea conduce socialismul, bunurile tuturor celor care nu sunt jidani. Dar încă nu era suficient. Mai trebuiau îndeplinite două postulate de căpetenie, și anume:

1. Pleava juridică să ia și ea parte la împărțirea averilor lumii;
2. Patima trufiei, care în Talmud stă pe un tron cu mult mai înalt decât cel al patimii hoției, să fie și ea satisfăcută.

Ca să realizeze postulatele talmudice⁵⁰, vicleanul jidan KARL MARX a redactat, împreună cu un imbecil numit ENGELS, faimosul manifest comunist, prin care îi invită pe toți proletarii, din toate țările, să se unească, pentru ca să-i dea lui Iuda sceptrul împărăției universale. Și, într-adevăr, harcălii, fiind puțini la număr și, prin urmare, în imposibilitate de a-și atinge singuri ținta, aveau mare nevoie de ajutorul necircumcișilor. Ei au profitat de ignoranța goimilor în materie de tertipuri talmudo-cahalice să-i înjuge la carul iudaic.

Astfel, ei au recrutat o armată formidabilă de neghiobi, compusă tocmai din proletari, pe care pentru a treia oară îi trăsese ră pe sfoară⁵¹. Și, ca să disciplineze această oaste, eirecurseră la tortura foamei.

Constrângerea foamei. Prin manifestul său, care este o capodoperă de pehlivănie duhovnicească, jidanul MARX a reușit

⁵⁰ „Urmași ai lui Abraham, Domnul v-a zis: ... voi sunteți oameni, pe când celelalte popoare sunt formate din bestii" (Talmud). „Precum oamenii domnesc asupra animalelor, așa și evreii trebuie să domnească asupra celorlalte nații ale pământului" (Talmud).

⁵¹ Într-adevăr, prima dată a fost când, prin legislația liberalistă, jidanii i-au înfometat; a doua oară, a fost când Marx le-a suflat proprietățile confiscate pentru ei, dându-le tot jidanilor; în sfârșit, a treia oară este când îi face coadă de topor, ca să poată pune omenirea întreagă sub călcăiul jidănesc.

să efectueze dintr-o dată cele două mari lovituri. El a inventat comunismul care a apărut în Paris, în 1871, și care astăzi, sub aspectul bolșevismului, a dat de mal Rusia și Ungaria.

Șefii bolșevici, TROŢKJ, BELA-KUHN, și toată șatra de coreligionari ce îi înconjoară, devin, prin teroare, stăpâni nu numai asupra locuințelor, asupra pământului și asupra rezervelor goimilor, dar și asupra hranei de toate zilele a acestora, căci nu degeaba suntem în regim comunist!⁵²

Ei împart, cu dărnicie, toate aceste bunuri tovarășilor jidani în soviete, rezervând pentru goimi numai firimiturile, pe care, însă, le dau cu mare zgârcenie. Ei suprimă astfel, prin foame, orice velleitate de independență sau de împotrivire și procedează ca omul care vrea să îmblânzească o vită nărăvașă. Dar, altminteri, ei nu fac decât să concretizeze sfaturile Talmudului.

Într-adevăr, constrângerea prin foame este principalul mijloc cu ajutorul căruia jidanii fac ca goimii să fie inofensivi, într-o publicație recentă, VARGA, fost comisar al poporului din Budapesta, spune că Guvernul bolșevic a dat burghezilor rații de hrană mai puțină ca lucrătorilor pentru ca să-i înfometeze.

„Cu cât porțiile sunt mai mici, cu atât burghezimea este silită să plătească prețuri mai mari pe alimentele pe care le poate procura comerțul clandestin. În chipul acesta, ea își cheltuiește mai repede restul averii și este silită apoi să participe, printr-o muncă productivă, la construirea statului proletar.”⁵³

Același lucru se petrece și în Rusia.

„Foștii ofițeri ai armatei imperiale ruse s-au găsit în alternativa: să fie împușcați ori să moară mizerabil de foame, ori să servească în armata bolșevică, în schimbul unei solde mărețe. Iată de ce, cea mai mare parte din ofițeri au acceptat servitutea sovietică.

Totuși, TROŢKI îi consideră ca suspecti și le ia familiile ca ostatici. Când un ofițer excită neîncrederea sovieticilor, femeia și

⁵² Comunismul a existat la începutul creștinismului; el există și astăzi în mănăstirile Bisericii din Apus. Dar primii creștini au fost oameni mai mult decât cinștiți, iar călugării catolici renunță la proprietate, tocmai pentru a se feri de ispitele viciului hoției. Se poate oare zice același lucru despre jidani? Încercați numai să faceți cu un jidan nu comunism, ci o simplă tovarășie de negoț, și veți vedea că vă lasă repede-repede în săpă de lemn.

⁵³ Universul, 28. . 1920

copiii lui sunt împușcați. Dacă este celibatar, părinții răspund pentru atitudinea sa.

În timpul campaniei contra lui Judenici, numeroase soții de ofițeri au fost executate, pentru că bărbații lor nu desfășuraseră destulă energie".⁵⁴

Proletarul flămând este robul jidanului.

Ziarul „Le Temps” scrie în această privință: „În Rusia, lucrătorii, transformați în sclavi de către soviete, sunt la capătul răbdării și se revoltă”.⁵⁵

Tirania bolșevică. În plus, acești șefi bolșevici jidani organizează monarhia cea mai autocrată și cea mai absolută ce a existat vreodată în lume.

Iată cum se exprimă ei înșiși în Platforma Internaționalei Comuniste: „Cucerirea puterii politice” este ținta de căpetenie a bolșevismului, care instituie „dictatura proletariatului”, cu alte cuvinte autocrația jidănească.

Această „dictatură proletară trebuie să înfăptuiască exproprierea” locuințelor, a pământurilor, precum și a capitalurilor industriale și comerciale.

„În timpul acestei nemăsurate prefaceri, puterea sovietelor trebuie să făurească un întins aparat de guvernământ, tot mai centralizat în forma sa”⁵⁶, adică o pură monarhie absolută, cu tendințe de universalitate. Într-adevăr, „Internaționala Comunistă va fi în stare să pună interesele revoluției din toată lumea deasupra intereselor zise naționale”.⁵⁷

Armata bolșevică. O asemenea suveranitate atotputernică are nevoie de o oștire formidabilă și impunătoare.

„De aici decurge trebuința... de a-i înarma pe muncitori, adică de a crea o armată comunistă, care să apere puterea proletariatului și neștirbirea așezământului său socialist. Astfel este Armata Roșie a Rusiei Sovietice, care a apărut și care se înalță ca zidul de apărare a cuceririlor clasei muncitoare contra tuturor

⁵⁴ Universul, 6. IX. 1920.

⁵⁵ Universul, 27. IX. 1920.

⁵⁶ Platforma Internaționalei Comuniste, p. 37.

⁵⁷ Idem, p. 28.

atacurilor dinăuntru și din afară. O armată sovietică este nedespărțită de un stat sovietic".⁵⁸

Dar îmi veți zice: „Noi știam că socialismul este anti-militarist. Cum se face că plodul său, bolșevismul, este militarist, ba încă într-un grad nec plus ultra?” Răspunsul este foarte simplu. Socialismul are de gând să fie pacifist... numai atunci când toți goimii, transformați în proletari, vor fi domoliți prin cinghelul foamei.

Repartiția puterii în statul bolșevic. Să vedem acum în ce chip TROŢKI, acest nou MESIA, distribuie favorurile puterii.

„Sovietele cheamă la administrarea statului un număr cât mai mare de lucrători. Și numai în modul acesta tot poporul muncitor este încet, încet chemat să ia parte și în faptă la guvernarea statului”.⁵⁹

Acest „iavaș-iavaș” nu spune nimic bun. Între muncitori se face o selecție ce este de mediocru augur.

„În sistemul sovietelor se asigură o situație predominatoare proletariatului industrial, căruia i se cuvine... rolul de clasă conducătoare. Această stăpânire va îngădui semiproletariatului și sărăcimii țărănești să se ridice în mod treptat.”⁶⁰

În realitate, se va întâmpla ca în Rusia și Ungaria în timpul sovietelor. Vor fi chemați la banchet toți jidanii... ca fiind cei mai destoinici, „cei mai bine organizați și având o mai mare dezvoltare politică”.

Iar când badea Ion va veni să întrebe ce este cu el, îi va răspunde: Ai răbdare. Îți va veni și ție rândul... la Sfântul Așteaptă. Și, dacă el protestează, jidanii îi închid imediat gura... prin foame.

Monarhia jidovească posedă mijloace de constrângere foarte eficiente, la care nici nu au visat foștii țari. Într-adevăr, constrângerea prin foame este singura deosebire între ce făcea altădată țarul Rusiei și ce face acum TROŢKI, zis și Perciun-împărat.

Numele conducătorilor bolșevismului. Iată rolul nefast și covârșitor pe care îl joacă în criza socială nația pătimașă a

⁵⁸ Manifestul Internaționalei Comuniste, p. 16

⁵⁹ Platforma Internaționalei Comuniste. Democrație și Dictatură, p. 23.

⁶⁰ Idem, p. 24.

jidaniilor. De altfel, principalele căpetenii bolșevice din Ungaria și din Rusia aparțin neamului lui Iuda.

„Din cei 24 de comisari ai poporului, care alcătuiesc guvernul bolșevic de la Budapesta, 19 sunt evrei.”⁶¹

Ziarul „Reichspost” publică următoarele amănunte asupra acestui guvern. Primul ministru GARBAY se cheama altădată GRUNBAUM. BELA KUHN se numea KOHN. POGONY era POLAK. BOGANY era BENESTOK. RONAI era ROSENSTEIN. SZAMUELY era SAMUEL...⁶²

Același lucru se întâmplă și în Rusia: TROŢKI era odinioară BRAUNSTEIN. ZINOVIEV era FINKELSTELN. KAMENEV era ROSENFELD.⁶³ Acest KAMENEV, trimisul sovietelor rusești la Londra, „a înșelat guvernul britanic relativ la niște clauze militare; el s-a ocupat în Anglia cu vânzarea bijuteriilor Coroanei ruse; el a mituit, cu 75.000 lire sterline, ziarul „Daily Herald”.⁶⁴ Pentru aceste mici gheșefturi jidănești, el era să fie expulzat de Lloyd George.

„Bolșevismul își recrutează ambasadorii economici din fundul cloacei finanței veroase... Personalul bolșevic din străinătate se compune mai ales din escrocii băncilor și ai negoțului, care au închiriat sovietelor șiretlicul lor profesional. GANETZKI (FURSTENBERG), ministrul Rusiei la Riga, a fost expulzat în 1916 din Danemarca pentru contrabandă cu termometre și de articole speciale de igienă. GUKOVSKI (GINSBERG), ministrul Rusiei la Reval, fost misit în naft, a fost altădată încarcerat pentru organizare de tripouri la Petrograd. La Londra, bolșevismul întreține, în persoana lui KRASSIN, un rechin de mare putere, dresat la școala lui MENDELSON, a lui BLEICHROEDER, a lui SIEMENS și SHUKKERT. La Stockholm, se lăfăie LOMONOSOF (SO-LOMONSON)... gras și pișicher, cu o întregă curte neastâmpărată de consilieri, de „specialiști”, de financiari buni la toate: LASARSON, fost angajat la uzina Schouvalof; OLAF ASHBERG, fost director al Băncii Nya, care

⁶¹ Viitorul, 19.VI.1919.

⁶² Viitorul, 15.IV.1919.

⁶³ Viitorul, 6.IX.1920.

⁶⁴ Viitorul, 20.IX.1920.

trafica afaceri ruso-germane; GORDIN și ORDENTLICH, samsari obișnuiți pentru scurgerea aurului..."

Și pomelnicul jidănesc continuă cu: ERLANGER „brațul drept al lui GUKOVSKI", „însărcinat în afacerile comerciale", SOLOMON, GAY, JOKHEL, HUTMACHER, HASS, EINSCNITZ etc.⁶⁵

„În cursul vizitării unei colonii de copii din Moscova de către CACHIN (delegat francez), un băiat de 10 ani i se adresează în franțuzește: Camarade CACHIN, cum nu vă este rușine să nu fi făcut încă revoluția socială în Franța? Să vă fie rușine, camarade!... Băiatul rus era fiul lui ZINOVIEV, fruntașul bolșevic... evreu."⁶⁶

Până și asasinii țarului NICOLAE al II-lea și ai familiei imperiale au fost jidani. Ei se numeau: DUTZMAN, PEISSEL și DISLER, și erau șefii Sovietului din Ecaterienburg.⁶⁷

De asemenea, cei care l-au omorât pe contele TISZA, ca să facă loc revoluției bolșevice, au fost și ei jidani, și anume: BOGANY, KERI, ambii ziarști, și un alt evreu numit GAERTNER.⁶⁸

Un alt general bolșevic, VASILIEF, spune, prin ziarul „EXCELSIOR": „Bolșevicii au în contra lor că sunt în cea mai mare parte evrei, cel puțin cei ce ocupă locurile în care se deține o părticică de putere... În sfârșit, în ceea ce privește armata, soldații au observat de mult că statele majore, serviciile dinapoi și toate funcțiile în care ești la adăpost sunt ocupate de evrei."⁶⁹

„După depozițiile soldatului Flam (israelit), 150 soldați polonezi făcuți prizonieri de către un detașament bolșevic au fost masacrați pe loc. Nu s-a făcut grația vieții decât numai israeliților. Răniții au fost înecați sau uciși cu lovituri de ciomag."⁷⁰

Alte probe convingătoare. Dacă mai vreți și alte probe convingătoare, nu aveți decât să căutați dezlegările următoarelor ghicitori:

⁶⁵ Serge de Chessin, Un eloaque internațional. Echo de Paris, 6. 1.1921.

⁶⁶ Universul, 1.XI. 1920.

⁶⁷ Din depozițiile colonelului Kobylinsky, fost comandant al gamizoanei din Țar-coe-Selo (Saturday Evening Post, Philadelphia. 31.VII. 1920).

⁶⁸ Universul, 13.1.1921.

⁶⁹ Universul, 20.IX.1920.

⁷⁰ Presse medicale, 3.XI.1920.

a) De ce bolșevismul s-a încuibat în Rusia și în Ungaria? Nu este oare pentru că în aceste țări jidanii sunt mult mai numeroși ca în alte țări?

b) De ce Consiliul Suprem al Alianților a căutat să împiedice înaintarea armatei române spre Budapesta? Nu este oare pentru că CLEMENCEAU avea ca factorum pe un jidan, și anume pe MENDEL?

c) De ce bogătași ca ROTSCCHILD⁷¹, de ce scriitori ca ANATOLE FRANCE⁷² i-au ajutat cu banii lor sau cu publicațiile lor pe bolșevicii din Ungaria, care s-ar fi părut că le sunt dușmani? Nu este oare pentru că toți sunt jidani și pentru că bolșevismul este realizarea visului de aur al neamului evreiesc?

d) De ce în Ungaria, după ce incendiul bolșevismului a fost stins de armata română, au izbucnit pretutindeni pogromuri antisemite, care au fost potolite tot cu forța armată?

Când s-a efectuat evacuarea Ungariei de trupele române, corespondentul ziarului „Le Temps” scria: „Amiralul Horty a luat toate măsurile ca să ocupe militărește fiecare oraș și sat, imediat ce românii îl vor părăsi. El speră că trupele sale vor fi în măsură să împiedice dezordinile și mai ales pogromurile, deși populația, crezând că toți evreii sunt bolșevici, nutrește sentimente antisemite foarte pronunțate.”⁷³

„În Ungaria, antisemitismul este partea cea mai evidentă a reacției. El se afirmă în Parlament și pe uliță, în ziare și în conferințe. El afișează un caracter de conservare națională și de luptă contra influenței nefaste a spiritului internaționalist al evreului, capitalist sau comunist.

O mare asociație, Ebrede Magyaroc, adică Ungurii deșteptați, s-au fondat de la armistițiu cu scopul să lupte în contra mării puteri a elementului semit. Conducătorii săi se declară adversari ai metodelor ce nu ating decât vreo câțiva indivizi izolați,

⁷¹ „Baronii de Rotschild intenționau să creeze, în plus de Palestina, un regat evreiesc în Ungaria și în Galiția unite. Pentru a ajunge la acest scop, baronii de Rotschild au dat sume mari de bani bolșevicilor unguri și au început o întinsă propagandă în Galiția” (Farul, 6.IX.1919).

⁷² Viitorul, 27.1.1920. „L'Humanite”, anunță că Anatole France a declarat că se solidarizează cu secția franceză a Internaționalei moscovite (Universul, 15.1.1921).

⁷³ Dacia, 9.X.1919.

fără să modifice în nimic preponderența economică și intelectuală a evreilor. Ei preconizează măsuri legale de excepție, care ar permite într-una sau două generații să-i respingă pe aceștia din punctele strategice pe care le ocupă în profesiile liberale și în lumea financiară, comercială, industrială.

Este vorba mai ales de *numerus clausus*, lege recent votată de Adunarea Națională, care limitează numărul studenților în universități, lăsând corpului profesoral să aleagă, printre candidați, pe cei ce vor fi demni să urmeze cursurile. Această măsură este antisemită.

Tot așa este cu examenele de admitere la care sunt supuși toți viitorii elevi ai școlilor secundare. Instituite acum un an, sub pretextul de a înălța nivelul studenților mijlocii, aceste examene, care se dau cu ușile închise și sunt lăsate la arbitrar, tind să reducă numărul școlarilor evrei. Ele au și ajuns deja un scop."⁷⁴

De altfel asemenea persecuții și pogromuri vor exploda teribil și în Rusia, îndată ce puterea sovietelor de acolo va lua sfârșit. Mulți bolșevici ruși, în rapoartele adresate congreselor, se plâng amarnic, de pe acum, de pogromurile de care sunt amenințați.

Tovarășul OSINSKI, în raportul său Situația internațională și politica Antantei, zice: „Politica de ură națională... duce de-a dreptul la pogromuri antisemite, care întrec toate isprăvile țarismului rus.”⁷⁵

Tovarășul SI ROLA, în raportul său Teroarea albă, spune: „In Ungaria, în Anglia, în Boemia, în Polonia, peste tot același lucru. Burghezii asasini nu se dau înapoi din fața nici unei rușini. Pentru a întări domnia lor, ei nutresc șovinismul și organizează pogromuri hidoase antisemite, întrecând cu mult pogromurile organizate de poliția țaristă (pilde: burghezia democrată din Ucraina, în capul căreia se găsește menșevicul PETLIURA, cea din Polonia, cu social-patriotul POSUDSKI).”⁷⁶

⁷⁴ Universul, 1.XI. 1920.

⁷⁵ Internaționala Comunistă, p. 41.

⁷⁶ Ibidem, p. 52.

Nedumerit îți zici: din două una. Ori burghezii aceștia sunt nebuni și se leagă netam-nisam de niște ființe curate și nevinovate, ori ei știu ce fac, și atunci jidanii merită să li se frece ridichea.

În plus, revista „Vita italiana” scrie: „Antisemitismul este opus conștiinței italiene... Dar, dacă evreii izolați ar deveni uneltele unei dizolvări italiene, pentru interese politice și economice străine sau antinaționale, va trebui să fie combătuți și pedepsiți... Evreii italieni trebuie să se gândească bine la tristul fapt că în Rusia și în Ungaria extremiștii evrei sunt cei care au răspândit bolșevismul.”⁷⁷

e) De ce organizația bolșevismului este internațională, atunci când omenirea este împărțită, de însăși Natură, în nații distincte?

Nu este oare pentru că jidanii își zic internaționali și au un comerț internațional, o finanță internațională, o mare bancă internațională? Nu este oare pentru că Iuda visează să devină singurul stăpân peste toate națiile?

e)De ce bolșevismul voiește să „reformeze viața familială”⁷⁸ și să distrugă citadela fundamentală a societății? Nu este oare pentru că Talmudul nu recunoaște goimilor dreptul de a avea o familie?

„Căsătoriile ne-evreilor nu aduc după ele nici o obligație. Viața lor este legată ca aceea a vitelor. De asemenea, copiii nu au nici o legătură de familie cu părinții lor și, când părinții și copiii trec la iudaism, fiul poate să se însoare cu mama sa.”⁷⁹ De altfel, în împărăția universală a lui Iuda, goimii vor fi reduși în starea robilor din antichitate... care nu aveau familie.

g) De ce bolșevismul, ca și liberalismul, ca și socialismul, persecută cu turbare religia sublimă a Muncitorului Hristos? Nu e oare pentru că aceste trei flageluri își au obârșia în Talmud, care este scris de urmașii fariseilor deicizi?

h) În sfârșit, de ce ambele satrapii bolșevice, atât aceea a lui TROŢKI, cât și aceea a lui BELA KUHN, au găsit cu cale să

⁷⁷ Universul, 5.XI.1920.

⁷⁸ Lucrările și lupta pentru socialism, p. 53.

⁷⁹ Paulescu, Spitalul. Talmudul etc. p. 50.

ne declare război? Nu este oare pentru că jidanii vor să se răzbune pe încăpățânarea noastră de a nu ne lăsa înghițiți de ei?

Și când te gândești la fericirea ce așteaptă omenirea, dacă se lasă să cadă în gheara lui Iuda! Marea și bogata Rusie a ajuns un vast cimitir și o enormă grămadă de dărâmături, deasupra căreia coboște cucuvaia talmudică.

Nici una din celelalte nații ale Europei nu îi invidiază soarta și toate așteaptă ca cruzimea să se distrugă ea însăși, prin excesul ei.

O confirmare. Cartea aceasta era deja la imprimărie când a sosit ultimul număr din „Mercure de France”, una din revistele cele mai bine scrise și mai răspândite. Primul articol al acestei reviste, intitulat „La Renaissance de l'Antisemitisme”, semnat de GEORGES BATAULT, vine să confirme în totul cele ce am spus mai sus despre rolul jidanilor în dezlănțuirea crizei sociale. Să-mi fie permis să aduc aici câteva citații din această importantă publicație.

Autorul începe prin a face o declarație de nepărtinire, vrând astfel să arate că nu este antisemit.

„Înainte de a vorbi despre una din problemele cele mai grele, mai complicate și mai delicate, ce se pun lumii contemporane, țin să declar că sunt decis să o abordez fără gând ascuns, fără zadarnic parti pris, ca și falsă complezență, într-un spirit de strictă imparțialitate.”⁸⁰

În urmă, el ia rând pe rând mai întâi Rusia, apoi Polonia, România, Ungaria, Austria, Italia, Elveția, Franța, Statele Unite și în fiecare din aceste țări el arată că bolșevismul este cauza principală a redeșteptării antisemitismului.

În Rusia „este incontestabil că sferile ce dirijează bolșevismul, comisarii poporului de tot soiul, se recrutează în majoritate dintre jidani, cel puțin în proporție de trei sferturi. Au deci mare dreptate anumiți patrioți ruși, adesea chiar cu opinii înaintate, să afirme că, în momentul de față, Rusia agonizează sub domnia dictaturii și a terorii evreiești...”⁸¹

⁸⁰ G. Batault, La renaissance de l'Antisemitisme, Mercure de France, 15 Janvier, 1921, p. 289.

⁸¹ G. Batault. l.cit., p. 291.

„Când, într-un viitor poate apropiat, teroarea roșie se va prăbuși printre ruinele fumegânde pe care le-a îngrămădit, desigur că Rusia... va fi măturată de un talaz de antisemitism, cum nu s-a mai văzut niciodată vreun altul asemenea.”⁸²

„Mișcarea antisemită, care clocește în întunericul Rusiei de astăzi și care va izbucni în Rusia de mâine, apare atât de fatală în mediile evreiești bine informate din lumea întregă, că ele încearcă să facă eforturi pentru a consolida regimul iudeo-bolșevic actual.”

„Ideologia bolșevică, prin natura sa și prin voința creatorilor săi, este mai întâi de toate internațională.

Pentru ca ea să aibă șansa de a triumfa, nu îi este de ajuns să subjuge Rusia. Îi mai trebuie să dezorganizeze restul lumii. În acest scop, tezaurul statului rusesc, căzut în mâinile tiranilor din Moscova, rezervă de aur mărită cu produsele a nenumărate hoții, este pus în serviciul unei intense propagande externe și fondurile lui sunt repartizate în toate țările de către abili agenți propagandiști.

Dacă Statul-Major al bolșevismului moscovit cuprinde trei sferturi jidani, agenții săi direcți în străinătate sunt toți jidani.”

„Rădăcinile evreiești ale ideologiei bolșevice, direcția în majoritate evreiască a revoluției din Rusia, calitatea de evrei a principalilor ei agenți în străinătate provoacă o contralovitură fatală și universală, aceea de a stârni o vastă mișcare de renaștere și de agravare a antisemitismului. Bolșevismul e deci una din cauzele actuale cele mai puternice ale mișcării antisemite universale.” Și autorul adaugă: „încă o dată, nu judec, nu interpretez; ci constat.”⁸³

Țările vecine cu Rusia, ca Polonia sau ca România, cuprind în sânul lor un mare număr de jidani neasimilați. Aceste țări, pentru cauze istorice diverse, erau de multă vreme înclinate spre antisemitism...

În ultimele mari bătălii din Polonia, polonezii victorioși se bucurau că au bătut nu atât pe ruși, cât pe stăpânii Rusiei roșii, adică pe evrei.

⁸² Idem, l.cit., p. 292.

⁸³ G. Batault, l.cit., p. 293.

Expresia sentimentelor reale ale popoarelor acestor țări este acum jenată și oarecum falsificată, căci guvernele rezistă curentului popular în contra jidanilor, fiind reținute de teama de a-i mulțumi pe marii aliați din Occident, al căror concurs le este de o necesitate vitală și a căror politică externă este net filosemită. Intervenția, adesea atât de stângace a Puterilor, în scopul de a-i favoriza pe jidani și de a le crea o stare cu adevărat privilegiată nu va servi, în cele din urmă, decât să dezvolte și să exaspereze sentimentele antisemite."⁸⁴

„Pe când victoria servea oarecum de pavăză Poloniei și României pentru a le proteja contra bolșevismului, Ungaria învinsă s-a văzut repede invadată de această lepră comunistă. Delegat de LENIN și de Statul său Major evreiesc, jidanul BELA KUHN a pus mâna pe putere în Budapesta, care, mai mult ca niciodată, merită porecla de IUDAPESTA, și a instalat acolo teroarea roșie, după felul și după metodele din Moscova."⁸⁵

„Germania este în ceasul prezent una din țările cele mai antisemite din lume. De asemenea, ea este, după Rusia, țara în care evreii joacă astăzi cel mai mare rol. Îi găsești, solid stabiliți, la cele două capete ale Germaniei economice; de o parte: baronii finanței, magnații, căpitaniii marii industrii; de altă parte: socialiștii și organizatorii mișcărilor proletare revoluționare. Ei formează Jidanii Aurului și Jidanii Sângelui, adică ai finanței liberaliste și ai socialismului".⁸⁶

Or, „printre doliu și mizerii", acești jidani „s-au îmbogățit repede și scandalos". În plus, „împrumutând anumite nuanțe particulare, de la mentalitatea și de la formele sociale germane, și botezat spartakism, bolșevismul a venit să tulbure adânc și să amenințe cu ruina și cu răsturnarea totală Germania învinsă.

Această mișcare spartakistă, care a adus războiul civil, răscoala, luptele de stradă și care de-abia a fost sugrumată de trupele rămase credincioase disciplinei armatei vechiului regim, era dirijată, ca și bolșevismul rusesc, de un Stat-Major de

⁸⁴ Ibidem, Leit., p. 244.

⁸⁵ Ibidem, Leit., 245.

⁸⁶ G. Batault, I .cit., p. 297-298.

intelectuali și de propagandiști jidani, printre care cei mai faimoși au fost LIEBKNECHT și ROSA LUXEMBURG."

Reacția „este însoțită de un puternic curent de antisemitism”.⁸⁷

„Austria propriu-zisă, și în particular Viena, capitala sa, era înainte de război pământul ales pentru jidani... Imensa majoritate a conducătorilor influenți ai socialismului austriac erau, și încă sunt, israeliți. Dar Austria a fost, prin partidul creștinilor-sociali ai lui LUEGER, patria antisemitismului celui mai militant, care își ia acum din nou avânt”⁸⁸, sub amenințările bolșevismului.

„Antisemitismul se dezvoltă astăzi și în țări ca Italia; el începe să încolțească chiar în Elveția. El reprezintă opoziția politicii de invadare a tiranilor jidani din Rusia bolșevică, a căror propagandă și manopere ascunse tind să împrăștie, în lumea întregă, mișcarea lor de distrugere națională și de disoluție socială.”⁸⁹

În plus „în marile țări victorioase: Franța, Anglia, Statele Unite, reacția contra bolșevismului este însoțită de.... nașterea, mai mult sau mai puțin însemnată, a mișcării antisemite.”⁹⁰

„Putem deci conchide că renașterea antisemitismului este un fenomen de o realitate incontestabilă și că ea este datorată mai ales preponderenței elementelor jidănești în dirijarea revoluției și în propaganda bolșevică atât în Rusia, cât și în restul lumii.”⁹¹

„Această renaștere a antisemitismului este semn că o criză profundă agită lumea și indică o mare cotitură a istoriei. După groaznicul cataclism al războiului, care a încurcat totul, ea anunță o perioadă nouă, care se va deschide fie că triumfă naționalitățile, fie că triumfă internaționalismul economic și revoluționar.”⁹²

„De altfel, ne găsim în fața unei înțelegeri tacite între cele două Internaționale, cea liberalistă, a aurului, și cea socialistă, a sângelui, adică între finanța și revoluție, care au în fruntea lor o elită de jidani. Internaționala financiară și Internaționala

⁸⁷ Ibidem, l.cit., p. 301.

⁸⁸ Ibidem, l.cit., p. 302.

⁸⁹ Ibidem, l.cit., p. 304.

⁹⁰ Ibidem, l.cit., p. 304.

⁹¹ Ibidem, Leit, p. 304.

⁹² Ibidem, Leit., p. 319.

revoluționară au luat toate dispozițiile pentru ca să exploateze ordinea sau, mai exact, dezordinea nouă, în vederea nu numai a beneficiilor imediate, ci și în scopul de a face să triumfe cu vremea, în detrimentul civilizațiilor occidentale nu știu care ideal oriental, obscur, inexprimat și formidabil" ⁹³, cu alte cuvinte idealul canibalic al Talmudului.

Schisma în socialism

Vești îmbucurătoare vin mereu și de pretutindeni, din țară, și mai ales din străinătate. Ceasul cel din urmă al socialismului a sunat. Zâzania i-a separat în două pe partizanii acestei pacoste internaționale. Iată ce zice în această privință manifestul fracției bolșevico-comuniste de la noi:

„Între curentul social-democrat și cel comunist există azi o prăpastie de netrecut, care face imposibilă continuarea conviețuirii acestor curente în cadrul aceluiași partid!" Prin urmare, o dezbinare iremediabilă s-a produs între jidani și goimii socialiști.

Într-adevăr, evreii, grăbiți să escaladeze Tronul Lumii, au profitat de nenorocirile războiului mondial și s-au instalat la cârmă în fostul imperiu rusesc.

Pentru a se menține la putere, ei au aplicat integral metoda asiatică, prescrisă de Talmud. Astfel, după ce i-au ucis pe goimii ce puteau să se împotrivescă tiraniei lor, ei i-au transformat pe cei inofensivi în robi (proletari) și îi țin în respect prin jujăul foamei.

Dar graba strică treaba. Asemenea bobârnac i-a trezit din narcoza semitică pe goimii socialiști din alte țări, care au văzut cu ochii lor cum camarazii lor tăiați împrejur își bat joc de ei și îi tratează ca pe niște vite de muncă, bune de pus la jug. Păcăliți amarnic în cele mai scumpe așteptări, ei se revoltară și se despărțiră cu mare alai de harcălii despoți. În urmă, ei întocmiră o Internațională aparte, cea din Amsterdam, dușmană de moarte a Internaționalei jidănești din Moscova.

⁹³ Ibidem. Leit., p. 307.

Noua Internațională goimă, ce nu-i mai are conducători pe evreii cu adevărat internaționali, se va opri încetul cu încetul și va sfârși prin a-și da duhul.

Internaționala moscovită, căreia nu i-a mai rămas printre căpetenii decât un număr foarte restrâns de goimi ce sunt ori vicioși, ori imbecili, este înfuriată împotriva rivalei sale, pe care o afurisește, dându-i epitetele infamante de burgheză și de trădătoare. Ea se încapățânează să încerce, prin războaie interminabile, să arunce lațul pe grumazul omenirii. Dar, acum că s-a demascat, înfrângerea ei este fatală și iminentă.

HRISTOS a zis: „Toată împărăția ce se împerechează întru sine se pustiește.” Aceasta este soarta rezervată socialismului jidănesc.

Îmi aduc aminte, cu milă și în același timp cu scârbă, de nesfârșitele procesiuni socialiste, care anii trecuți se perindau pe străzile Capitalei și ai căror manifestanți priveau la publicul spectator cu o fudulie disprețuitoare. Ei nu știau sărmanii că se mândreau ca proștii, căci în realitate ei nu făceau decât să îndeplinească slujba unor slugi evreiești.

Sper că cine va citi cartea aceasta, ce este dedicată muncitorilor, se va feri, de acum înainte, să mai apară pe scena unui spectacol atât de degradator.

Și, ca să înțelegeți cum jidănimia a putut să orbească omenirea printr-o doctrină de o ineptie nemaipomenită, este de ajuns să știți că jidanii au avut îndrăzneala să facă din însuși Dumnezeu un complice al lor, zicând: „Hristos a fost socialist.”

Nu se poate închipui un mai mare sacrilegiu când este știut de oricine că HRISTOS a venit pe pământ ca să combată hoția, nu ca să o încurajeze. De altfel, vom alerga la divinele Sale învățături să scăpăm lumea de lepra jidănească a socialismului.

Și aceste învățături nu se pot căpăta, în totalitatea lor, decât într-o școală de educație morală. Numai educându-i astfel pe oameni vom ajunge să rezolvăm pașnic problema socială.

IV. TRUFIA (Patima de dominație)

Instinctul de dominație. Oamenii nu viețuiesc singuri. Ei se adună unul cu celălalt și formează niște societăți naturale, ce se numesc familii, triburi sau comune și nații.

Astfel, bunăoară, Ion nu trăiește singur. El locuiește împreună cu soția lui Măria și cu copiii lor. Cu toții alcătuiesc o mică societate, adică o familie.

Însă o familie nu trăiește singură, ca și când s-ar afla într-un loc pustiu. Ci, dimpotrivă, ea se adună cu alte familii și formează împreună o societate mai mare: un trib sau o comună, un sat sau un oraș.

Dar oamenii din satele și din orașele vecine vorbesc toți românește. Pe când, dacă treci Tisa, sau Dunărea sau Nistrul, dai de oameni ce nu vorbesc românește, ci ungurește, bulgărește, rusește.

Prin urmare, toți oamenii care vorbesc aceeași limbă și sunt de aceeași obârșie se adună împreună și formează o societate foarte mare: un neam sau o nație.

Și, lucru curios! Asemenea societăți naturale se întâlnesc și la animale, probă că toate ființele viețuitoare sunt zămislite de aceeași înțelepciune dumnezeiască. Cine nu a văzut, bunăoară, familia formată din cocoș, cu găina și cu puii lor? Cine nu cunoaște haitele lupilor, cârdurile berzelor și ale cocorilor, stolurile rândunelelor și ale vrăbiilor?

Pentru ca oamenii să formeze societăți naturale (familii, triburi sau nații) în care să poată trăi, ei sunt legați între ei prin niște sentimente de iubire, ce fac parte din instinctele sociale.

Astfel, există o iubire familială, o iubire tribală, o iubire națională, căreia i se mai zice și naționalism.

Așa, de pildă, Ion își iubește femeia și copiii mai mult ca pe oricine altul; iar, dacă este soț și tată bun, îi iubește mai mult ca pe ochii din cap. El îi iubește și pe consătenii săi, mai mult decât pe cei ce locuiesc în vreo comună îndepărtată. El îi iubește de

asemenea pe toți câți sunt de același neam și vorbesc aceeași limbă cu el și îi preferă față de străini. Îi sunt dragi românii și pe cel mai nepricopsit dintre ei nu l-ar da nici pe o mie de unguri trufași sau de bulgari încăpățânați. Și băgați de seamă că Ion nu are nici un merit că își iubește nevasta și copiii, că își iubește satul, că își iubește țara.

Și zic că nu are nici un merit pentru că Dumnezeu i-a dat această iubire instinctivă, care este trebuincioasă omenirii, după cum i-a dat mâinile să lucreze și picioarele să umble. Dar iubirea nu este de ajuns pentru a alcătui o societate naturală. Mai trebuie ca societatea să aibă un cap, un domnitor, care să îi mențină pacea dinăuntru și să o apere de primejdiile din afară. Această însărcinare într-o familie o au părinții, iar într-o nație o are suveranul.

Funcția de părinte și cea de suveran sunt lăsate de Dumnezeu. Ele dau celor cărora le exercită mari griji și mari osteneți. Dar, în același timp, ele le aduc și mari mulțumiri, prin respectul cu care sunt înconjurați și prin supunerea cu care sunt răsplătiți pentru munca lor altruistă.

Patima de dominație. Ei bine, asemenea mulțumiri dau naștere patimii de dominație. Această patimă consistă în urmărirea exclusivă a plăcerii egoiste, cu neglijarea totală a intereselor familiale sau obștești.

Așa, de exemplu, un suveran, infectat de acest viciu, caută numai avantajele de tot felul ale puterii, fără să țină seama de obligațiile suveranității, față de popor. Dominația se transformă astfel în tiranie. Omenirea datorează acestei patimi cele mai grozave catastrofe pe care este silită să le îndure.

Patima de dominație nu este altceva decât păcatul originar, pe care Biblia îl îmbracă într-o frumoasă alegorie.

Adam, întâiul om, trăia mulțumit cu Eva, soția sa, în desfătărilor raiului pământesc. El era pe deplin satisfăcut de bunătățile cu care Dumnezeu îl înzestraseră din belșug și sufletul său se închina cu recunoștință înaintea tronului Celui prea înalt. Dar Diavolul era gelos. Sub masca ipocrită a șarpelui, el a ispitit-o pe Eva și prin ea pe Adam, cu aceste cuvinte: „Veți fi ca niște Dumnezei!”

Atât a fost de ajuns ca otrava nemulțumirii cu ce avea să intre în mădularele omului... Și să aibă ca urmare izgonirea din Rai, adică pierderea fericirii, atât pentru el, cât și pentru seminția sa.

Varietățile acestui viciu

I. În familie, patima de dominație se observă rareori astăzi, deoarece creștinismul a îndulcit moravurile monstruoase ale păgânismului de altădată. În vechime însă, bunăoară la romani, un tată avea drept de viață și de moarte asupra femeii și asupra copiilor săi. El putea chiar să îi vândă ca pe niște robi.

II. În nație, viciul de dominație atinge punctul culminant; el cuprinde în mrejele lui toate clasele sociale, de la cea din urmă, până la cea dintâi.

El se prezintă sub aspecte multiple.

1. Trufia, mândria, orgoliul. Această nefastă patimă infectează pe orice om, făcându-l să nu se mulțumească cu starea în care se află și să se revolte împotriva lui Dumnezeu, care nu îl pune deasupra semenilor săi.

„Veți fi ca niște Dumnezei”, murmură Diavolul trufiei în surdina tuturor oamenilor: mari și mici, bogați și săraci, tineri și bătrâni. Și toți sunt cuprinși de dorința nebună de a părea mai mult decât sunt în realitate, adică mai tineri, mai frumoși, mai puternici, mai deștepți, mai învățați, mai bogați, mai suspuși... Toți vor laude, onoruri, osanale ca și când ar fi Dumnezei!

Astfel, flagelul mândriei și al îngâmfwării se întinde asupra întregii omeniri.

Duelul. O urmare tragică a trufiei oarbe este duelul, care își are originea în obiceiurile diavolești ale barbarilor ce au doborât Imperiul Roman. Acești sălbatici răzbunau insultele și neînțelegerile, chiar pe cele mai neînsemnate, prin sabie și impuneau lupta, prin îngâmfware, căci cel care nu o primea era disprețuit ca laș și ca fricos.

Biserica creștină a avut mult de furcă cu asemenea moravuri sanguinare. Ea a sfârșit prin a învinge și a extirpat din lume acest flagel ucigaș, care, la un moment dat, la începutul Evului Mediu, amenința să depopuleze aproape întreaga Europă.

Astăzi se găesc, pe ici, pe colo, mai ales în țările din Apus, imbecili care, împinși de tendințe atavice, caută să învieze această pacoste infernală.

Pe noi ne-a ferit Dumnezeu de asemenea flagel; și numai câțiva filfizoni, care, ca maimuțele, imită mai ales ce este rău la alte neamuri, își fac un fel de fală din a vorbi de duel.

Să râdem de ei, căci sunt periculoși. Dar să râdem cu milă, căci sunt frați de-ai noștri care, din neștiință, se fac caraghioșii diavolului.

2. *Luxul*. O manifestare foarte răspândită a dragostei de mărire deșartă este luxul smintit, care se observă din palate până în colibe. Această plagă detestabilă consistă într-o bogăție extraordinară, dar mincinoasă, a îmbrăcăminții, a podoabelor, și mai ales a giuvaerurilor etc.

Luxoșii își procură asemenea obiecte, care de multe ori nu le sunt de nici un folos, cheltuind peste puterile pungii lor, numai și numai în vederea fuduliei.

Ei risipesc averea, adunată cu multă trudă de alții pentru satisfacerea trebuințelor familiei; ba chiar sunt unii care contractează datorii ca să își satisfacă această blestemată patimă și ajung să se ruineze și să cadă într-o mizerie binemeritată.

Luxul este relativ cu averea individului; ceea ce este lux pentru sărac nu este lux pentru bogat, așa că el se întâlnește în toate treptele societății.

Moda. Un apedince grotesc al luxului este moda, ce este ruinătoare atât pentru pungă, cât și pentru sănătate. Ea bântuie cu furie mai cu seama printre femei. Ea le obligă pe doamne să umble decoltate și cu rochiile scurte până aproape de genunchi, lăsând astfel să se vadă ciorapii diafani de mătase și pantofii delicați, stil Louis XV.

Și, ceea ce este greu de înțeles, această ținută indecentă este aceeași în zilele călduroase ale verii ca și în timpul iernilor geroase, când crapă lemnele și pietrele de ger.

Or, o asemnenea stupiditate face loc bolilor de plămâni, de intestine și chiar de rinichi. Într-adevăr, o răceală la piept provoacă congestii bronho-pulmonare, pe care se grefează ușor o pneumonie sau o tuberculoză. Iar o răceală la picioare produce enterite foarte

dureoase (mai ales entero-colite muco-membranoase) și adesea chiar nefrite grave, zise a frigore, ce pot fi mortale. Aceste maladii feminine, care de câțiva ani s-au înmulțit în mod îngrijorător, mi-au atras cândva atenția, căci sunt medic.

Vrând să precizez obârșia lor inițială, m-am adresat la Paris, de unde vine moda, și am aflat lucruri de necrezut și chiar de neînchipuit. Ascultați și vă cruciți! Arbitrul modei feminine este un evrei libidinos, originar din Turcia. El are meteahna turcoaicelor cu șalvari și sâni goi, pe care i-a văzut în tinerețe prin lupanarele Istanbulului. El ar vrea să transforme lumea întreagă într-un fel de harem jidănesc.

Moda își întinde efectele-i răufăcătoare până la sate.⁹⁴

De astfel, luxul și moda nu produc câtuși de puțin admirația celor mulți, cum cred pățimașii, ci dimpotrivă, disprețul, dezgustul sau gelozia, invidia și ura, care sunt fructe ale Diavolului.

3. Abuzul de putere. Un suveran are mii și milioane de supuși. Ca să poată să îi țină pe toți în pace și să-i apere de dușmanii de afară, el are funcționari, ce formează guvernul și poliția, magistratura, armata etc.

Toți acești slujbași ai statului, de la primul ministru, la cel din urmă om din stat, primesc o parte mai mare sau mai mică din autoritatea suveranului și se bucură mai mult sau mai puțin de respectul și de supunerea concetățenilor lor. Ei bine, în această considerație se încuiba adesea viciul despotismului.

„Veți fi ca niște Dumnezei”, răsună la urechile funcționarilor de tot soiul fulgerătura perfidă a trufiei. Iar ei sunt luați de o îngâmfare oarbă, iau un aer arrogant și vorbesc cu o trufie obraznică și disprețuitoare. Ei devin astfel adevărați zbiri ce se aruncă asupra bietului popor, pe care îl sugrumă.

În unele nații se formează chiar caste privilegiate de satrapi ereditari, numiți nobili, care din tată în fiu împilează și asupresc

⁹⁴ Vezi adesea la horă fete de țărani îmbrăcate cu rochii de mătase (care se taie stând în dulap) și încălțate cu pantofi Louis XV (ale căror tălpi sunt de carton). Ele au fost pingelute cu asemenea mardale de julan Ițic Șloim sin Ghindală; totuși ele se plimbă cu nasul pe sus, printre consătenele lor îmbrăcate în superbul port țărănesc, cărora le aruncă priviri disprețuitoare. Ele își fac aceeași impresie caraghioasă ca un oarecare rege balaoacheș din Africa (țara hotentoților), care se împopoțona cu un joben, uitând însă că era desulț. Și când te gândești că lumea întreagă admiră costumul românesc pe care ele îl nesocotesc! Nu numai cucoanele din București se mândresc să îmbrace frumoasele bluze făcute de țărânci, dar la Paris sunt prăvălii mari, în care niște jidani fac bani vânzând cu prețuri colosale de scumpe broderii zise moldovenești. Iar bogătașii omenirii se fâlesc că pot să-și pună pe ei pânza țărănească, țesută și cusută de românce. Regina Elisabeta. Înainte de-a muri, „a vrut și a cerut să fie îmbrăcată, pentru această ultima dată, într-o rochie albă făcută din pânză românească” (Universul, 21 februarie 1916).

fără răspundere mulțimea nenorociților, pe spatele cărora trăiesc ca paraziții.

4. *Demagogia*. Politicienii care din cauza insuficienței intelectuale nu pot ajunge să se prosterneze la picioarele Talmudului sau care, tot din asemenea cauză, au văzut porțile palatului închizându-li-se în nas, se întorc către popor de la care așteaptă acum procopsirea și se pun să îl lingusească în chip grotesc și dezgustător.

Pentru a fi aleși în Parlament, de unde, impunând suveranului, vor căpăta dregătorii repede îmbogățitoare și, după cum le spune Diavolul trufiei, vor ajunge să fie „ca niște Dumnezei”, acești lingăi ai celui ce dă mai mult făgăduiesc alegătorilor marea cu sarea. Ei le dăruiesc... ce este al altuia. Ei propovăduiesc în special confiscarea proprietăților celor ce nu votează pentru ei, în profitul sau al mulțimii alegătoare (demagogi propriu-zisi), sau în folosul neamului jidănesc (socialiști, bolșevici).

Bineînțeles, după ce au ajuns la putere, ei se grăbesc să uite făgăduielile, fiind foarte ocupați să se căpățuiască.

Această pacoste socială constituie plaga canceroasă care roade omenirea de azi.

5. *Tirania*. Suveranii națiilor, regii și împărații, sunt mai mult ca oricine ispitiți de Diavolul trufiei, care le șoptește fără încetare: „Veți fi ca niște Dumnezei.” Ei sunt cuprinși de un orgoliu ce nu are margini.

Iată în ce termeni nebunești WILHEM al II-lea vorbește despre el: „Eu sunt instrumentul Celui prea înalt! Eu îi sunt spada și reprezentantul Său pe pământ! Nenorocire și moarte tuturor celor ce nu cred în misiunea mea!”⁹⁵

Toti ceilalți monștri sanguinari de care este plină istoria omenirii au avut probabil o asemenea opinie despre ei înșiși. Ei s-au crezut trimișii lui Dumnezeu!⁹⁶

Înțelegeți acum de ce acești monarhi vicioși oprimă prin tot felul de violențe popoarele peste care domnesc și de ce, căutând ceartă națiilor vecine, dezlănțuie războaie înfiorătoare.

⁹⁵ Proclamația către trupele de Est, septembrie 1914 (După „Le Matin”. Viitorul, 16 aprilie 1919).

⁹⁶ De altfel, faimosul Attila se intitula „Biciul lui Dumnezeu”.

Cred că nu mai este nevoie să vă spun ce este tirania, căci o cunoașteți din istoria părinților și din cea a fraților cu care ne-am unit.

Nu vă voi vorbi, pentru moment, nici despre ce este războiul și care îi sunt urmările cumplite, căci i-ați golit în întregime paharul plin de grozavă amărăciune.

Vă voi aminti numai una din cele mai rușinoase consecințe ale războiului, și anume robia, care a înflorit în antichitate și pe care creștinismul a izbutit să o suprimе aproape cu desăvârșire. Robia consistă în faptul că cuceritorul devenea stăpân, cu putere absolută și nelimitată, asupra persoanei și asupra muncii captivului. El putea să dispună de acesta după plac, adică putea să-l ipotecheze, să-l vândă, să-l bată, să-l tortureze, să-l omoare și chiar să-l trimită în circuri pentru a fi sfâșiat de bestiile sălbatice.

Asemenea pacoste nu se mai întâlnește astăzi decât la discipolii lui Mahomed.

6. *Dominația universală.* În antichitate, multe popoare, ca asirienii, perșii, egiptenii, au râvnit la înțâietate. Dar singuri romanii au domnit efectiv asupra lumii atunci cunoscute. După prăbușirea Imperiului Roman, popoarele barbare, care l-au înlocuit, nu s-au gândit la supremație. Și tocmai în zilele noastre, asemenea tendințe pătimase se ivesc la nemți (pan-germanism), la ruși (pan-slavism) și mai ales la englezi, care au pus deja stăpânire pe toate mărele.

Dar ideea de a domni asupra întregii omeniri nu a încolțit decât în căpățâna seacă a semiților (turci și evrei), care au falsificat doctrina mântuitoare a lui Hristos. Și această năzbâtie este întreținută de elucubrațiile Coranului și ale Talmudului, adică ale legislațiilor lor politico-religioase.

Mahomedanii au dat cu coada în vale și au renunțat la himericele lor speranțe.

Jidanii însă, care acum își iau avânt ca să escaladeze tronul suprem visat, au făurit un plan de luptă de o perfidie diavolească și l-au și pus în aplicare. Părășiți ca întotdeauna și incapabili de a îndeplini o treabă, chiar atunci când este vorba de propriul interes, ei au recurs la manoperele liberalismului francmasonic și au transformat în proletari o bună parte a oamenilor.

În urmă ei s-au servit de acești robi disprețuiți pentru ca prin socialism și mai cu seamă prin bolșevism să îi întoarcă împotriva organizării naturale a națiilor, cu scopul ca, dărâmând-o, să întroneze împărăția universală a lui Israel.

TROȚKI și BELA KUHN au reușii să instaleze aceasta monarhie (poreclită dictatura proletariatului) în Rusia și în Ungaria, având rezultate evidente. Într-adevăr, țări care altădată au fost fericite au fost transformate în cimitire lugubre, iar peste ruinele fumegânde s-a întins pecinginea mortală a războiului, deși, atunci când revoluția a izbucnit, s-a trâmbițat în toată lumea că ea are ca țintă încetarea măcelului.

Și totuși jidanii pretind că ei vor desființa războiul, ceea ce desigur se va întâmpla când omenirea devenită roabă netrebnică, ținută în lanț prin botnița demolitoare a foamei, va avea un singur stăpân... pe IUDA

Remedii generale. Să vedem acum ce remedii prescrie înțelepciunea omenească împotriva patimii de dominație.

I. Marii filosofi nu știu ce sunt viciile și, dacă se ocupă de tiranie ca PLATON, este pentru a o recomanda și chiar a o înăspri.

II. Legislațiile civile, vechi și noi, încurajează despotismul în loc să-l combată. Astfel, Dreptul Roman îl pune pe împărat deasupra legilor. El îi dă o putere absolută și dreptul de viață și de moarte asupra tuturor supușilor, drept din care au rezultat sute de mii de martiri creștini. Pe vremea acestor suverani, războaiele erau dese și crude și aveau ca urmări exterminarea nației învinse și luarea în robie a nenorociților rămași în viață.

III. Legislațiile religioase sunt și ele mute în această privință, căci autorii lor nu au nici o idee despre ce este o patimă. Chiar Legea lui MOISE permite despotismul regilor, războaiele și sclavia. Și nici nu mai este vorba de Coran și de Talmud, care, după cum știți, fac din viciul dominației un idol divinizat. Tirania sultanilor întrece tot ce își poate cineva închipui, iar războaiele mahomedanilor sunt cunoscute prin ferocitatea lor sanguinară. De asemenea, Talmudul le dă evreilor un drept de dominație absolută asupra a tot ce nu este evreu, adică asupra întregii omeniri. El proclamă că singuri jidovii sunt oamenii, pe când goimii nu sunt decât animale.

„Urmași ai lui Abraham, Domnul v-a zis: ...voi sunteți oameni - pe când celelalte popoare ale lumii sunt formate nu din oameni... ci din animale.”⁹⁷

Goimii fiind niște bestii, date de însuși Dumnezeu jidanilor, aceștia au asupra lor drept de viață și de moarte, pe care omul îl are asupra dobitoacelor și mai ales acela de a le exploata ca pe niște vite de muncă, cât poate și în singurul său profit.

„Precum oamenii domnesc asupra animalelor, așa și evreii trebuie să domnească asupra celorlalte nații ale pământului.”⁹⁸

În plus, Talmudul, ca și Dreptul Roman, admite robia: el îl dezbracă pe rob de orice personalitate și îl aseamănă cu un simplu obiect neînsuflețit.

Remedii creștine. Omenirea este deci incapabilă prin ea însăși să pună stavilă patimii de dominație. De aceea Dumnezeu, în bunătatea-I infinită, a hotărât să se manifeste oamenilor și să îi învețe cum să se ferească de cursa diavolească.

Prin ipostaza „Cuvântului”, El a dat omenirii o idee de Dumnezeu, necunoscută în lume, aceea de Tată bun, iubitor și milostiv. Din această luminoasă idee, rezultă că oamenii, fiind toți frați, ca fiii ai aceluiași Tată, războiul și robia trebuie să dispară.

Apoi HRISTOS, care a venit pe pământ să readucă „pacea între oamenii de bunăvoință”, atacă direct viciul dominației, și învățăturile Sale în această privință formează o bună parte din Evangheliile. El începe prin a le arăta oamenilor cât de grea este sarcina celor ce ajung în capul națiilor și îi îndeamnă pe aceștia să lucreze nu în profitul lor, ci pentru binele obștesc.

„Știți că prinții păgânilor îi domnesc pre ei și cei mari îi stăpânesc pre dânșii. Iar întru voi (creștinii - n.n.) nu va fi așa: ci care dintre voi vrea să fie mai mare să fie vouă slugă și care dintre voi vrea să fie întâi să fie vouă rob.”

În urmă El combate trufia, ce infectează toate treptele scării sociale: „Când vei fi chemat de cineva la nuntă, nu te așeza în locul cel mai de sus, ca nu cumva să fie chemat de dânsul un altul mai cinstit decât tine. Și viind cel ce pre tine și pre acela l-a chemat, își va zice: Dă locul acestuia. Și atunci, te vei duce cu

⁹⁷ Paulescu, Spitalul, Talmudul etc. p. 51.

⁹⁸ Idem, Leit., p. 51.

rușine în locul cel mai de jos. Ci, când vei fi chemat, mergând, șezi la locul cel din urmă. Iar când va veni cel ce te-a chemat să-ți zică ție: Prietene, urcă-te mai sus, atunci îți va face ție cinste înaintea celor ce vor sta împreună cu tine. Că tot ce se înalță se va smeri și tot ce se smerește se va înălța."

Și, ca să stârpească pentru vecie războaiele, HRISTOS organizează omenirea într-o societate unică în fruntea căreia El pune un șef, ce-L reprezintă pe Dumnezeu.

„Și va fi o turmă și un păstor."

Din nenorocire, omenirea nu a priceput încă absoluta necesitate a acestei organizări divine, care singură este în stare să se ocupe de cel mai îngrozitor cataclism diavolesc.

Dar, pentru ca remediile creștine să dea rodul așteptat, trebuie ca oamenii să aibă o idee clară asupra trufiei și asupra consecințelor la care ea duce.

Asemenea idei nu se pot dobândi decât printr-o asociație de educație reciprocă, de care ne vom ocupa mai departe.

URMĂRILE PATIMII TRUFIEI RĂZBOIUL ȘI INSTINCTELE

Instinctele sunt darurile cele mai prețioase pe care Creatorul le-a dat ființelor viețuitoare. Ele sunt nu numai niște acte indispensabile vieții, dar în același timp sunt și izvoarele fericirii când oamenii (probabil și animalele) îndeplinesc punctual legile naturii.

Într-adevăr, ca să fie fericit, omul nu are altă treabă decât:

1. să își sature foamea cu mâncăruri gustoase și să își potolească setea cu apă limpede și rece;
2. să nu aibă nici un dușman de care să se teamă;
3. să se bucure de o soție frumoasă, harnică și înțeleaptă, care să îi nască copii sănătoși și ascultători;
4. să își clădească o locuință confortabilă, să posede o moșioară din care să scoată hrana familiei și să își adune provizii pentru vreme de iarnă;
5. în sfârșit, prin calitățile sale intelectuale, să fie apreciat de semenii săi, care să îl aleagă primar ori deputat și astfel să ajungă chiar ministru.

Prin urmare, când aceste condiții instinctive sunt îndeplinite, omul atinge culmea fericirii.

Or, războiul nesocotește toate instinctele. El este deci în contradicere cu legile naturale și nu poate fi o operă dumnezeiască.

Instinctele, după cum am mai spus, sunt de două feluri:

- 1.individuale;
- 2.sociale.

I. INSTINCTELE INDIVIDUALE

Războiul lovește în instinctele individuale de nutriție, de apărare și de reproducție.

1. Instinctul de nutriție este torturat prin perspectiva foamei, fatala însoțitoare a războiului.

Într-adevăr, lipsa din ce în ce mai simțită de alimente indispensabile, dintre care unele s-au sfârșit pentru multă vreme, îi

chinuiește pe bieții oameni în mod îngrozitor. Astfel, în București, pe timpul ocupației germane, viața a fost de o scumpete fenomenală și prețurile alimentelor deveniseră inabordabile pentru marea majoritate a populației, semn că foamea bătea la ușă.

2. Instinctele de relație sunt, mai presus de toate, adânc izbite de pacostea războiului. Să-i lăsăm de-o parte pe militarii de pe front, care au luat parte la fiorosul măcel și care își vor descrie impresiile. Să nu vorbim deci decât de groaza de moarte a celor rămași acasă, care au asistat la atacuri de avioane îndreptate asupra copiilor, femeilor și bătrânilor.

Scena începe prin glasul clopotului cel mare al Mitropoliei, căruia imediat i se asociază sunetele pluritonale ale clopotelor tuturor bisericilor din București, formând împreună un fel de concert jalnic, anticipat, pentru cei ce vor muri. La acest dangăt funebru se adaugă fluierăturile prelungite ale sergenților de stradă, ce seamănă cu urletul a pustiu al unui câine, prevestitor de nenorociri. Curând după aceea, semnalele de alarmă amuțesc și sunt înlocuite cu o liniște mormântală, întreruptă numai de pașii grăbiți ai câtorva trecători ce își caută adăpost. Femeile, mai ales, sunt palide ca niște cadavre și sunt incapabile să își adune ideile; ele tremură ca varga și nu pot să suporte nici măcar vorba dulce a unei persoane iubite. Toată lumea așteaptă, într-o anxietate indescriptibilă, desfășurarea peripețiilor ucigăse ce s-au anunțat.

Deodată văzduhul este sfâșiat de un trăsnet sinistru. Acest formidabil zgomot este urmat imediat de altele la fel, ce se succed la scurte intervale, alternând cu bubuiturile tunurilor de pe pământ. Crezi că ești în infern și mașinalmente pleci genunchiul strigând către Cel Atotputernic: „Părinte, fie-ți milă de noi!”

Bombardarea și canonada nu durează decât vreun sfert de ceas, care ți se pare mai lung decât un secol și pe urmă totul reintră în repaos... până la viitorul atac.

3. Instinctul de reproducție este și el anihilat prin distrugerea familiei. În locul lui, răsare ciuperca veninoasă a patimii desfrâului care îi transformă pe oameni în satiri monstroși... ca aceia care în timpul invaziei bulgaro-nemțești au pângărit copile și au siluit chiar bătrâne de peste 70 de ani.

II. INSTINCTELE SOCIALE

Războiul izbește mai ales în instinctele sociale: de familie și de nație.

1. Instinctele de familie

Urgia războiului pătrunde în sanctuarul binecuvântat al familiei.

a) Iubirea părintească este zdrobită când cel trimis la moarte este un tânăr de-abia ieșit din copilărie. Jalea deznădăjduită a milioane de mame, care au umplut lumea întregă cu țipetele durerii lor nemărginite, îți arată imensitatea sacrificiului ce se cere acestor nenorocite martire. Și notați bine că este vorba de cel mai puternic sentiment instinctiv, care le împinge chiar și pe animale să-și dea bucuros viața pentru a o salva pe cea scumpă a progenerurii. Astfel sunt răsplătite grijile, lacrimile, nopțile albe din timpul nenumăratelor boli ale copilăriei. Astfel este spulberată ținta pentru care părinții și-au jertfit munca unei existențe întregi. Astfel este nimicită speranța bieteii mame, care de multe ori și-a crescut fiul în lipsurile sărăciei și în privațiunile văduviei.

b) Iubirea conjugală este sfâșiată când cel care este soldat a atins maturitatea și este însurat. Acest sentiment instinctiv, duios și delicat nu poate rezista forței brutale care-l smulge pe soț din brațele soției și îl aruncă în plin măcel. Legătura divină a familiei, adică pactul fundamental al omenirii, este astfel iremediabil distrusă, de o nemernică mână omenească.

c) Bineînțeles că instinctul de dominație și de subordonare în familie este și el suprimat, prin îndepărtarea șefului acestei minuscule societăți omenești. Copiii care supraviețuiesc dezastrului, nemaiprimind o educație familială serioasă, sunt destinați să fie rău năvăliți, să se dezbine între ei și să constituie un teren favorabil pentru toate viciile.

d) Instinctul de proprietate este și el grav atins prin război. Într-adevăr, când tatăl a fost luat, i s-a răpit familiei singurul ei sprijin, singura ființă care procura hrană familiei. Și, într-adevăr, după plecarea acestui reazem

neprețuit, nenorociții lăsați în urma lui, în voia întâmplării, cad adesea într-o neagră mizerie și rămân pe drumuri, fără nici un ajutor.

1. În ceea ce privește locuința, este de ajuns să spui că soarta care o așteaptă în timp de război poate fi descrisă prin următoarele cuvinte fatidice: evacuarea, bombardarea, dărâmarea, incendierea și mai ales devastarea.

2. Terenul sau bucata de pământ care produce hrana organică a familiei rămâne în mod fatal în paragină, din cauza lipsei de brațe și de vite de muncă, când nu este pustiit sau cu totul distrus de efectele cumplite ale uneltelor omorâtoare de oameni.

3. Cât despre provizii, ele sunt confiscate mai întâi de conaționali, apoi de dușmani⁹⁹ și nu mai pot fi reînnoite din cauza necultivării pământului, a rechiziționării animalelor de transport, a întreruperii comunicațiilor și mai cu seamă a mizeriei în care ajunge să cadă marea majoritate a populației.

2. Instinctele de nație

Instinctele de nație sunt în de două feluri:

- a) iubirea națională, adică o oarecare simpatie față de cei ce sunt de același neam;
- b) supunerea înaintea puterii suverane.

Or, în timp de război, aceste două sentimente sunt exaltate la extrem.

Iubirea națională devine un fel de turbare exclusivistă. Iar supunerea se transformă într-o cumplită sclavie, căci Constituția, legea fundamentală a nației ce garantează avutul și viața cetățenilor, este suspendată, într-adevăr:

I

⁹⁹ Când vrăjmașul a invadat țara, suferințele bășinașilor ajung la culme. Proprietatea încape pe mâna unor lupi flămânzi, care nu lasă decât ceea ce nu pot să ia. Nu mai pomenesc de jafurile asupra negustorilor, meseriașilor, agricultorilor, a căror avere mobilă (mărfuri, mașini de tot felul, produse industriale, cereale, vite, păsări, vinuri etc.) a fost confiscată în totalitate și trimisă în străinătate; nici de devastarea caselor refugiaților, din care s-a încărcat în camioane, automobile și s-a expediat peste graniță totul, de la covoare scumpe până la ultima oțteapă de bucătărie. Dar intrușii au mers cu neomenia până acolo că, în toilul iernii, i-au dezbrăcat în stradă pe trecători de paltoane și blănuri; au intrat în casele oamenilor săraci și au luat așternuturile, cearcafurile, plăpumile, saltelele, ba încă la mulți chiar rufele; în sfârșit, pe un ger cumplit, au smuls fără milă plăpumile ce-i înveleau pe copilașii zgribuliți de frig.

Constituția dă chezașie pentru avutul locuitorilor țării.
„Proprietatea este sacră și inviolabilă.”¹⁰⁰

Or, am arătat mai sus ce devin imobilele unei familii în timp de război. În plus, prin „legea rechiziționării”, Guvernul pune mâna pe bunurile mobile ale tuturor membrilor nației; cu alte cuvinte, el poate să jefuiască neamul întreg fără să ia asupra sa vreo răspundere.

Astfel, bieții oameni sunt literalmente dezbrăcați, mai ales cei de la țară, căci li se ia fără rost, nici discernământ, fără prevedere, nici griji de viitor: mai întâi caii și boii care îi ajutau să agonisească pâinea cea de toate zilele a familiilor lor; pe urmă, vacile, oile și porcii care le procurau alimentele trebuincioase pentru completarea hranei; apoi, carele și căruțele, ce le serveau pentru transportarea produselor pământului. În sfârșit, li se golesc magaziiile și păturele și li se fură scoarțele ce împodobeau casa, pânza țărănească din care își făceau cămăși și izmene, până și țoalele cu care femeia își îmbrăca și își învelea copiii.

Nu era îndeajuns sumedenia de bani smulși cu nemiluita prin biruri peste biruri, tocmai pentru întreținerea armatei? Mai trebuia oare să se distrugă întreaga economie națională prin confiscarea uneltelor de muncă și a tuturor mijloacelor de trai pentru ca să ajungem... unde am și ajuns... la un adevărat dezastru?

Și cine comite această colosală și nemiloasă hoție asupra neamului întreg? Sute și mii de anonimi, pe care îi delegea și îi acoperă Guvernul.

Ce garanție de cinste și de competență în aprecierea lucrurilor rechiziționate prezintă cei ce sunt însărcinați cu acest imens furtigaș? Răspunsul ni-l dă un martor ocular¹⁰¹ care a scris despre rechiziția din 1913:

„Calul care făcea 200 de lei, onorata Comisie îl prețuia cu 80 de lei... Căruțe trainice, numai în fier lucrate, care costau 140-170 de lei una, au fost prețuite cu 50-60 de lei...” După război a venit licitația. „Trăgea bietul om cu femeia și copiii de cal, că este al lor; dar administrația îl oprea pentru licitație. Și încă cum. Calul care fusese prețuit 90 de lei se vindea acum cu 150-200 de lei... Așa că

¹⁰⁰ Constituția, art. 19.

¹⁰¹ P. Chirica, Abuzurile săvârșite la rechiziționarea pentru armată. Neamul românesc. 12 septembrie 1913, p. 985.

bietul om trebuia să mai pună din punga lui ca să-și ia dobitocul." Și, indignat de asemenea procedare vitregă, acest bun român adaugă: „De ce atâta indiferență față de banul muncit cu sudori de țaran?... De ce atâta dor de jumuleală - până și în clipele astea supreme prin care a trecut țara?... De ce atâta bătaie de joc de oameni blânzi și darnici? Căci este rușine să se poarte cineva cu ei atât de mișelește și de păgânește, jupuindu-i de avutul lor, mult, puțin, cât au."

Iată acum ce zice un ziar despre o rechiziționare recentă: „Din ordinul Ministerului de Război, au fost pedepsiți aproape 50 de ofițeri, pe cale disciplinară, pentru motivul că s-au dat la diferite abuzuri, cu ocazia rechizițiilor făcute în Basarabia."¹⁰²

Un alt ziar spune într-o chestie identică: „Primim plângeri din partea unor oameni săraci care ne roagă să atragem atenția d-lui ministru de Război asupra modului cum se distribuie caii în baza bonurilor de rechiziție. Ni se semnalează abuzuri..."¹⁰³

Dar nu este numai atât.

MONEDA HÂRTIE. În timpul războiului, Guvernul a recurs la o rechiziționare deghizată, sau, mai bine zis, la o spoliere ascunsă, care a nenorocit țara întregă, dând-o înapoi cu cel puțin o jumătate de veac

Iată despre ce este vorba. În ziua de 14 august 1916, când am declarat război, moneda legală românească a fost falsificată.¹⁰⁴ Leul, parțial garantat cu aur, a fost înlocuit cu un leu de hârtie, fără garanție, adică fără valoare. Statul a realizat astfel o rechiziționare tacită și nelimitată sau, mai bine zis, a impus tuturor cetățenilor un impozit indirect, egal cu valoarea în aur a biletelor pe care le-a

¹⁰² Dacia, 19.VII.1919.

¹⁰³ Universul, 24.IV. 1920.

¹⁰⁴ Al. Periețeanu, Efectele suprimării Constituției și monedei legale asupra producției averilor, București 1920. Idem, Efectele măsurilor excepționale asupra industriei naționale, București, 1920. Moneda este instrumentul schimbului. Ea trebuie să fie din aur, deoarece singur aceste material, inalterabil, are o valoare fixă și universală. Astfel, un leu românesc valorează cât 0,35 grame de aur. Pentru a înlesni transmisibilitatea, statul emite bilete de bancă, garantate printr-un depozit de aur în Tezaurul țării. Aceste bilete pot fi schimbate în aur, la cerere. Dar statele, pentru a-și spori artificial averea, au inventat biletele de bancă parțial garantate printr-un depozit de aur care nu reprezintă decât a treia parte a sumei înscrise pe bilete. Astfel, banca emitentă ia dobândă la o valoare de trei ori mai mare ca aceea a aurului pe care îl are în depozit. În timp de război, ca să facă față cheltuielilor care sunt enorme, statele au pus în circulație biletele care nu sunt garantate de nici un depozit de aur. Iar băncile emitente percep pentru aceste bilete aproape aceeași dobândă ca pentru cele parțial garantate. În realitate, biletele negarantate nu au nici o valoare.

emis printr-o anumită bancă.¹⁰⁵ Această falsificare a monedei a avut efecte dezastruoase, incalculabile.

I. Rezultatul de căpetenie al sofisticării leului este deprecierea lui în străinătate. Astfel, în Elveția, el a ajuns să nu mai valoreze decât 7 centime. Și această depreciere se menține, ba chiar se accentuează din ce în ce.

În același timp, s-a produs o scumpire progresivă a tuturor mărfurilor, ale căror prețuri au ajuns la cifre fabuloase.¹⁰⁶

Scumpirea generală tinde să crească la infinit, pe măsură ce leul hârtie se apropie de zero, care este valoarea lui naturală. El ar fi coborât mai mult la acest termen fatal, dacă statul, vrând să-i împiedice pe oameni să moară de foame, nu ar fi impus un preț maximal grâului. Ei bine, acest preț maximal a fixat valoarea actuală a leului hârtie, care valorează nu 0,35 grame aur, ci un kilogram de grâu.¹⁰⁷

Iar, în ziua în care statul va fi obligat să suprima prețurile maxime, valoarea acestei pseudomonede va deveni nulă, ca aceea a asiguratelor Revoluției Franceze.¹⁰⁸

Dar stabilirea unui preț maximal al grâului are, prin ea însăși, grave inconveniente. Ea lovește mai ales în țărani agricultori, de-abia împroprietăriți, care, în mare parte, au și renunțat să mai muncească pământul, preferând să facă pe căraușii. De astfel, în multe județe, ei nutresc astăzi vitele cu grâu și nu mai seamănă decât orz și ovăz, care nu sunt izbite de prețuri maxime. În chipul acesta, în curând nu vom mai avea pâine. Ceasornicul economic se oprește când un lucrător neîndemânatic îi deranjează o rotiță. Este deci indispensabil să se dea libertate întregă comerțului cu cereale.

¹⁰⁵ Ca o culme a nenorocirii, rușii au făcut deja aceeași operațiune în Basarabia, iar austriecii au realizat-o în Bucovina și în Transilvania. Mai târziu, germanii au efectuat-o încă o dată, după români, în Muntenia ocupată. Și nu suntem singuri băgați în asemenea încercătură. Francezii plătesc și ei valută. Dar culmea este atinsă de Rusia sovietelor, care a emis până acum suma fantastică de 875 de miliarde de ruble (Universul, 8.X.1920).

¹⁰⁶ Astfel, un kilogram de zahăr, care înainte de război costa un leu și 25 de bani, astăzi se vinde cu 60 de lei. Un kilogram de untură de porc, de la un leu și 80 de bani, a crescut la 30 de lei. Un kilogram de carne de vacă, de la 70 de bani, a urcat la 20 de lei. Un pui de găină, care înainte costa 50 de bani, se vinde astăzi cu 20 de lei. Un ou care înainte de Paști se cumpăra cu 3 bani, astăzi nu îl cumperi nici cu 2 lei. Un kilogram de sare, de la 15 bani a ajuns la 3 lei. O cutie de chibrituri, de la 5 bani, la 50 de bani. O pereche de ghete, de la 25 de lei, la 1000 de lei. Hainele, de la 120 de lei, la 3000 lei. Un palton de iarnă, de la 150 de lei, la 5000 lei. O rochie, de la 300 de lei, la 1000 lei etc.

¹⁰⁷ Astăzi, prețul unui vagon de 10.000 kg de grâu este de 10.000 lei-hârtie.

¹⁰⁸ Paulescu, Instincte sociale etc, p. 160.

O altă consecință fatală a deprecierei leului este urcarea salariilor, ce trebuie sporite în raport cu scumpirea alimentelor și a mărfurilor indispensabile vieții. Această urcare este imperios reclamată de toți muncitorii și de toți funcționarii publici sau privați, care trăiesc numai din leafă.

Or, pe când mărfurile s-au scumpit de zece ori, lefurile au fost mărite numai de trei sau de patru ori. Așa de exemplu, un lucrător sau un slujbaş, care înainte de război avea 100 lei pe lună și care azi ar trebui să aibă 1000 lei pe lună, nu primește decât vreo 400 lei, cu care nu poate să se întrețină el și familia lui. De aici rezultă nemulțumiri și chiar revolte; ele se traduc prin greve ce se țin lanț de la încheierea păcii; prin căutarea de mijloace lăturalnice care să înlesnească traiul, ca mita, furtul, fraudă etc; în sfârșit, printr-o jenă sau o sărăcie generală, care se apropie din ce în ce de mizeria neagră. De astfel, mulți funcționari părăsesc slujbele statului și intră în întreprinderi particulare, unde sunt suficient retribuiți.

II. În plus de aceste triste efecte ale deprecierei monedei, s-a produs „o considerabilă deplasare de averi între indivizi, fără alt motiv și fără alt folos decât acela de a masca impozitul”.¹⁰⁹

Într-adevăr:

Toate contractele cu termen (de ipotecare, de arendare, de închiriere etc.) sunt viciate prin faptul că debitorii pot plăti datoriile făcute în lei-aur cu o monedă calpă, adică lei-hârtie.

De asemenea, toți proprietarii de moșii sau de case, care, nepricepând șarlatania, și-au vândut imobilele, s-au păcălit, căci au dat valori reale pe niște petice de hârtie.

III. Dar statul devine odios când, condus de demagogi, care sunt foarte darnici cu ce este al altuia, comite un adevărat abuz de putere, impunând moneda falsificată de el la închirieri sau la vânzări. El îi dezbracă astfel de averi pe cei mai activi și mai de seamă cetățeni, care prin muncă, cumpătare și economie și-au zidit o casuță sau și-au agonisit un petic de pământ, dar care, având neșansa de a fi prea puțini, sunt sacrificați numărului, ce singur contează în alegeri.

¹⁰⁹ A. Periețeanu, Efectele suprimării Constituției etc, p. 36.

Și nu uitați că el nu se atinge de capitalurile îmbogățitorilor de război.

a) **Legea chiriilor.** Sub pretext că se împotrivesc speculei, statul fixează chiriile la cifrele de dinainte de război, adăugate cu un spor ridicol de 40 la sută. Iar plata se face nu în lei-aur, ca pe vremea aceea, ci în lei-hârtie, ce se depreciază pe zi ce trece.

Or, când toate lucrurile s-au scumpit cel puțin de zece ori (sau cu 1000 la 100), casele să se ieftinească până de zece ori sub prețul anterior războiului?

Într-adevăr, după cum am spus mai sus, chiriile se plătesc în lei-hârtie, a căror valoare, scăzând progresiv, a ajuns să fie de zece ori mai mică decât cea a leilor-aur.

Este o bătaie de joc nemaipomenită, o flagrantă jefuire, ce trebuie să-i lase visători chiar pe bolșevici.

Ei bine, în folosul unor musafiri nepoștiți ce vin tocmai din Galiția și care, umplând toate locuințele disponibile, i-au lăsat pe români pe dinafară. Ei au însă marele avantaj că sunt mulți și că sunt deja alegători!

Ca dovadă, citez următoarea informație de ziar:¹¹⁰

„Judecătorul de instrucție al cab. II l-a arestat pe MARCU A. COHEN, tipograf, unul din conducătorii Ligii chiriașilor, învinuit că, în calitate de casier al comitetului, ar fi comis falsuri și abuzuri de încredere...” Și în locul lui COHEN, Liga chiriașilor are acum „conducători” pe CIGALIA (SEGAL), pe GOLDENBERG etc.

Țin să se știe că, neavând casă de închiriat, nu pledez pro domo. În plus, nu am decât o mediocră simpatie pentru posesorii de case, deoarece mulți dintre ei sunt pătimași, speculează nevoile bieților săraci.

Dar sunt indignat când văd jafurile la care se dedau anumiți chiriași străini asupra averii proprietarilor români, avere ce, grație blestematei legi a chiriilor, este ca un lucru părăsit și fără stăpân, ca nisipul mării, după cum se exprimă Talmudul.

Așa, de pildă, o jidoafcă ține cu 2000 lei, plus 800 lei sporul, un apartament ce are șase camere. Ea închiriază cinci din aceste încăperi, la prețul de 5000 lei una și își realizează astfel un venit de cvasimilionară pe spatele pârlitului de proprietar român. Și, când

¹¹⁰ Universul. 10.VII. 1920.

acesta îndrăznește să îi notifice că nu are dreptul să subînchirieze, ea se face foc și jură pe cornul lui Moise că locatarii săi sunt prieteni sau rude sărace care stau la ea gratis.

Un jidan ce plătea pe o prăvălioară 400 lei plus 350 lei sporul a cedat-o altui jidan, bineînțeles cu un beneficiu neînsemnat pentru proprietarul român, dar luându-și pentru sine o filodormă de 20.000 lei.

Asemenea tâlhării, care astăzi sunt legale, se produc cu sutele de mii.

Se înțelege de ce, în întrunirile de la „Dacia”, cei care țipă mai ascuțit sunt nu atât românii, cât jidanii. Ei cer prelungirea indefinită a legii chiriilor deoarece desființarea acestei legi i-ar deranja grozav în matrapazlâcurile noului lor gheșeft.

Dar în cercurile guvernamentale se zvonește să statul, printr-o nouă lege, are de gând să mai lungească pe alți 5 ani acest privilegiu al jidanilor, în paguba românilor. Dacă asemenea crimă se săvârșește, Guvernul, care împinge demagogia până la a sugruma nația, ar merita să i se scuie în față epitetul de trădător de neam.

Și, culme a caraghiosului, un ministru, mucalit în genul tragic, era cât pe ce să depună în Parlament o lege a închirierii forțate. „Închirierea forțată este intolerabilă. Ea trece de limitele permise unei idei, fie cât de democratică, și intră în sistemul pur revoluționar. Procedura este așa de naivă că devine comică, prin felul ei excesiv. Cum își închipuie legiutorul viața unui chiriaș introdus cu forța în casa unei familii?...”¹¹¹

Ar trebui ca statul să desființeze intervenția-i stupidă ce este ultrademagogică și să lase libertatea închirierilor, ca pretutindeni și ca înainte de război.

Când zeci de mii de case vor fi de închiriat, legea ofertei și a cererii va restabili repede echilibrul între exagerările proprietarilor și ale chiriașilor. De altfel este puțin probabil ca chiriile, liber dezbătute, să se înzecească față de cele din 1916, această evaluare fiind cea normală, căci leul de astăzi prețuiește de zece ori mai puțin decât leul de atunci.

¹¹¹ A. Periețeanu, Efectele măsurilor excepționale etc., p. 39.

b) Exproprierea moșiilor. Statul, care pentru unii este mumă, iar pentru alții este ciumă, vrea să transforme un act de înalt patriotism, primit cu entuziasm de toată suflarea românească, într-o mârșavă potlogărie... tot din cauza leului fals. El cere ca pământul expropriat, care a fost evaluat în lei-aur, să fie plătit în lei-hârtie.

Astfel, pentru zece hectare, ce valorează 10.000 de lei-aur, dai un vagon de grâu, ce costă 10.000 de lei-hârtie. Cu alte cuvinte, „răscumperi fondul cu producția pe un an”, ceea ce e o spoliere evidentă.”¹¹² Prin urmare, țăranul capătă, de veci, un pogon de pământ, dând: ori 20 de pui de găină, ori 4 curcani, ori 2 oi răioase. Cu un bou, el cumpără opt pogoane de moșie!¹¹³

Hoția e ridicolă, căci prea sare în ochi. Dar, desigur, țăranul nu voiește să-și hrănească copiii cu lucru de furat, ce se plătește cu vârf și îndesat, mai curând sau mai târziu, până la al nouălea neam.

Față de asemenea tâlhărie, statul, care a făgăduit o „prealabilă și justă despăgubire”, e dator să procure țăranilor lei de aur, cu care să se plătească pământul expropriat, după adevărata lui valoare.

Ceva mai mult. Alături de pagubele incalculabile produse de deprecierea monedei actuale, sunt altele și mai mari, ce rezultă din ridicarea valorii acestei monede. Într-adevăr, „toți îmbogățiții de război, care dețin sume enorme de monedă-hârtie, așteaptă ridicarea valorii leului, prin export”.¹¹⁴

Dar un eminent matematician, dl Al. Periețeanu (fost director general al Căilor Ferate), demonstrează că o asemenea speranță este un vis irealizabil. El face o socoteală riguroasă și arată, clar ca ziua, că în condițiile actuale, adică având o monedă legală falsă, agricultorii, care sunt principalii exportatori în țara românească, pierd atunci când valoarea leului-hârtie se ridică.

El pune alături „doi indivizi, ce dispun fiecare de 100.000 lei-hârtie, și presupune că primul îi bagă în agricultură, iar al doilea îi ține în ladă.” Când valoarea leului crește și se dublează, „agricultorul riscă să obțină pe recoltă numai jumătate din cât a

¹¹² A. Periețeanu, Efectele suprimării Constituției etc., p. 64.

¹¹³ Cu arendarea este și mai și. Astfel, un hectar de pământ se arendează cu 40 de lei de hârtie, ceea ce face tocmai doi pui de găină.

¹¹⁴ A. Periețeanu, Efectele suprimării Constituției etc, p. 44.

cheltuit cu munca pământului". Dimpotrivă, celălalt individ, fără să muncească, își vede averea crescând de două ori.

Același lucru se întâmplă cu un industriaș pentru care mărirea valorii leului-hârtie este o adevărată calamitate.¹¹⁵ Așa, de exemplu, un om bagă într-o fabrică de ghetze zece milioane de lei-hârtie, capital ce nu poate fi amortizat decât în vreo 30 de ani. El fixează prețul mărfii, bunăoară, la 20 lei perechea, socotind cheltuielile, plus dobânda capitalului și o anumită amortizare. Dacă peste un an leul-hârtie se ridică la o valoare îndoită, fabricantul va trebui să scadă la jumătate prețul ghetelor, adică la 10 lei perechea. El va fi deci obligat să vândă sub cost și să ajungă la faliment.

De altfel, străinătatea și-a dat pe față intențiile interesate în această privință. Câtă vreme am avut de exportat grâu, ea a mărit valuta, ca să-l cumpere cât mai ieftin. Imediat după ce grâul de export s-a terminat, când a fost vorba ca noi să importăm mărfurile ei, ea a micșorat valuta, ca să câștige cât mai mult.

Prin urmare, scăderea monedei nenorocește pe unii, iar creșterea ei pe alții. Se înțelege ușor de ce nimeni nu mai vrea să muncească, și, prin urmare, nici să exporte, până ce nu se va fixa moneda legală, căci astăzi munca nu servește decât pentru îmbogățirea unor trântori paraziți.

Singurul mijloc de a scăpa de cangrena fatală e ca statul să dea țării vechea ei monedă legală fixă, adică leul de aur¹¹⁶, de dinainte de război. Înainte de război, vechiul regat avea o circulație monetară de vreo 500 milioane lei-aur. Banca Națională avea și ea o emisiune echivalentă de vreo 500 milioane de lei, ce puteau fi schimbați în aur. După război, circulația monetară în România Mare trebuia să fie întreită, adică să reprezinte un miliard și jumătate lei-aur. Dar Banca Națională a emis peste cincisprezece miliarde de lei-hârtie. Prin urmare, avem de zece ori mai multă

¹¹⁵ A. Periețeanu, l.cit., p. 45.

¹¹⁶ Vezi articolele mele: Moneda fixă, Universul, 22.XI și 3.XII.1920.

monedă decât ne trebuie. De aceea, 200 lei-hârtie au ajuns să valoreze azi cât 20 lei-aur.

Această stare de lucruri face ca schimbarea monedei variabile în monedă fixă să fie ușor de efectuat. Statul n-are decât să retragă din circulație leii-hârtie și să-i înlocuiască cu altă monedă, ce ar avea valoarea vechilor lei-aur, adică o valoare de zece ori mai mare ca aceea a leilor-hârtie. Și, ca să nu se producă încurcături, noua monedă s-ar numi dac, în loc de leu, a cărui obârșie e bulgărească. Astfel am ajunge să avem o monedă fixă, în sumă de un miliard și jumătate, adică cât este necesar pentru schimbul normal.

Dar, pentru ca să se acopere această sumă, trebuie ca banca de emisie să posede 500 milioane lei-aur, adică 25 milioane poli sau 165 tone aur. Or, acest aur trebuie să fie procurat de stat, de preferință dintr-un împrumut din străinătate, bunăoară în Statele Unite ale Americii, care posedă aur în supraabundență și care, dacă ne refuză creditul pentru îndestularea trebuințelor interne, ni l-ar da bucuroși pentru refacerea economică, mai ales dacă plătim bună dobândă.

Impozite noi. În plus statul are de gând, ca să-și plătească datoriile contractate în străinătate, să ia un sfert sau chiar a treia parte din averea fiecărui cetățean care și-a adunat rezerve pentru viitor, sub formă de casă, de moșie sau de capital. „La Ministerul de Finanțe s-au întocmit proiectele de legi privitoare la marile impozite. Între aceste proiecte, care prevăd impuneri foarte ridicate, în raport cu cele de până acum, nu există nici unul cu privire la impunerea câștigurilor de război.”¹¹⁷

Mă întreb: ce fel de socoteală își face statul când cere ca impozitele să fie plătite în lei-hârtie? Este evident că prin această procedare el e groaznic de păgubit, deoarece primește de 10 ori mai puțin decât i se cuvine. În asemenea condiții, el nu poate să aibă un buget echilibrat și nu e de mirare ca deficitele să se cifreze cu miliardele.

Prin urmare, înainte de toate, statul trebuie să redea țării moneda fixă de aur, care va restabili pe baze solide finanțele

¹¹⁷ Universul, 3.XII.1920.

publice și particulare, înlăturând o bună parte din putregaiul îmbogățitorilor de război.

În urmă, el va putea pune biruri grele¹¹⁸, căci numai atunci el va ști precis ce valori are de luat din averile contribuabililor. Altfel, el va bâjbâi prin întuneric; iar finanțele vor merge împleticindu-se spre prăbușirea definitivă.

* * *

Să recapitulez acum cele spuse mai sus. Prin moneda-hârtie, statul dă naștere la formidabile încurcături, din care el însuși iese opărit. În plus, el îi păgubește pe țărani și în general pe toți agricultorii; el îi frustrează pe muncitori și pe funcționari, el îi nenorocește pe proprietarii de case și de moșii. Rămân nejecmăniți numai negustorii, care mai toți sunt străini de neamul românesc, precum și hoții care s-au îmbogățit în război.

Și ce mai așteaptă statul ca să scape țara de această maculatură, care o înăbușă? El însuși a mărit de 10 ori prețurile produselor Regiei, taxele poștale, tarifele căilor ferate. Astfel, ca să te duci din București la Râmnicu Sărat, trebuie să plătești peste 200 de lei, cât altădată plăteai ca să ajungi la Paris. E timpul să scurteze această agonie interminabilă și să taie repede acest cerc vicios, din care nu poate ieși, și să se isprăvească odată cu această stare insuportabilă.

II

Constituția răspunde de viața cetățenilor.

Or, prin „legea de mobilizare”, Guvernul devine stăpân absolut pe existența tuturor membrilor nației... Cu alte cuvinte, el poate să trimită la măcel un popor întreg, fără să aibă de dat socoteala cuiva.

Dar, pentru ca să atingă această țintă, el a făcut să se scrie în legea fundamentală următoarea monstruoasă: toți bărbații¹¹⁹ sunt

¹¹⁸ Totuși, aceste biruri nu trebuie să fie exorbitante și să sărăcească țara, căci jidani sunt gata să-i înlocuiască pe românii ruinați. De altfel, statul nu trebuie să imite pe baba cupidă, care, vrând să se îmbogățească dintr-o dată, a tăiat găina ce îi dădea zilnic câte un ou de aur.

¹¹⁹ Jidani din Rusia au stabilit acest serviciu militar obligatoriu și pentru femei.

obligați să îndeplinească serviciul militar.¹²⁰ Într-adevăr, astăzi Guvernul nu se mai mulțumește, ca altădată, cu trupe de voluntari, ci creează cu forța o armată, care cuprinde toată nația.¹²¹ Îi trebuie ca tot omul să își piardă 3 ani, a zecea parte din viața sa activă, și să intre într-un fel de școală, unde să învețe să omoare oameni!

Iar, în timp de război, ca să-și asigure supunerea celor ce n-ar voi să își sacrifice viața, el recurge la teroare, readucând în vigoare pedeapsa cu moartea, pe care înțelepciunea strămoșilor o izgonise din legislații. Nimicind astfel orice rezistență, el face ca toți cetățenii să plece în tăcere capul, ca vitele la abator.

Când vezi ce puțin preț se pune azi pe viața unui om, acest neprețuit dar dumnezeiesc, ce are o valoare inițială mai mare decât cea a lumii materiale întregi¹²², te întrebi cu nedumerire: cum omenirea îngăduie câtorva bolnavi moralicește¹²³, ca Wilhelm al II-lea, să trimită la cel mai îngrozitor masacru milioane de ființe înțelegătoare? Cum suferă ea jugul unei tiranii care îi calcă în picioare dreptul cel mai sacru, acela de a exista?

Dar, după cum am mai spus-o, patima trufiei bântuie nu numai printre cei ce guvernează, ci și printre popoare, ca acela nemțesc, ca acela unguresc, ca acela bulgăresc și mai ales ca acela jidănesc.

Așa că, în starea de barbarie generală în care se află azi omenirea, serviciul militar obligatoriu e un rău necesar, într-adevăr, el creează armatele naționale, cărora multe nații le datorează existența liberă.

Fără o asemenea armată, ce ar fi devenit Franța în războiul mondial? Ce s-ar fi ales de noi, față de bandele roșii ale jidanilor Bela Kuhn și Troțki?

¹²⁰ Constituția, art. 118.

¹²¹ Obligatoritatea serviciului militar este relativ recentă. Ea datează de la Napoleon I și nu s-a generalizat în toată lumea decât în ultimul an de război mondial. Până atunci, multe țări mari și puternice, ca Anglia, Statele Unite ale Americii, nu au cunoscut-o și s-au mulțumit să Fie apărate numai de mercenari. Prin urmare, ea ar putea fi suprimată fără inconvenient.

¹²² Un savant genial a zis:

„Toate corpurile, firmamentul, stelele, pământul și împărățiile sale nu valorează nici măcar cât cel mai mic dintre suflete; căci acesta le cunoaște pe toate și pe sine, pe când corpurile, nimic" (Blaise Pascal, *Pensees*; Art. IX, De Jesus Christ; p. 127, Paris, Roger Chernovitz, edit.).

¹²³ Această meteahnă pătimășă este veche de când lumea și pământul, lată ce zice despre ea cronicarul moldovean Miron Costin: „O, nesățioasă fire a Domnilor spre lățire și avuție oarbă! Pre cât se mai adaugă, pre atât răvnesc! Poftele Domnilor și împăraților nu au hotar. Având mult, cum n-ar avea nimic le pare. Pe cât le dă Dumnezeu, tot nu se satură”.

Ceva mai mult. Armatele naționale sunt nu numai trebuincioase, dar sunt și simpatice prin instinct. Astfel, armata românească e floarea neamului românesc. Ea e compusă din copiii noștri, ce ne sunt dragi ca ochii din cap; iar conducătorii ei, de la general la sublocotenent, care au întrecut în vitejie eroii din legende, sunt demni de toată admirația și de întreaga noastră recunoștință. Trebuie deci să o iubim din tot sufletul și să o sprijinim cu toate puterile noastre.

Dar strălucitoarea ei aureolă e pătată, pe ici, pe colo, de patimi¹²⁴, care de cele mai multe ori sunt inconștiente. E deci cazul să-i îndemnăm pe toți ostașii, ofițeri și soldați, să intre într-o asociație ce are drept scop curățirea moravurilor și unde să învețe să se ferească de vicii și de vicioși.

În rezumat, războiul lovește în toate instinctele particulare (de nutriție, de apărare, de reproducție), precum și în toate instinctele sociale (de familie și de nație).

El tinde să anihileze o lege dumnezeiască. Războiul este deci o plăsmuire diavolească. El realizează „iadul pământesc”.

Remedii. Singurul leac eficace împotriva rănilor instinctelor produse de război se găsește în școala morală pe care o propovăduiește cartea de față.

Această asociație, ce are ca țel ideal suprimarea războaielor, va cere:

1. Să se modifice Constituția și să se suspende dreptul statului de rechiziționare și mobilizare.
2. Să se desființeze serviciul militar obligatoriu și să se înlocuiască armatele prin poliții compuse din voluntari, care să mențină liniștea internă și chiar să apere țara în caz de nevoie.

¹²⁴ Aceste patimi se întâlnesc la câțiva „superiori” trufași, care îi bruftuluesc pe soldați, îi înjură sau chiar îi bat. Dar, ce este mai rău, asemenea „gradați”, profitând de atotputernicie și de impunitate, au readus în lume robia, adică munca silnică în folosul altuia, robie pentru suprimarea căreia creștinismul luptă de vreo 2000 de ani. Într-adevăr, ei iau cetățeanul, care se jertfește pentru patrie, și, făcându-l vistavoi, îl mărădăgesc, punându-l în rândul sau chiar dedesubtul slugilor plătite. Un asemenea rob nu îndrăznește niciodată să își părăsească stăpânul care-l maltratează și este silit să înghită orice tortură lără să se plângă sau cel puțin să murmure. În plus, acest mucenic este adeseori obligat la munci nedemne pentru un ostaș al țării. Sunt soldați ordonanțe care spală rufele pruncilor, ba chiar și pe ale cucoanei ofițerului. Sunt soldați ordonanțe, care se plimbă pe stradă cu câte unul sau chiar cu câte doi copii de ofițeri în brațe, printre doici și dădace, care îi însoțesc, făcându-le un cortegiu grotesc. Țăranul român este mândru și nu își dă copiii la stăpân, nici chiar când moare de foame, și face foarte bine. Îți închipui mahnirea bietului om când află că fiul său, fala și toiaug bătrâneților, a ajuns slugă la dârloagă. Se înțelege ușor de ce, în astfel de condiții, serviciul militar este considerat ca o pacoste, ca o urgie, ca un adevărat chin, care-i face pe cei ce l-au îndurat să se cutremure de câte ori și-l amintesc.

Dar aceste măsuri, pentru a fi de folos, trebuie să fie luate toate în același timp, de toate națiile. Într-adevăr, ar fi de ajuns ca un singur popor, bunăoară cel jidănesc, să nu voiască să se dezarmeze, pentru ca sforțările tuturor celorlalte popoare să rămână sterile.

Îndreptarea totală și definitivă nu se va înfăptui decât atunci când omenirea se va organiza împotriva războiului.

Despre această organizație va fi vorba într-o publicație viitoare.

REMEDIILE PATIMILOR

ASOCIAȚIA BUNILOR CREȘTINI

Hristos a prescris, în contra patimilor, remedii care singure sunt eficace. Aceste remedii creștine nu pot fi aplicate cu folos decât printr-o asociație de educare morală, care să fie o dependență a Bisericii dumnezeiești.

De altfel, francmasoneria, socialismul și chiar bolșevismul, împotriva cărora luptăm, recurg și ele la școli de educație, ca să răspândească în lume otrava doctrinelor jidănești. Voi da, la sfârșitul cărții, un model de organizare a unei asemenea asociații.

Dar mai întâi țin ca, prin scrisori deschise, adresate principalilor factori ai asociației, să le arăt scopul și direcția în care vor avea să lucreze.

1. SCRISOARE CĂTRE BUNII CREȘTINI

În prima parte a acestei cărți, am arătat că omenirea este atinsă de niște boli sufletești mortale, ce îi amenință existența, și anume de cele patru patimi: beția, desfrâul, hoția și trufia.

Am examinat, pentru fiecare viciu în parte, lecurile propuse de înțelepciunea omenească, leacuri ce, din nefericire, sunt ineficace, și am constatat că singure remediile dumnezeiești pot să vindece radical aceste flageluri diavolești.

Într-adevăr, singure prescripțiile lui Hristos se adresează voinței. Dar, pentru a pune în aplicare medicația creștină, este absolut necesar ca oamenii să învețe ce sunt patimile și care sunt efectele lor ucigătoare, căci, de multe ori, ei comit păcatul în completă neștiință, fără să își dea seama de enormitatea crimei pe care o săvârșesc.

„Ei nu știu ce fac!”¹²⁵ după cum zice Hristos.

¹²⁵ S. Luca, C. XXIII, v. 34

În plus, mai trebuie să se educe voința celor ce au căzut în viciu. Or, o îndoită atenție ca aceasta nu poate fi realizată decât printr-un fel de școală, care să-i întrunească pe toți oamenii ce vor să scape de patimi.

E deci neapărată trebuință să se înființeze o asociație de educare mutuală, ai cărei membri să se instruiască unii pe alții, să se supravegheze și să se controleze reciproc. Iar, când vreunul din ei cade în patimă, ceilalți coasociați să aibă dreptul să îl dojenească și chiar să îl pedepsească.

Ceva mai mult. Asociația trebuie să formeze un bloc compact, care să se opună la orice încercare pătimașă, vătă-mătoare, venită din afară.

Iată, în trăsăturile generale, ce are de făcut asociația:

I. În ceea ce privește patima beției, ea trebuie:

- 1.Să le arate fraților în ce constă acest viciu și care îi sunt consecințele.
- 2.Să îi învețe pe frați cum să se ferească de efectele patimilor altor oameni. Astfel, în unele ținuturi, mai ales în Moldova, cârciumarii sunt de cele mai multe ori străini de neamul nostru. Acești venetici, care ne sunt dușmani de moarte, îi ispitesc pe români și îi îmboldesc să bea, pentru ca pe urmă să îi poată jefui.

Dar ce este mai grav este faptul că ei au căpătat drepturi cetățenești. Ei pot decide să se stabilească la țară și, dacă nu băgăm de seamă, ei vor reuși în curând să devină proprietari rurali. Or, ei procedează la sate după cum au procedat la orașe și la târguri. Prima lor grijă este să pună mâna pe cârciumi și să facă din fiecare casă evreiască un debit clandestin de spirtoase. În urmă, prin toate mijloacele, ei vor căuta să-l atragă în capcană pe țăranul rămân, pentru a putea să îi ia pe nimic bucata de pământ. Ei au un interes vital să-l dezbrace pe acest nenorocit de tot avutul său și să-l reducă la starea de proletar sau mai bine zis la starea de rob, care să muncească tot restul vieții pentru a-l îmbogăți pe Iuda.

Așa că pentru noi este o chestie de viață și de moarte să ne împotrivism, prin toate mijloacele permise, acestor uneltiri canibalice.

Trebuie, mai întâi, să facem ca statul să înființeze monopolul pe alcool, și acest monopol să fie astfel întocmit, ca vânzarea băuturilor spirtoase să fie încredințată numai și numai unor oameni care nu sunt pătimiși.

Trebuie apoi ca țăranul, pentru binele lui și mai ales pentru binele copiilor lui, să își ia angajamentul solemn că niciodată nu va intra în vreo cârciumă jidovească și că niciodată nu va gusta din rachiul sau din vinul evreului.

II. În ceea ce privește patima desfrâului, asociația trebuie:

1. Să îi facă pe frați să înțeleagă bine ce este acest viciu dezgustător, care îi sunt manifestațiile și care îi sunt urmările.
2. Să-i instruiască pe frați cum să se apere de efectele desfrâului femeilor, și anume de adulter și de avort.
3. Prin votul cetățenesc, să trimită în Parlament buni creștini, care să ceară suprimarea divorțului sau, cel puțin, să obțină îngreunarea procedurii acestei pacoste pătimișe ce depopulează țara.

III. În ceea ce privește patima hoției, asociația trebuie:

1. Să le facă cunoscut fraților diferitele feluri de furturi, precum și dezastrile ce le succed.
2. Să-i pună pe frați în stare să reziste față de încercările de jaf ale altor oameni. Pentru îndeplinirea acestui scop, este necesar ca:

a) Frații să nu intre niciodată în magazinul unui negustor necinstit sau în atelierul unui meseriaș hrăpăreț. Este necesar ca ei să nu cumpere nimic, nici măcar un ac, din mărfurile acestora, chiar dacă le-ar găsi chilipir.¹²⁶

Însă frățiile trebuie să se îngrijească din vreme să aibă la îndemână negustori și meseriași români, educați de ele, adică nepătimiși, capabili să-i înlocuiască avantajos pe străinii vicioși. Acești români să fie destoinici, sârguincioși, amabili și serviabili cu publicul, a cărui simpatie să o atragă. Dar, mai presus de toate, este absolut indispensabil ca ei să fie de o onestitate exemplară. Ei mai trebuie să se mulțumească cu un câștig modest și să nu caute

¹²⁶ De multe ori ieftinirea excesivă are scopul de a nimici concurența românească. Ea nu durează decât până ce această țintă tâlhărească a fost atinsă. Evreii ne-au dat ei înșiși în această privință o bună lecție, căci nu s-a văzut jidan să calce într-o prăvălie de român.

neghiobește să se îmbogățească dintr-o dată, prin dezbrăcarea clienților, căci în acest caz îi pierd repede și iremediabil.

De astfel, în fiecare frăție vor fi afișate două feluri de liste: unele cu numele negustorilor și meseriașilor cinstiți, recomandați de asociație; altele cu numele celor necinstiți, adică ale hoților, ale cămătarilor, ale speculatorilor, ale acaparatorilor, de care lumea trebuie să fugă ca de ciumă.

b) Frații să nu aibă de-a face cu indivizi care joacă la noroc și mai ales cu cei care joacă la cărți. Toți aceștia, fiind vicioși, sunt în stare să comită adevărate furturi. Ei trebuie izolați, ca și cum ar fi atinși de tifos exantematic.

c) Frații să-l denunțe pe orice funcționar ce pretinde mită sau care este prins jefuind averea publică. Aceste denunțuri trebuie făcute frăției, care la rândul ei, după ce le controlează, le adresează autorităților, cerând cu insistență îndepărtarea slujbașilor vinovați.

De astfel, în curând, funcționarii statului și ai particularilor vor fi recrutați numai dintre bunii creștini, recomandarea unei frății fiind certificatul cel mai bun de cinste încercată și dovedită.

d) Frații să profite de votul cetățenesc ca să trimită în Parlament buni creștini, care să nu fie demagogi și care să oblige Guvernul să micșoreze birurile exorbitante, ce sărăcesc populația și o forțează să vândă jidanilor imobilele, ale căror impozite colosale nu le mai poate plăti.

Deputații frățiilor să ceară în plus suprimarea totală și definitivă a rechizițiilor, care sunt niște dezbrăcări tiranice, practicate cu violență în averea familiilor.

De asemenea, acești parlamentari vor putea să consolideze proprietatea, să izbească și să zdrobească și capitalul, să completeze legislația muncii și să îmbunătățească starea deplorabilă a muncitorimii.

e) Frații să nu uite că toate revoluțiile sunt instigate de jidani și că francmasoneria, liberalismul, socialismul, anarhismul, bolșevismul formează o serie de unelte cu ajutorul cărora Iuda nădăjduiește să ajungă la cârma omenirii.

Ei pot, prin votul cetățenesc, să impună Parlamentului o legislație care să pună nația la adăpost de aceste năpârci veninoase.

f) În sfârșit, frații să caute să rezolve pașnic criza socială. În acest scop ei sunt datori:

1.Să consolideze printr-o legislație înțeleaptă proprietatea locuințelor familiale, chiar și pe aceea a caselor de închiriat, dacă prin ele se hrănește o familie. Dar să impună taxe mari indivizilor și societăților care fac speculă cu aceste imobile în scop de îmbogățire.

2.Să dea țăranilor agricultori pământurile acaparate de ciocoi fanarioți și de alți venetici, care au făcut prin ele averi de milioane.

Dar ar fi echitabil să cruțe de expropriere familiile de români care trăiesc modest din venitul vreunei moșioare. În orice caz, țăranii să plătească acestor familii prețul real al pământului ce își însușesc, iar nu să-l ia cu japca, cum cer demagogii. Acești povățuitori orbi ar vrea ca unii români, pentru a-și hrăni copiii, să fure hrana copiilor altor români, ceea ce ar constitui un adevărat fratricid strigător la Cer¹²⁷. Asemenea apucături hrăpărețe le convin poate foștilor slugoi ciocoiești, dar ele nu sunt demne de țăranul român, care este de obârșie nobilă. De astfel, el știe de la popă că hoția este răsplătită, mai curând sau mai târziu... până la al nouălea neam.

3. Să deosebească două feluri de capitaluri:

a) un capital cinstit, binefăcător, angajat în întreprinderi industriale sau comerciale și care produce pentru îndestularea trebuințelor obștești;

b) un alt capital hoțesc, răufăcător, parazit, care provine din munca altuia și nu trăiește decât din înșelăciune și din speculă murdară. Să favorizeze capitalul productiv. Dar să zdrobească total capitalul steril care, prin negustorii, prin samsarii, prin bancherii jidani, exercită și încurajează lupta de clasă.¹²⁸ Prin urmare, să facă să se închidă toate peșterile de tâlhari, care se întind provocatoare de-a lungul străzilor; și să strivească sub călcâi capul năpârcii

¹²⁷ Iată un exemplu real. dar în același timp dramatic. Văduva unui maior nu are cu ce să hrănească și să crească patru copii, decât cu o pensie mizerabilă de 200 lei pe lună și zestrea ei, adică un petec de moșie, cumpărat de la stat. Demagogii vor să îi ia pământul, fără plată echitabilă. Este oare drept ca această familie românească, al cărui tată a murit servind cu drag țara. să moară de foame pentru ca un Stan Păpușă să înoate din belșug?

¹²⁸ Marx atacă și el capitalul industrial, onest sau pătimaș, și lasă într-o umbră vrută capitalul comercial, care, întotdeauna, este vicios. Împotriva acestei concepții părtinitoare ne ridicăm cu toată energia.

infernale, care prin masca marilor bănci sugă și înveninează sângele omenirii.¹²⁹

4. Să se ocupe, mai întâi de toate, de țărani și să reorganizeze:

- a) serviciul sanitar la sate;
- b) învățământul primar, cel agricol, cel industrial și cel comercial, pentru trebuințele sătenilor;
- c) instituțiile de credit: bănci populare, cooperative etc.

5. Să caute cu orice preț să amelioreze soarta muncitorilor industriali, cerând corpurilor legiuitoare să legifereze cu pricepere și dragoste frățească:

a) asupra contractului de muncă ce trebuie să fie comutativ¹³⁰ și să-i apere pe muncitori de patronii pătimași. Acest contract să stabilească, pentru diferitele meserii, salariul minim, care să permită întreținerea unei familii, să fixeze zilele și orele de muncă¹³¹, să precizeze condițiile igienice, necesare pentru prevenirea accidentelor, a bolilor și a epidemiilor.

b) asupra sindicatelor muncitorești. Aceste asociații să susțină interesele lucrătorilor. Ele să fie pur și simplu profesionale, iar nu politice, ca acelea socialiste, de care jidanii se servesc pentru a pune mâna pe putere. Lucrătorii să își exercite drepturile cetățenești prin votul universal; dar să nu discrediteze o instituție admirabilă de solidaritate meseriașă, târând-o prin mocirla jidănească.

c) asupra dreptului la grevă, adică asupra dreptului de a înceta munca în scopul îmbunătățirii salariului. Grevele, ca și sindicatele, să fie profesionale și să nu devină ca multe din cele de astăzi mijloace de luptă politică, de care nu profită decât jidanii. Ele să evite cererile exagerate și să nu recurgă la sabotaj, procedare barbară ce face loc la pagube enorme, prin distrugerea uneltelor, prin deteriorarea mașinilor etc. Ele

¹²⁹ Este indispensabil să se confişte averile îmbogățiților de război, deoarece este evident că ele provin din hoție și constituie o încurajare la viciu.

¹³⁰ Cuvântul comutativ înseamnă: cât dai, atât iei.

¹³¹ Atragem atenția asupra faptului că socialiștii cer reducerea excesivă a orelor de muncă în scopul vicelan de a-i împiedica pe bieții lucrători să își adune rezerve, ce pot să îi îmbogățească, transformându-se în capital, ceea ce nu le convine jidanilor care vor să îi țină în stare de robi proletari.

să nu atenteze, mai ales prin violențe, la libertatea muncii, care trebuie să fie riguros respectată.

d) asupra asigurării în contra accidentelor, bolilor și bătrâneții.

IV. În ceea ce privește patima trufiei, asociația trebuie:

1. Să-i facă pe frați să înțeleagă faptul că orgoliul, luxul și moda sunt nu numai ruinătoare și vătămătoare sănătății, dar au ca efect să-l schimbe pe trufaș într-o maimuță ridicolă.
2. Să-i îndemne pe frați să semnaleze orice abuz de putere vor întâlni, pentru ca frăția, după un control prealabil, să ceară autorității respective să-l înlăture pe funcționarul abuziv.

Să-i convingă pe frați ca, printr-o înțelegere a tuturor frățiilor din lume, să caute să obțină desființarea serviciului militar obligatoriu și să pregătească astfel omenirea în vederea realizării țintei capitale: suprimarea războiului.

4. În plus, noi, românii, trebuie să încredințăm destinele țării numai unor oameni care nu sunt pătimiși. Să nu răbdăm nicidecum și niciodată la cârma statului indivizi pătați de vicii.

Regele CAROL, care a fost de o curățenie morală exemplară (căci nu a fost nici bețiv, nici desfrânat, nici cupid, nici tiran) și care s-a înconjurat de bărbați cu moravuri integre ca ION BRĂTIANU, LASCĂR CATARGIU, DUMITRU STURDZA, PETRE CARP, a dus România la propășirea minunată la care ajunsese înainte de război.

Urmând pe aceeași cale, asociația îi va îndemna pe frați ca, prin votul cetățenesc, să-i îndepărteze din Parlament și din Guvern pe toți politicienii vicioși, mai ales pe cei desfrânați, cupizi sau trufași.

5. În sfârșit, asociația îi va sfătui pe frați să se opună cu toată forța domniei universale jidănești, adică socialismului și mai ales bolșevismului.

Pentru aceasta, ei vor uza de votul cetățenesc și, prin parlamentarii aleși, vor obliga Guvernul:

- a) să desființeze statul jidănesc sau cahalul din statul românesc, cu care este în vrăjmășie;

- b) să oprească hahamii de-a mai încasa taxe pentru scopuri oculte;
- c) să supravegheze de aproape școlile jidănești și să-i oblige pe evrei să facă cunoscute toate învățăturile talmudice ce se predau în aceste școli, fără nici o restricție, căci cultul religios nu poate avea secrete;
- d) să ia măsuri strașnice la granițe, ca nici un jidan să nu se mai strecoare în țară, venind mai ales din Ungaria, Galiția și din Polonia, care conține aproape zece milioane de asemenea jivine flămânde;
- e) să-i expulzeze în Palestina pe toți jidanii care, sub masca socialismului și a Internaționalei bolșevice, agită poporul român în scopul infam de a face ca Iuda să devină stăpânul omenirii și proprietarul întregului pământ.

Este însă necesar să avem curaj să nu ne intimidăm de sarcasmele plătite ale presei europene, nici de amenințările neputincioase ale diplomațiilor franceze, engleze sau italiene, care sunt toate la ordinele harcărilor.

Am fi niște imbecili sfinși și rușinoși care nu am merita nici scuipatul generațiilor viitoare dacă am lăsa țara și neamul ca pradă păduchilor pe motiv că acești paraziți ar țipa că nu suntem civilizați.

Ei bine, trebuie să se știe, o dată pentru totdeauna, că adevărata civilizație nu poate fi decât creștină, deoarece cuvântul civilizație înseamnă dezbărare de vicii și singură doctrina a lui HRISTOS combate aceste flageluri.

* * *

Din contră, civilizația jidănească este dezlănțuitoarea patimilor și ea se manifestă prin barbaria feroce a bolșevismului. O asociație ce seamănă cu a noastră a fost întemeiată de însuși Dumnezeu. Ea constituie Biserica Creștină, care este un fel de școală formată din școlari (toate popoarele) și din învățători (preoții). Ca și asociația noastră, Biserica are ca misiune să combată patimile.

Dar mă veți întreba: oare școala noastră omenească nu este ea de prisos, alături de cea dumnezeiască? Ei bine, nu! Ținta către care noi tindem a fost disprețuită, în Biserică, de către înșiși preoții creștini. Într-adevăr, clericii, mai ales cei suspuși, au căzut în patimi. Din acesta cauză ei și-au pierdut autoritatea de care se bucurau pe lângă popoare și astăzi ei nu mai sunt în stare să reziste mersului cotropitor al viciilor scelerate.

Asociația noastră, care rezultă dintr-o necesitate imperioasă a omenirii, are deci motive puternice să se întemeieze. Ea are însă mare nevoie de învățători, adică de conducători experți, care nu pot fi luați decât dintre preoții lui HRISTOS. În felul acesta, ea va putea să aibă o influență hotărâtoare și asupra sacerdotului, care, deși este instituit de Dumnezeu, a ajuns totuși într-un hal de plâns și își ispășește acum păcatele. Astfel, această asociație va avea un dublu efect. Ea va încerca să întinerească școala Bisericii, lucrând direct asupra școlarilor și indirect asupra învățătorilor.

Și, cum școlarii școlii lui HRISTOS, care au lăsat-o să se năruie, se numesc creștini, membrii asociației noastre care doresc să o pună din nou pe picioare merită numele distinctiv de buni creștini.

Putem deci să ne adresăm Bisericii și să îi cerem cârmaci sau directori. Trebuie însă știut că clerul, deși este necesar pentru reușita operei noastre de asanare morală, nu este absolut indispensabil. Asociația se poate constitui și fără el, bunăoară atunci când vreun cleric, încătușat de patimi, se abținează să îi pună bețe în roate. În acest caz, nu avem decât să pacientăm câțva timp, până ce preotul pătimăș este înlocuit de oameni sau de Dumnezeu.

De altfel, asociația este așa întocmită, că formează un fel de adaos, și nu o parte integrantă a Bisericii. Și această orânduire are neprețuitul avantaj că nu expune Biserica dumnezeiască să se clatine, atunci când asociația omenească se prăbușește.

Dar ce folos trage un om intrând în Asociația Bunilor Creștini? El capătă mai întâi o puternică pârghie susținătoare morală și industrială a existenței. El nu mai este singur în lupta pentru viață, ci este ajutat și sprijinit de întreaga asociație. El face

parte dintr-un tot bine organizat, dintr-o grupare de creștini, sub direcția sfântă a Bisericii.

În plus, el posedă o armă formidabilă, votul cetățenesc, care face din asociație un factor politic decisiv și care, mânărită cu înțelepciune, de sute și de mii de mâini curate și dezinteresate, poate aduce fericirea acolo unde patima semănase dezastrul.

Regula Asociației Bunilor Creștini se găsește la sfârșitul acestei cărți.

2. SCRISOARE CĂTRE MUNCITORI

Muncitorii agricoli (țărani) scot din pământ hrana organică (vegetală și animală), iar muncitorii industriali iau produsele pământului și le transformă în obiecte utile existenței. Munca este deci indispensabilă pentru întreținerea vieții: ea este continuarea și îndeplinirea Creației divine.

Ea este impusă, oricărui om, de către Creator: „întru sudoarea feței veți mânca pâinea.”

De altfel, Dumnezeu s-a întrupat în chipul unui muncitor tâmplar și și-a luat ucenici dintre muncitori (mai ales dintre pescari). Munca a fost astfel ridicată până la Dumnezeu și se poate zice că ea echivalează cu o umilă rugăciune către Cel prea înalt.

Diavolul nu se prea atinge de cei ce muncesc, după cum el nu atacă pe cei ce se roagă. De aceea muncitorii sunt de obicei puțin vicioși. Ei nu sunt desfrânați și nici trufași. Iar hoțiile lor sunt neînsemnate față de furturile colosale ale jidanilor. Ei însă cad adesea în beție, care de multe ori este o urmare a stării de mizerie în care trăiesc. Dar muncitorii sunt victimele patimilor altora.

Voi sunteți otrăviți de cârciumarii jidani cu rachiuri tari, care vă duc la alcoolism și la tuberculoză. Fiicele voastre sunt victimele obișnuite ale desfrânaților tăiați împrejur. Voi sunteți jefuiți de negustorii evrei, care vă vând mardale pe bani munciți din greu. Voi sunteți înșelați de două feluri de răufăcători trufași, și anume de demagogi și de jidani, care atât unii, cât și ceilalți vor ca prin voi să ajungă să vă fie stăpâni. Astfel, demagogii vă îndeamnă să

comiteți o hoție imensă, luând cu jaPCA proprietățile celor ce au muncit pentru ele, numai ca ei să capete voturile voastre, să devină parlamentari și chiar miniștri, având pe mână averea publică, cu nenumăratele ei gheliruri. Ei duc țara nu la o fericită înfățișare, ci la o abominabilă luptă de clase, adică la un război între frați. De asemenea jidanii au organizat societăți cu scopuri ascunse, ca francmasoneria, ca socialismul și ca bolșevismul, prin care vor să pună mâna pe puterea supremă a omenirii. Ei vă invită cu insistență să intrați în aceste curse, întinse cu măiestrie ca să le serviți drept instrumente oarbe, punând pe Iuda la cârma lumii. Jidanii socialiști și bolșevici vor ca prin voi să confişte proprietățile. Dar ei vă previn că această expropriere se face nu în folosul vostru, ci în cel al statului socialisto-bolșevic... sau, mai bine zis, în profitul șefilor acestui stat, care sunt toți jidani.

Cu alte cuvinte, ei vor să răpiți cu forța proprietățile fraților voștri... ca să le dați lor. Iar, în statul socialisto-bolșevic, voi veți fi transformați în proletari, adică în robi sau în vite de muncă, și veți fi târâți unde nu vă este locul, prin cinghelul foamei, care calmează repede orice încercare de împotrăvire.¹³²

O asemenea constrângere prin înfometare a proletarilor a fost realizată de jidanii bolșevici din Rusia și ea constituie cel mai evident rezultat al „dictaturii proletariatului”.

De altfel, cum își poate cineva închipui că jidanii, care pretutindeni și întotdeauna au fost și sunt înșelători, hoți și cămătari hrăpăreți, să fie subit cuprinși de o dragoste dezinteresată și inexplicabilă pentru voi?

Fiți siguri că, în realitate, ei vă disprețuiesc și își bat joc de cei ce se lasă păcăliți. Priviți și la alaiul de goimi vicioși, desfrânați, cupizi, trufași, ce îi însoțesc în socialism și în bolșevism și vă veți convinge că este compus aproape în întregime din străini, mai ales din bulgari, imbecili și afroni¹³³ (plăpumari, avocați fără pricini, medici fără clientelă), care sunt dușmani neîmpăcați ai țării și care sigur nu îi pot dori binele.

¹³² Jidanii nu fac decât să îndeplinească ce este scris în legea lor, Talmudul; „Urmași ai lui Abraham, Domnul v-a zis; Voi sunteți oameni, pe când celelalte neamuri sunt formate din bestii. Precum oamenii domnesc asupra animalelor, așa și evreii trebuie să domnească asupra celorlalte neamuri ale pământului” (vezi Paulescu, Spitalul, Talmudul etc. 1914, p. 51).

¹³³ Cuvântul afron înseamnă fără pricepere.

Ca să scăpați de patimi și de mrejele iscusite ale pătimișilor, care sunt dușmanii fericirii voastre, vin să vă îndemn să vă întruniți într-o asociație de educație reciprocă. Această asociație va fi compusă din voi înșivă și va lucra numai și numai pentru voi. Astfel veți învăța să vă feriți de demagogi și mai ales să fugiți ca de ciumă de jidanii socialiști și bolșevici, căci ei vor pieirea românismului.

3. SCRISOARE CĂTRE BUNELE CREȘTINE

Femeile sunt atinse, ca și bărbații, de cele patru patimi: beția, desfrâul, hoția și trufia. Prin urmare, și ele au mare nevoie să recurgă la o asociație de educare reciprocă, pentru a scăpa de aceste boli sufletești mortale.

Dar Dumnezeu a dat femeii un rol suprem, în familie. Ea trebuie să îndeplinească două funcții capitale, și anume:

1. să fie soție;
2. să fie mamă.

Aceste funcții o confinează în interiorul locuinței familiei, unde ea se ocupă cu gospodăria și cu creșterea copiilor. Ea este cu adevărat „stăpâna casei”, pe când bărbatul nu este decât un servitor al familiei, care muncește pentru a o hrăni.

Pe de altă parte, preponderența femeii în actele reproducției o face lăcașul predestinat al patimii desfrâului.

De aici rezultă că asociația femeilor trebuie să fie pur femeiască și să nu se confunde cu a bărbaților, căci scopul său diferă oarecum de al acesteia. Totuși este necesar ca regula ei să fie copiată cu mici modificări de detaliu după aceea a bunilor creștini.

Iată ce are de făcut o asemenea asociație:

I. În ceea ce privește patima beției, ea trebuie:

1. Să le arate surorilor că acest viciu la femei este mult mai periculos și are efecte mult mai dăunătoare decât la bărbați.

Într-adevăr:

a) Sexul feminin, ce are o impresionabilitate instinctivă delicată, nu se îmbată de obicei cu alcoolul din rachiu sau chiar din vin și-l preferă pe cel din lichiorurile dulci, ce sunt parfumate cu esențe vegetale. Dar aceste esențe produc leziuni nervoase, care se traduc prin senzații dureroase insuportabile de arsuri și se termină prin paralizia celor patru membre.

b) Acest sex este mai puțin rezistent față de intoxicații ca acela masculin. De aceea femeile bețive ajung repede la ftizie.

c) Când viciul beției lovește în femeie, el dezorganizează familia. Casa este în dezordine, ca și cum ar fi părăsită. Sterilitatea înlocuiește fecunditatea naturală, iar educația copiilor este cu totul neglijată. Risipa și tovarășa sa sărăcia devin stăpâne în căminul familial.

2. Să le învețe pe surori cum să reziste ispitei de a bea, mai ales când ea vine din partea unor cârciumari străini, care caută să destrame familia românească.

3. Să le facă pe surori să înțeleagă faptul că a da alcool unui copil este o crimă monstruoasă, analogă cu infanticidul.

II. În ceea ce privește viciul desfrâului, asociația trebuie:

1. Să prevină surorile că femeile sunt cauzele provocatoare ale acestei infame patimi, insistând asupra faptului evident că, de multe ori, ele „nu știu ce fac” și comit adevărate crime, fără să își dea seama de enormitatea unor asemenea nelegiuiri.
2. Să le arate surorilor în ce constă desfrâul femeiesc cu abominabilele-i consecințe: diminuarea nașterilor, avortul, adulterul.
3. Să declare război de exterminare mizerabililor (medici și moașe) care provoacă avorturi și să le îndemne pe surori să-i denunțe pe acești pruncucigași, în frăție, care este datoare după control să se adreseze justiției și să insiste până ce criminalii își vor lua pedeapsa meritată.
4. Să pună în evidență efectele detestabile ale concubinajului și să le sfătuiască pe surori să caute, prin toate mijloacele ce le stau în putință, să îl suprimă.

5. Să le instruiască pe surori cum să apere femeile și mai ales fetele de efectele deplorabile ale desfrâului bărbatilor, în țara românească, desfrânații sunt în mare majoritate străini. Or, consecințele viciului scârbos se răsfrâng asupra tinerelor populației sărace de la țară și din orașe, ce cad pradă ușoară acestor nelegiuiri.

Trebuie deci să le povățuim pe mame să nu se despartă niciodată de fiicele lor, trimițându-le ca lucrătoare în fabrici și ateliere, ca vânzătoare în magazine și mai ales ca servitoare, căci sunt expuse la seduceri mai ales din partea patronilor, a contramaiștrilor sau a stăpânilor libidinoși.

Trebuie ca fetele române să nu lucreze decât acasă, iar lucrul lor să fie adus și dus înapoi de către părinți. Trebuie ca bieteles ființe nevinovate să găsească sprijin și ajutor împotriva haitei de lupi flămânzi, care caută să le nenorocească și să le distrugă.

Iar, când se va descoperi o fărădelege comisă de un deboșat sau de un pezevenghi, frăția din localitate și, împreună cu ea, întreaga asociație din țară să ia pricina în mână și, veghind ca polițiștii și judecătorii să nu fie cumpărați, să intervină cu cea mai mare energie ca vinovatul să își ia o pedeapsă exemplară, care să îi taie pofta de a mai reîncepe.

III. În ceea ce privește patima hoției, asociația trebuie: 1. Să le facă cunoscut surorilor că la femei viciul se întâlnește sub formă de hoție ordinară și mai ales sub cea de cupiditate și de avariție. Într-adevăr, femeile sunt în general foarte lacome de câștig când vând și foarte zgârcite când cumpără. Ele sunt chiar feroce când târguiesc lucruri de mână făcute de alte femei ce mor de foame și, mai cu seamă, când pretind să fie servite imediat, fără întârziere. Ele le obligă astfel pe bieteles lucrătoare ce sunt rău hrânite să ia „ore suplimentare”, să muncească zi și noapte, cu un cuvânt să se suprimă, ceea ce le conduce repede și inevitabil la mormânt.¹³⁴

Dar acest viciu mai are și alt efect întristător. Multe nenorocite care nu au alt mijloc de trai decât acul, cosând de la 16 și 18 ceasuri pe zi, nu ajung să își câștige nici măcar hrana, nici chiria, îmbrăcămintea, căldura, curentul electric etc. În asemenea

¹³⁴ În Franța s-au înființat asociații de cumpărători, care au drept scop: „să dezvolte pe de o parte sentimentul de responsabilitate în cumpărători, față de starea deplorabilă a lucrătorilor, iar pe de altă parte, să intervină pe lângă furnizori ca să îmbunătățească și condițiile muncii” (Statuts de la Ligue sociale d'acheteurs de France).

condiții, ele se lasă de nevoie să se afunde în mocirla prostituției. Surorile au deci o datorie de căpetenie să caute să amelioreze soarta acestor mizerabile paria.

Femeile sunt din contră foarte darnice și chiar risipitoare când este vorba de îmbrăcăminte și de podoabe de modă și de lux. Acest contrast bătător la ochi se explică prin faptul că ele suferă în același timp de patima hoției și de patima trufiei.

2. Să le demonstreze surorilor cum să se împotrivescă încercărilor de jefuire a altor oameni, bărbați și femei.

Pentru a ajunge la această țintă este necesar ca surorile să nu cumpere nimic de la meseriași sau de la negustori ce trec ca necinstiți și să nu aibă de-a face cu modiste, croitorese, cusătoare etc. hrăpărețe.

De altfel, în fiecare frăție, vor fi afișate două feluri de liste: unele cu numele negustorilor și meseriașilor de treabă, ce sunt recomandați de asociație; altele cu numele celor necinstiți, care trebuie evitați.

3. Să le îndemne pe surori să fondeze sindicate feminine profesionale. În plus, ajutată de Liga Bunilor Creștini, să ceară de la Guvern:

a) să stabilească pentru femei salarii minime¹³⁵, echivalente cu ale bărbaților;

b) să ia măsuri de igienă în fabrici, în ateliere, în magazine și chiar în case particulare, unde lucrează femeile;

c) să fixeze numărul orelor de lucru (8 ore pe zi);

d) să excludă de la muncă tinerele cel puțin până la 13 ani. Aceste fregede lăstare trebuie, mai întâi, să se ducă la școală (care să fie absolut gratuită, până în clasa a III-a de gimnaziu) și în urmă să își ia jugul zilnic al muncii pentru viață.

4. Să le sfătuiască pe surori să lucreze acasă și să se ferească de a intra în uzine, ateliere.

Într-adevăr, femeia lucrătoare, târâtă afară din căminul familiei, nu își mai poate îndeplini datoriile instinctive de soție și de mamă. Ea caută voluntar să diminueze natalitatea ce o jenează

¹³⁵ În același timp, să se elimine intermediarele (samsaroice), adevărate parazite, care speculează asupra necesităților vieții și, ca să câștige, profită de concurența nemiloasă ce își fac între ele bietele lucrătoare. Astfel, în 1904, la Expoziția germană a muncii la domiciliu (Heimarbeit) s-a putut constata că, adesea, o lucrătoare nu primește decât 12, 10 și chiar 5 centime pe ceas, de muncă oribilă cu acul.

și, neputând să își crească pruncul ce a născut (pe care de multe ori nu știe nici să-l înfeșe)¹³⁶, îl lasă pe mâini străine, să moară în neîngrijire. Și nu mai vorbesc de educația copiilor rămași în viață, care sunt ca și părăsiți și constituie un teren priincios pentru toate patimile.

În plus, femeia lucrătoare nu poate să se ocupe nici de gospodărie și adesea nu este în stare să facă o fiertură, să frigă un pui, să cârpească o rufă sau să încăputeze un ciorap. Ea lasă casa într-o stare de neorânduială, de murdărie și de puturoșie dezgustătoare, ce-l face pe bărbat să se refugieze la cârciumă.

În sfârșit, prin faptul că femeia lucrează afară din domiciliu, cheltuielile de hrană și de îmbrăcăminte ale familiei sunt dublate și chiar triplate.

Surorile sunt deci datoare să curmeze toate aceste nereguli.

IV. În ceea ce privește patima trufiei, asociația trebuie:

1. Să le facă pe surori să priceapă orgoliul, luxul și moda, care sunt răspândite cu profunzime printre femei, sunt niște vicii ce vatămă sănătatea și ruinează o avere oricât ar fi de mare.

2. Să le atragă atenția surorilor asupra faptului că femeia trufașă caută să atragă admirația celor ce o înconjoară. Ea vrea cu orice preț să pară mai tânără, mai frumoasă, mai bogată decât este în realitate. Ea își închipuie că, punând pe ea cât mai multe zorzoane, lumea, pizmuind-o, va zice: „Ferice de Madam X!” Și pentru această născocire ridicolă, ea este în stare să își sărăcească familia și chiar să o dezonoreze.

Când are o oarecare stare, ea nu se mai dă jos din trăsură sau din automobil. Ea dă mese, petreceri, baluri costisitoare și îi cheamă pe cei pe care vrea să îi „epateze”. Iar, când se duce la spectacole, ea alege locurile cele mai scumpe. De altfel, ea nu vorbește decât franțuzește sau englezește și povestește, cu sau fără ocazie, minunile pe care le-a văzut în nenumăratele ei voiaje. Dacă este măritată, ar fi natural să caute să-i placă bărbatului, dar ea se străduiește să placă mai ales altora. Iar, când începe să

¹³⁶ Asemenea monstruoșitate s-a observat în mai multe centre industriale din străinătate.

îmbătrânească, ea se îmbracă caraghios, după ultima modă. Prin urmare, este indispensabil ca surorile să nu o imite.

3. Să le arate surorilor în ce constă tirania casnică, ce se exercită:

- a) asupra soțului, care, veșnic cicălit, își ia lumea în cap sau se duce să se afunde în vreo cârciumă, unde cel puțin este liniștit;
- b) asupra copiilor, care sunt maltratați sau chiar abandonați;
- c) asupra slugilor, care sunt cu adevărat martirizate, căci sunt puse să muncească neconținut, din zorii zilei până la miezul nopții.

Surorile au de îndreptat asemenea obiceiuri rele.

4. Să le explice surorilor că femeia este destinată de Creator să fie într-o oarecare inferioritate față de bărbat, care este capul familiei, cel puțin în relație cu exteriorul.

A pretinde, ca feminisții, care fac parte din socialism, că femeia este egală cu bărbatul este a o scoate din mediul ei natural (căminul familiei) și din ocupațiile ei instinctive (soție, mamă) și a o transforma într-un monstru fără sex, într-un fel de fătălu încurcă-lume.

Ascultați-l pe faimosul marxist BEBEL: „Femeia va deveni independentă din punct de vedere social și economic... Ea va fi pusă în fața bărbatului pe picior de libertate și de egalitate absolută.”¹³⁷

Iată și supraoferta unei domnișoare, renumită printre feministe: „S-ar părea că, atunci când raporturile dintre muncă și capital vor fi regulate, femeile vor trebui să se ocupe numai de gospodărie. Dar noi nu vrem un asemenea lucru. Noi avem pretenția să fim ființe omenești, ca și bărbații, independente, adică de capul nostru, capabile să hotărâm ce avem de făcut cu activitatea noastră... Bărbatul și femeia, considerându-se ca doi tovarăși, vor lucra împreună la creșterea copiilor și chiar la treburile casei.”¹³⁸

Feminismul, conform preceptelor socialismului talmudic, caută să distrugă familia neevreilor. Femeia, deși inferioară

¹³⁷ Bebel. Die Frau. p. 108.

¹³⁸ M-elle Bonneval. Compte rendu du Congrès international de la condition et des droits de la femme. 1900, p. 28.

bărbatului, este despăgubită prin rolul său incomparabil și sublim, care o aseamănă cu Creatorul. Într-adevăr, ea dă viață și o ajută să se dezvolte.

Prin urmare, din înălțimea la care este așezată, ea nu trebuie să se înjosească și să se murdărească, ascultând sfaturile perfide ale jidanului și dezlănțuind între sexe un război mai abominabil ca acela dintre clase.

4. SCRISOARE CĂTRE PREOȚI

Omenirea suferă de niște boli sufletești grozave, numite patimi, ce sunt urmate numai de nenorociri și de dezastre. Patimile sunt în număr de patru, și anume: beția, desfrâul, hoția și trufia.

Pentru a-i scăpa pe oameni de aceste plăgi diavolești, s-a înființat Asociația Bunilor Creștini, care și-a luat armele de luptă din arsenalul doctrinei creștine.

Într-adevăr, IISUS HRISTOS a venit pe pământ să combată viciile, și Evangheliile sunt pline de precepte îndreptate împotriva lor.

Apostolii au urmat exemplul învățătorului divin și Epistolele lor conțin nenumărate anateme în contra patimilor. Preoții, care sunt succesorii apostolilor, au deci o datorie de căpetenie, aceea de a se opune din răsuputeri acestor flageluri. De astfel, ei au fost creați tocmai pentru acest scop și, în ultimă analiză, Biserica nu are altă țintă decât să se împotrivească viciilor.

Dar îmi veți zice: la ce servește Asociația Bunilor Creștini, când rolul ei pare a fi același cu al Bisericii? Nu uzurpează ea oare funcția sacerdoțului? Ei bine, nu! Biserica este un fel de școală, compusă din învățători (preoți) și din școlari (popoarele). Or, școlarii au tot dreptul să se asocieze între ei, să se apere singuri de patimi, mai ales atunci când nu mai sunt apărați de apărătorii lor naturali, adică de cler.

Și de ce clerul nu își mai îndeplinește astăzi această misiune divină? Pentru că este infectat, în parte, tocmai de patimile blestemate pe care este chemat să le desființeze. Astfel, este incontestabil că, printre clerici, sunt unii bețivi, alții desfrânați și

mai mulți cupizi. În plus, viciul trufiei s-a încuibat adesea în episcopi, care, alergând după măririi deșarte, au comis crime sacrilege, ca schisme și erezii. Ba chiar, de multe ori, au dezlănțuit urgia infernală a războiului, când HRISTOS îi trimisese să înfrățească popoarele.

Prin urmare, preoții s-au deochiat prin vina unora dintr-ai lor și, fiind ei înșiși pătimiși, au fost puși în imposibilitate de a se mai împotrivi patimilor. Ei au fost astfel învinși de Diavol.

Dar această înfrângere rușinoasă a fost exploatată de dușmanii de moarte ai Creștinismului, de jidani și de francmasoni, care s-au grăbit să întindă pata infamantă de la câteva capre râioase asupra întregii tagme preotești. Prin calomniile meșteșugite, slugile satanei au reușit să discrediteze clerul creștin în fața popoarelor și l-au făcut să piardă orice autoritate morală. Cu chipul acesta, ei au ajuns să descreștineze mai tot Apusul Europei.

În multe țări occidentale, ai căror locuitori au devenit în mare parte atei, preoții sunt astăzi un obiect de răs și de batjocură. Ei sunt persecutați de guvernele francmasone, care îi maltratează, îi închid, îi expulzează sau îi jefuiesc și îi lasă să moară.

Și această vrăjmășie se explică prin faptul că orice patimă produce în mod instinctiv un sentiment de dezgust, de scârbă, de repulsie, care se schimbă ușor în ură, mai ales la indivizii ce nu mai sunt creștini. Sunt ateliere de lucrători în Paris în care un preot ar fi în primejdie să fie sfășiat. O pildă tipică este și aceea a jidanilor, care sunt urâți de lumea întreagă, numai și numai pentru că sunt vicioși într-un grad extraordinar.

La noi, preoții sunt prizoniți de Guvern, care nu este încă francmasonic. Dar starea lor nu este mai bună ca aceea a celor din Apus. Ei sunt disprețuiți de popor, care este pe cale de a-și pierde credința, și sunt striviți de autorități, care îi consideră ca pe niște cantități neglijabile, ca pe niște mici și plicticoși slujbași ai statului (?), ca pe niște belele tolerate (după cum spun ierofagii) „din cauza erezurilor stupide ale mulțimii inculte”.

De altfel, uitați-vă la situația mizerabilă în care vă găsiți. Sunt preoți care primesc ca leafă 35 de lei pe lună, nici cât cel din urmă dintre argați, și sunt obligați, ca să își poată hrăni familia, să cerșească sau să vândă pe bani harurile divine, mărđăgindu-le și

favorizând superstiția. Până acum câțiva ani, mulți dintre ei erau îngropați cu talerul...

Iată în ce hal se află preoțimea creștină de pe urma patimilor, când ea ar trebui să fie în fruntea omenirii.

Se înțelege ușor cum școlarii, adică popoarele, părăsiți de învățătorii lor, adică de preoți, s-au văzut obligați să se asocieze între ei, pentru ca să se apere singuri de vicii.

Dar, după cum copiii au mare nevoie de părinții lor, tot așa și Asociația Bunilor Creștini are absolută trebuință de sprijinul învățătorilor ei naturali, și voi sunteți învățătorii popoarelor, prin poruncă dumnezeiască. Vouă v-a zis HRISTOS: „Mergeți și învățați toate neamurile!” Deși înjosiți prin patimi, sunteți de viță înaltă și noblețea voastră, pe care n-o puteți pierde, este eternă. Sunteți preoți în veac, și prin voi se dobândește mântuirea.

Asociația vine deci prin mine să vă roage să o ajutați să se dezvolte și să fiți directorii ei spirituali, adică să îi dirijați primii pași și să îi arătați direcția pe care trebuie să o urmeze, pentru ca să ajungă la bun sfârșit.

Și cum îi puteți indica această direcție? Pur și simplu prin exemplul personal. Într-adevăr, asociația este compusă din bărbați care, vrând să se scuture de patimi, se încurajează mutual și se supun unui control reciproc. Dar ea are nevoie de un model perfect pe care să-l urmeze, și acest model viu trebuie să fie întrupat în voi înșivă. Într-un sat, bunăoară, popa trebuie să nu fie nici bețiv, nici curvar, nici hoț, nici trufaș. Și atâta tot. Nu i se cere nimic mai mult. Iar sătenii nu vor avea altceva de făcut decât să se ia după el și să îl imite.

Nu este treaba mea să vă arăt cum să vă feriți de patimi. Dar cred că prin rugăciuni fierbinți către Cel Atotputernic și prin bunăvoință veți căpăta izbânda în contra Diavolului ispititor, căci este scris: „Voiește, și vei putea.”

În plus, acum la început trebuie să-i îndemnați pe toți enoriașii să intre în asociație, și aceasta vă este cu atât mai lesne cu cât propriu-zis voi nu faceți parte din ea.

În sfârșit, vi se mai pretinde ca, din când în când, să roștiți câte o mică predică asupra patimilor, fie în biserică, fie mai ales la adunările fraților.

Să vedem ce riscă și ce câștigă un preot care întemeiază și dirijează o Frație de Buni Creștini. Riscul este absolut nul.

Într-adevăr, după cum am spus mai devreme, preotul nu face parte din asociație și poate oricând și fără nici o formalitate să o părăsească atunci când ea deviază de la calea dreaptă care este cea creștină. De altfel, prin statute, s-au luat toate măsurile ca, în caz de prăbușire a acestei opere omenești, clerul care este dumnezeiesc să rămână neatins.

Câștigul este din contră nemărginit:

1. Mai întâi, asociația, care este o societate de ajutor moral reciproc, va influența considerabil asupra clericilor și în același timp ea va pune în evidență eminenta lor moralitate. Preoții creștini vor primi astfel un certificat de bună purtare din partea celei mai competente autorități în asemenea materie. Și această atestare este singură în stare să spulbere criticile calomnioase și insultătoare ale dușmanilor lui HRISTOS. Prin conduita lor nepătată, preoții își vor recăpăta încrederea popoarelor, pe care au pierdut-o prin viciile unora dintre ei, și vor merita din nou stima și respectul omenirii.

2. Asociația simplifică și înlesnește îndeplinirea datoriei primordiale a clericilor creștini, anume aceea de a combate patimile.

În plus, preoții vor vedea în curând ameliorându-se starea lor materială. Principalul mijloc de acțiune al asociației fiind votul cetățenesc, deputații trimiși în Parlament vor cere cu stăruință să se șteargă rușinea ce apasă asupra țării, prin faptul mizeriei în care se află clerul, și să se îmbunătățească situația lui, după cum zice apostolul: „Vrednic este lucrătorul de plata sa.”

4. În fine, când asociația se va întinde la alte neamuri, ea va putea servi ca punte prin care să se săvârșească unirea mult-dorită a Bisericilor creștine, ce sunt dezbinată și sfâșiate de patimile clerului înalt.

Iată darurile neprețuite pe care asociația le oferă preoților creștini. Aceștia se vor bucura astfel de privilegiul unui suveran constituțional, care guvernează fără să fie responsabil.

În rezumat, Asociația Bunilor Creștini este o operă creștinească absolut indispensabilă în tot timpul și în tot locul, mai cu seamă în epoca actuală și în țara românească. Ea nu este decât o aplicare a învățăturilor lui HRISTOS și este menită să se întindă ca și creștinismul până ce va cuprinde întreaga lume.

Faceți deci pentru ea ceea ce apostolii, predecesorii voștri, au făcut pentru doctrina creștină. Lucrați cu aceeași râvnă ca ei, căci lucrați pentru Dumnezeu, pentru omenire și pentru voi înșivă.

ADAOS. CUM SE ROSTEȘTE O PREDICĂ

Deoarece sunt mulți preoți care nu au darul vorbirii măiestre și care, din această cauză, ezită să predice, le adresez aici următorul respectuos îndemn.

Cum se pregătește și cum se rostește o predică? Pentru a răspunde la această întrebare, să stabilim mai întâi cine trebuie să predice. Și, în urmă, să arătăm: unde, când și cum trebuie să se țină o predică.

Predica este continuarea CUVÂNTULUI DUMNEZEIESC, prin apostoli și prin urmașii lor legitimi.

Prin urmare, numai episcopii și preoții pot cuvânta „în numele Domnului”, căci numai ei sunt trimiși de HRISTOS în acest scop. Numai lor li s-a zis: „Mergeți și învățați toate națiile.”

Predicile pot fi făcute oriunde se prezintă vreo ocazie. Dar locul cel mai potrivit este în biserică. În acest lăcaș sfânt predicile trebuie rostite în fiecare duminică, în fiecare sărbătoare, și anume după ce preotul s-a împărtășit cu sfintele taine, deoarece atunci el are în el „lumina lumii”.

Predicile pot fi pronunțate și în adunările de creștini, care se aseamănă cu cele din biserică, bunăoară în Frățiile Bunilor Creștini.

O predică cuprinde un fond și o formă.

I. Fondul. Subiectele predicilor trebuie luate din Evanghelie, din doctrina lui HRISTOS, care poate fi rezumată:

a) în caritate sau dragoste creștinească;

b) în combaterea patimilor.

Fiecare din aceste subiecte trebuie să fie divizat în mai multe părți. Astfel, de exemplu, când este vorba de o patimă, începi prin a o defini, spunând din ce instinct derivă ea. După aceea, îi pui în evidență cauzele și arăți modul de a se manifesta, precum și efectele sau consecințele. Pe urmă, expui remediile omenești și termini cu cele evanghelice. O asemenea împărțire clarifică expunerea și îi ușurează înțelesul.

În sfârșit, scrii predica astfel pregătită sau cel puțin însemnezi pe hârtie punctele esențiale și o rostești cu însemnarea în mână, mai ales când te temi ca nu cumva memoria să te părăsească.

Și să nu ții socoteală de ce va zice lumea când te va vedea aruncându-ți din când în când ochii pe cuvântarea scrisă; căci ea este înțeleaptă și își dă bine seama de greutatea funcției de predicator. Ea se va simți chiar măgulită văzând câtă osteneală îți dai pentru a o instrui.

Și să nu fii timid și nici să te sfiești de unul că este savant sau de altul că ocupă cutare dregătorie, căci cele ce ai spus sunt subiectele cele mai înalte ale teologiei și ale filosofiei, și ele se potrivesc pentru orice om mare sau mic, tânăr sau bătrân, bogat sau sărac, împărat sau cerșetor, învățat sau lipsit de carte.

Și când te urci în amvon să îți închipui că esti un învățător care expune o lecție școlarilor sau că ești un părinte de familie, care dă sfaturi copiilor.

Prin urmare, să îndrăznești și să te încrezi în Dumnezeu, care te va ajuta, căci predici în numele Lui și lucrezi pentru desăvârșirea fapturilor Lui. Și te va ajuta, după cum a ajutat pe apostoli trimițându-ți limba de foc a Sfântului Duh, prin care să luminezi mințile și să înflăcărezi voințele.

Să nu crezi că, fiind preot, trebuie să ai cine știe ce talent oratoric. Pescarul SIMON al lui IONA, pe care Dumnezeu însuși l-a ales ca să fie primul Său predicator, a avut el oare un asemenea dar extraordinar? Ca să dea însărcinarea de a predica popoarelor,

ca să îi zică „paște oile mele”, HRISTOS nu a căutat să-i afle gradul de elocință, ci s-a mulțumit să îl întrebe: „Mă iubești?”

De 2000 de ani, adică de la începutul creștinismului, nu a existat decât un singur CRISOSTOM și un singur BOS-SUET, din milioane de preoți și de episcopi. Ai zice chiar că darul vorbirii sublimă nu este indispensabil ministerului sacerdotal, căci altfel Providența ar fi avut grijă ca clericii oratori să se numere pe degete.

II. Forma. Ca să dai unei predici o înfățișare cât mai desăvârșită, trebuie să ții seama de următoarele precepte.

Cuvântarea sacră, fiind adresată poporului, rostește-o în graiul înțeles de popor, grai ce este simplu, naiv și dulce. Expune-o cât se poate de clar, de precis și de concis, întrebuintând numai fraze scurte și limpezi ca apa de izvor. Evită cu orice preț poliloghia, expresiile afectate, figurile retorice și mai ales cacofonia. Lasă vorbirea elegantă și înflorită celor ce au primit de sus darul de a se exprima oratoricește. Pronunțați discursul cu glas tare, cu un ton grav și serios, dar în același timp cu blândețe și chiar cu smerenie.

În sfârșit, orice predică trebuie să fie scurtă, să nu depășească un sfert de ceas și să fie des repetată, cel puțin o dată pe an. Tot ce ți se cere este să nu fii pedant, că nu cauți să pari că știi mai multe decât știi, căci cine vrea să facă pe deșteptul face pe nerodul. Lucrează numai pentru binele omenirii și pentru cinstea lui Dumnezeu, astfel cei ce te aud să fie cuprinși de o spaimă mântuitoare de patimi și în același timp de o sfântă admirație pentru mărirea și bunătatea înțelepciunii infinite.

5. SCRISOARE CĂTRE MEDICI ȘI CĂTRE STUDENȚII ÎN MEDICINĂ

Vin să vă cer să îmi dați o mână de ajutor la ridicarea unui mare dig moral, de care omenirea are o nespusă trebuință, pentru a putea rezista puhoiului năprasnic al patimilor. Și mă adresez vouă deoarece, ca medici, cunoașteți fiziologia omului, știți ce este un instinct și pricepeți ce este un viciu. În plus, voi aveți zilnic de-a face cu consecințele dezastruoase ale beției și ale desfrâului pe

care sunteți chemați să le îngrijiți. Or, s-a înființat o asociație, cea a bunilor creștini, care are ca scop să combată patimile și care și-a ales ca mijloace de luptă niște arme infailibile, și anume prescripțiile lui HRISTOS.

Pentru a dirija această societate morală, am recurs mai întâi la preoții creștini pentru că sacerdoțiul a primit de la însuși Dumnezeu misiunea de a se împotrivi viciilor lumii.

Pe urmă, m-am gândit și la voi care formați un fel de al doilea sacerdoțiu, fără misiune divină. Într-adevăr, voi alcătuiți o corporație morală a omenirii, căci, în afară de rare excepții, nu sunteți nici bețivi, nici curvari, nici lacomi la câștig, nici orgolioși. Bineînțeles, nu vorbesc de niște tâlhari care îl dezbracă pe bietul bolnav fără să-i dea vreun ajutor, nici de niște ucigași de oameni care comit crima oribilă a avortului, vânzându-și sufletul pe bani. Aceștia însă nu sunt medici; ei s-au strecurat pe furiș printre medici, ca să-și poată executa nestingheriți de nimeni infama lor meserie de hoți și de lași asasini. Voi meritați deci să faceți parte dintre educatorii morali ai lumii.

În numele Asociației Bunilor Creștini, vin să vă cer să o sprijiniți din răspuțeri, ca să își poată îndeplini rolul binefăcător. De câte ori vă este cu putință, primiți să fiți aleși președinte, vicepreședinte sau cel puțin un membru influent în Sfatul Frăției.

Tot ce aveți de făcut în această societate consistă:

1. în exemplul personal, al unei vieți nepătate de vicii;
2. în convorbiri particulare cu frații buni creștini sau cu persoane străine de asociație asupra patimilor și asupra remediilor lor;

În conferințe publice, asupra aceluiași subiecte; aceste conferințe se pot ține oriunde și la orice ocazie (în afară de întrunirile fraților).

Ce profit trageți din faptul că intrați în Asociația Bunilor Creștini? În aparență nici unul. Ba încă, ținând seama de starea actuală a spiritelor, vă alegeți cu o oarecare pagubă pecuniară, căci îi pierdeți de clienți pe bețivii și pe desfrânații pe care îi vindecă asociația.

Dar cunosc sufletul vostru, pe care l-am văzut topindu-se de milă în fața unei suferințe. Știu că sunteți în stare să vă jertfiți

bucuros viața pentru a o scăpa pe cea a unui biet bolnav. Cu alte cuvinte ați gustat conștient sau inconștient din deliciile dragostei creștinești. Dacă este așa, dacă nu mă înșel în aprecierile mele, răsplata voastră va fi imensă, căci lucrați pentru îndeplinirea unei opere sublime, pentru care însuși Dumnezeu, Medicul Etern, s-a făcut om, venind să lecuiască patimile.

6. SCRISOARE CĂTRE EVREI

Un scriitor de-al vostru, BERNARD LAZARE, spune în cartea sa „Antisemitismul”:¹³⁹ „Pretutindeni unde jidovii s-au stabilit, s-a dezvoltat antisemitismul.” Și, după ce face această tristă constatare, el adaugă: „Cauzele generale ale antisemitismului trebuie să se afle în însuși Israel, iar nu în cei ce îl combat.”

De altfel, aici nu este vorba de vreo luptă religioasă. „Popoarele politeiste, ca și popoarele creștine, au combătut nu doctrina Dumnezeului Unul, ci pe jidov.”

Aceiași autor se întreabă: „De ce oare evreul a fost rând pe rând și egal maltratat sau urât de egipteni și de romani, de perși și de arabi, de turci și de națiile creștine?”

Și tot el răspunde: „Pentru că pretutindeni și până în zilele noastre, el a fost o ființă insociabilă, un exclusiv, care a ținut la cultul său politico-religios, la legea sa.” Acest răspuns, deși adevărat, este însă obscur, căci este incomplet.

În realitate, jidanul este urât de toate popoarele numai și numai pentru că este vicios, pentru că este sclavul desfrâului, al hoției și al trufiei. Ura lumii întregi nu poate fi decât rezultatul unui sentiment natural. De altfel, se știe că viciul provoacă dezgust, scârbă, repulsie și chiar ură.

Prin urmare, antisemitismul este manifestarea unui instinct de apărare în contra patimilor. El este echivalent cu antidesfrâul, cu antihoția, cu antitrufia sau cu antidespotismul.

PATIMILE JIDANILOR. Dar îmi veți zice: nația evreiască nu este mai vicioasă ca alte nații. Ei bine, afirm sus și tare, fără teama de a fi dezmințit, că voi sunteți supravivioși, adică atingeți

¹³⁹ B. Lazare, L'antisémitisme, Paris, 1894, p. 2 și 3

gradul superlativ al viciilor și le întreceți astfel cu mult pe toate celelalte neamuri.

Într-adevăr, voi sunteți nu numai pățimași din naștere (ceea ce este efectul blestemului dumnezeiesc), dar sunteți împinși și menținuți în mocirla patimilor prin organizația voastră națională. De fapt, deși împrăștiați în toată lumea, voi formați un popor bine organizat, care posedă:

- a) un cod de legi - Talmudul;
- b) un stat propriu Cahalul;
- c) o armată activă, compusă: dintr-un Stat-Major, francmasoneria, ce se ascunde, și din gloate sau poliții, reprezentate prin liberalism, socialism, anarhism, bolșevism, ce ies singure la iveală.

Într-o publicație precedentă¹⁴⁰, am dat în vileag toate matrapzplăcurile organizației voastre, care, tocmai ca niște farmece diavolești, își pierd din puterea lor răufăcătoare, de îndată ce sunt dezvelite. Este deci inutil să mai revin asupra acestor abominații ce sunt bine cunoscute, și mă voi mulțumi să rezum la câteva cuvinte organizația voastră pățimașă.

I. Talmudul, sau legislația voastră politico-religioasă, este un fel de extract concentrat al tuturor patimilor, ridicate la paroxism. El pare a fi „codul unei bande de hoți și de lași asasini”¹⁴¹. El vă impune să credeți că sunteți un neam ales ce este chemat să posede tot pământul și să stăpânească întreaga omenire. Dar probabil că cei ce l-au scris au fost chiori, căci nu au văzut că mutra voastră, în același timp vicleană și tâmpită, nu este de așa ceva.

II. Cahalul, sau organizația voastră națională, este statul unic ce întrunește pe toți jidani de pe suprafața globului. El este secret, căci este răufăcător. Este format ca statele celorlalte nații din:

1. o putere centrală ocultă;
2. mai multe puteri secundare subordonate celei dintâi și a căror influență se mărginește la evreii dintr-o singură țară;

¹⁴⁰ Paulescu, Spitalul. Talmudul. Cahalul și Francmasoneria. 1914.

¹⁴¹ Paulescu, Leit., p. 75.

3.o infinitate de puteri elementare, sau comunități israelite, care își au sediul lângă sinagogi și a căror acțiune se întinde numai asupra evreilor dintr-un oraș sau dintr-o mahala.

Comunitatea jidănească, singura aparentă, se compune din:

- a. un haham care este un fel de subprefect;
- b. un tribunal „Bet-Din”, ce judecă conflictele dintre evrei;
- c. școală, unde se învață Talmudul.

Cahalul, ca orice stat, are finanțe. Veniturile lui consista în impozite diverse pe chirii, pe negoț și pe meserii (patent), pe moșteniri, pe carnea cușer etc. Cheltuielile lui sunt lefitele funcționarilor comunității, subvenția școlilor și spitalelor etc, dar cea mai mare parte din resurse servește la două scopuri:

- a. să-i corupă pe slujbașii statului creștin;
- b. să-i ajute pe negustorii și pe meseriașii jidani să învingă orice concurență și să-i ruineze astfel pe cei ce nu sunt jidani.

În plus, Cahalul impune evreilor pe care îi guvernează o dominație absolută. El obține supunerea recurgând la mijloace drastice de constrângere, la confiscarea averii și mai ales la teroarea ce inspiră blestemele înfricoșătoare, Nudui și Cherem, ale căror sancțiuni cumplite echivalează cu moartea civilă.

Cahalul explică enormitatea forței de distrugere cu care atacați lumea. Într-adevăr, voi nu lucrați niciodată izolați, ci întotdeauna susținuți de întreaga nație. Înelit în aparențele inofensive ale comunităților confesionale, Cahalul a putut să doboare și să subjuge nații mari și puternice. Față de el omenirea a fost dezarmată, căci până acum câțiva ani, ea nu i-a cunoscut existența.

III. Francmasoneria este o societate ocultă și vicleană prin care ați reușit să-i faceți pe creștini să combată creștinismul. Ea este organizată după modelul Canalului și se compune din loji, ce reprezintă comunitățile sinagogilor. Dar ea diferă de Cahal prin faptul că mai posedă o altă organizație, ce este ascunsă chiar pentru membrii ei.

Într-adevăr, ea este formată dintr-o întreagă ierarhie de grade, ce se capătă printr-o selecție venită de sus. Considerată în totalitatea ei, francmasoneria consistă într-o serie de societăți

suprapuse și fiecare din ele este secretă pentru cele ce sunt dedesubtul ei. În capul acestui colos misterios, există un grup de șefi necunoscuți, chiar de masonii care au ajuns la gradele cele mai înalte. Acești șefi, ce sunt toți jidani, dețin puterea supremă a francmasoneriei și tot ei sunt cei ce guvernează Cahalul sau statul evreiesc.

Francmasoneria lucrează neîncetat de aproape 200 de ani, de când ea există, și activitatea ei a avut ca efecte adevărate cataclisme mondiale. Cel dintâi și cel mai important a fost Revoluția Franceză, ale cărei dramatice evenimente nu pot fi pricepute de cine nu îi cunoaște originea jidănească. Ea a avut ca scop de căpetenie:

1. să introducă în Franța și să-i naturalizeze pe evreii ce erau expulzați încă din 1394;
2. să pună mâna pe învățământul public și, prin „Universitate”, să răspândească în lume doctrinele dizolvante ale materialismului și ale ateismului, care au decreștinat Apusul Europei.

Al doilea dezastru social, datorat francmasoneriei este Revoluția din 1848, care a adus jidanilor drepturile de cetățenie în Austria, Germania, Grecia, Suedia, Danemarca, Anglia, Ungaria¹⁴², Italia... Singure, marea Rusie și biata Românie au scăpat tefere din frământările jidănești.¹⁴³

Francmasoneria mai încearcă în Franța încă o revoluție, aceea a Comunei din Paris, căreia i-a urmat instalarea Republicii sub care această nobilă țară a fost complet și definitiv robită infamei puteri masone.

Cum drepturile cetățenești nu vă erau de ajuns, voi ați inventat niște sisteme politico-economice, prin care ați făcut ca toate națiile să lucreze la propria ruină și la propria nimicire.

1. Prin liberalism, voi ați pus mâna pe o bună parte a surselor de bogăție din țările creștine, mai ales pe industrie și pe comerț. Apoi, ați adus populațiile în stare de

¹⁴² Astăzi, când un vânt de antisemitism suflă deasupra Ungariei, „Ministerul de Interne a ordonat desființarea tuturor lojilor francmasonice din țară. Înființarea de noi loji este pe viitor interzisă prin lege” (Universul, 16-VI-1920).

¹⁴³ În 1848, mulțimea jidănească, ce invadase de curând România venind din Galiția, nu avusese încă timp să învețe românește.

proletariat, adică într-un fel de robie, în care omul nu mai muncește decât pentru profitul lui Israel.

2. Prin socialism, voi fi răsculați pe proletari nu în contra voastră, care i-ați jefuit și nenorocit, ci în contra oricărui om muncitor și cumpătat, care prin instinct și-a agonisit o proprietate. Și, în plus, voi vreți să socializați toate proprietățile omenirii, adică să le dați ca plocon conducătorilor statului socialist, care mai toți sunt jidani.

3. În sfârșit, prin bolșevism, după ce ați pus proletariatului botnița foamei, v-ați repezit ca niște turbați să luați puterea și ați reușit să-l detronați pe țarul Rusiei, prăbușind imensul său imperiu. Dar, din fericire pentru omenire, ați început să dați de coadă în vale.

Și, ca să nu mai puteți arunca praf în ochii lumii după cum aveți obiceiul, negând intervenția voastră în producerea bolșevismului, intervenție ce este demonstrată prin probele multiple și evidente expuse în capitolul „Criza socială”, vă aduc aici încă o dovadă zdrobitoare, ce sper că vă va face să amuțiți.

La New York a apărut o broșură numită „Cine guvernează Rusia”, din care ziarul „Morning Post” extrage următoarele: din 503 funcționari superiori de stat din Rusia sovietică, 406 sunt evrei, 20 sunt ruși, iar restul: nemți, armeni, bulgari, letoni etc. Din 42 ziařiști care conduc opinia publică, 41 sunt evrei, unul singur, MAXIM GORKI, este rus. Din 22 membri ai Sovietului Comisarilor Poporului, 17 sunt evrei și numai 2 sunt ruși: LENIN și CICERIN. Comisariatul Poporului pentru Război, condus de TROŢKI, se compune din 43 membri, dintre care sunt 34 evrei și nici un rus. Comisariatul Poporului pentru Afacerile interne, condus de evreul ZINOVIEV (Finkestein zis și Apeelbaum),¹⁴⁴ numără alți membri, dintre care 45 sunt evrei... și numai doi sunt ruși. Comisariatul Externelor, condus de Cicerin, numără 17 membri, dintre care 15 evrei și nici un rus. Comisariatul Finanțelor este compus din 30 de persoane, din care 26 sunt evrei... și numai 2 sunt ruși. Comisariatul Justiției numără 19 membri, din care 18

¹⁴⁴

Multi jidani bolșevici au câte două sau chiar trei nume, ca hoții de buzunare. Astfel, Zalewski, zis și Ochiul Moscovei, se mai numește Abramovici și Albrecht. Litvinof, înalt comisar al Balticii, se mai numește Finkelstein și chiar Vallach. Pavlovici, însărcinatul cu afaceri în Orient, se numea altădată Weltman etc. (Serge de Chessin, Les Yeux de Moscou, Echo de Paris, 26-11-1921.)

sunt evrei, unul armean și nici un rus. Comisariatul Sănătății Publice se compune din 5 membri dintre care 4 evrei și un german. Comisariatul Instituției Publice numără 53 de membri, din care 44 evrei... și numai 3 ruși. Comisariatul Asistenței Publice este compus din 6 membri, toți evrei. Comisariatul Restaurării Orașelor este format din 2 membri, ambii evrei. Comisariatele Provinciale numără 23 membri, din care 21 evrei și un rus. Comisia de Anchetă asupra Administrației Țariste se compune din 5 evrei și 2 ruși. Comisia de Anchetă pentru Asasinarea Țarului NICOLAE al II-lea numără 10 membri, din care 7 evrei. Sovietul Superior al Gospodăriei este compus din 56 membri, din care 44 evrei.

Sovietul Lucrătorilor și Soldaților din Moscova numără 23 membri din care 19 evrei și nici un rus. Comitetul Central al Partidului Social-Democrat este format din 12 membri, din care 9 evrei și 3 ruși.¹⁴⁵

Toate aceste sisteme, liberalismul, socialismul și bolșevismul, caută să suprimă creștinismul, ceea ce se explică prin originea lor talmudică. De altfel, astăzi se știe că o doctrină este sau nu jidănească după cum ea este sau nu îndreptată împotriva lui HRISTOS.

Acestea sunt armele infernale, cu care ați vrut să cuceriți tot pământul și să instalați pe tronul omenirii împărăția viciilor. Dar, în plus, voi toți sunteți atât de infectați de lepra patimilor încât ați ajuns să fiți biciul cu care Satana schingiuiește lumea.

În publicația de care este vorba mai sus¹⁴⁶ am pus în evidență viciile voastre demonstrându-le realitatea prin probe palpabile și incontestabile. Mă voi mărgini acum să vă reamintesc în puține cuvinte aceste dovezi strivitoare.

1. Patima beției. Este cert că voi nu sunteți niște bețivi deoarece Talmudul vă interzice alcoolul. Dar, dacă nu vă îmbățați, voi nu vă sfițiți să deveniți otrăvitori publici, prin crâșmele

¹⁴⁵ Viitorul, 4-1-11-1921. După ziarul bulgăresc, „Dnevnic”, care își numește articolul Un mare popor ce și-a pierdut suveranitatea națională.

¹⁴⁶ Paulescu - Spitalul, Talmudul etc., p. 42.

nenumărate pe care le deschideți pretutindeni unde vă stabiliți. Astfel, în Moldova de sus, „toate cârciumile sunt în mâinile evreilor”.¹⁴⁷

Prin ele, voi ați introdus în țara românească plaga alcoolismului, ce este suficientă să stingă o nație întreagă. Voi îi învățați pe bieții români să bea rachii extraordinar de tari, pe care să le vindeți pe ascuns, și, odată obiceiul luat, voi vă faceți stăpâni pe munca lor care toată trece la cârciumă.

2. **Patima desfrâului.** Voi sunteți desfrânați într-un grad extraordinar. Așa, de pildă, în anii trecuți un satir jidan din Botoșani, numit Rapaport, a sedus și a părăsit 16 fete de țărani.¹⁴⁸ Un alt jidan, Marcu Vexler, din Fălțiceni, a deflorat 4 fetițe, tot de țăran, în vârstă de 14-15 ani.¹⁴⁹ În plus, voi exercitați foarte adesea meseria infamă de pezevenghi și târâți în prostituție sute și mii de copile nevinovate.

„Prostituția este un comerț esențialmente jidănesc, zice Verax. În Moldova, mai mult de nouă zecimi din numărul caselor publice sunt ținute de jidoafce.”

De altfel, voi săvârșiți asemenea nelegiuiri peste tot locul unde vă găsiți.

„Într-un proces, ce s-a judecat în 1892 la Lemberg (Polonia), 28 de evrei erau acuzați de răpire și de trafic de tinere. Acești mizerabili atrăseseră în cursă sute de copile creștine, dintre care cele mai multe mergeau încă la școală. Ei le fâgăduiau marea cu sarea... ca să le convingă să plece în străinătate. Dar, îndată ce treceau granița, ele erau tratate ca niște roabe și orice încercare de fugă era strașnic reprimată. Ele erau vândute în Turcia, la case de prostituție, cu prețul de 1000 coroane una. Când, în sfârșit, poliția s-a decis să intervină, 60 din aceste ființe au fost mântuite.”

3. **Patima hoției.** Voi sunteți maeștri neîntrepuți în orice potlogărie. Furturile, înșelătoriile, escrocheriile, camătă, sperjurul, acaparările, trusturile executate nu de indivizi izolați, ci de adevărate bande de tâlhari organizate în cahale talmudice vă

¹⁴⁷ Raportul Camerei de Comerț și de Industrie, 1906. Citat în Spitalul. Talmudul, Coranul etc. p. 135.

¹⁴⁸ Paulescu - Spitalul, Talmudul etc. p. 50.

¹⁴⁹ Idem - Leit, p. 152.

sunt atât de familiare, încât ele constituie nota caracteristică și distinctivă a rasei jidănești.

Ar fi prea mult să insist asupra acestor calități drăcești, pe care toată lumea vi le recunoaște. Dar voi expune pe scurt starea mizerabilă în care a ajuns bietul român de pe urma cupidității voastre.

În câțiva ani, prin tertipuri criminale, voi ați pus stăpânire pe toate meseriile și pe tot meșteșugul din țara românească, deoarece am avut negliobia să nu ocrotim prin legi speciale aceste două fundamentale mijloace de existență.

Nu-i mai rămăsese românului ca să poată trăi în țara lui decât să cultive bucata de pământ strămoșească pe care până acum o apăra o lege tutelară, și anume articolul 7 din Constituție.

Astăzi însă ați izbutit să dărâmați și acest singur sprijin al românismului. Prin intrigi perfide și sub pretext de libertate, veți obține ușor abrogarea legii ce dă pământ numai cultivatorilor. Și astfel, în curând veți putea expulza pe nenorocitul român și din ultimul mijloc de a-și căpăta pâinea, lăsându-l muritor de foame. Iată ce s-a întâmplat într-o țară vecină cu a noastră, și anume în Galiția, când s-a dat jidanilor dreptul de-a cumpăra moșii.

„Interdicția făcută evreilor din Galiția de a poseda pământ a durat până în 1867. În anul acesta (1867), nu erau în toată Galiția decât 38 de proprietari israeliți. Șase ani mai târziu, în 1873, ei ajunseseră la cifra 289! Iar în 1880, adică după 13 ani de la suprimarea interdicției, marii proprietari jidani erau în număr de 680. Actualmente, mai bine de două milioane de locuitori, care au fost altădată și ei proprietari, servesc ca slugi la jidani pe fostele moșii ale părinților lor.”¹⁵⁰ Iată ce soartă îi așteaptă pe români peste câțiva ani! Și atunci flămânzi, goi, fără adăpost, vom pieri, ca robi-proletari, deoarece nu am fost în stare să păstrăm averea îmbelșugată pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

4. Patima trufiei. Voi sunteți de o trufie oarbă ce nu are pereche și oftați după supremația universală, meteahna în care vă întreține Talmudul, prin minciuna stupidă a poporului ales. Dar voi nu vă mulțumiți cu visul măririi deșarte, ci căutați prin toate

¹⁵⁰ Paulescu - Spitalul, Talmudul etc. p. 109.

mijloacele posibile și imaginabile să puneți mâna pe puterea politică în diferitele țări, în care trăiți ca părăsiți.

În țara românească, voi ați intrat prin fraudă, pe furiș și încetul cu încetul, în cursul secolului trecut, venind din Galiția și din Polonia rusească. Totuși, de-abia intrați prin invazie clandestină, voi încercați să luați imediat frânele dominației. În anul 1868, 30 de deputați, avându-l în frunte pe președintele Camerei, denunțaseră în Parlament că: „Jidanii vor să înființeze în România un stat evreiesc și vor să facă din țara românească Palestina și din București, noul Ierusalim.” Ei cer împământarea ca să poată cumpăra moșii să devină deputați sau senatori, adică unicii și supremii conducători ai țării.

Pentru a atinge acest scop, voi ați căutat să profitați de situațiile grele și nenorocite prin care a trecut de atunci biata Românie.

a) Voi ați început în 1869 prin a exploata o așa-zisă răscoală a românilor, în care însă nici un jidan nu și-a pierdut viața, și ați pus în mișcare Alianța Universală Israelită. Această asociație răufăcătoare, prin președintele său Cremieux, a făcut să se audă în întreaga lume de tângueli lugubre și, prin scrisori peste scrisori, a somat toate guvernele din Europa să intervină în favoarea evreilor și să ceară emanciparea lor totală, spre a preîntâmpina reîntoarcerea persecuțiilor. Cremieux a venit chiar în România și îi asigură pe corelegionarii săi că până într-un an se vor bucura de toate drepturile civile și politice. Dar chinurile Cahalului suprem au rămas sterile; ele s-au zdrobit de rezistența unanimă și disperată a nației române.

b) Zece ani mai târziu, în urma războiului din 1877-1878, s-a întrunit un congres la Berlin, unde s-a decis dependența României. La acest congres, Franța a fost reprezentată printr-un evreu, Waddington, care în numele țării lui adoptive nu a cerut decât un lucru: emanciparea evreilor din România. Iată ce spune în această privință un mare scriitor francez, Drumont: „După tratatul de la Berlin, au avut loc episoade cu adevărat înfricoșătoare în durerea poporului român, pe care Europa îl condamnase să dispară în fața jidanului. Nu era vorba să se admită numai un număr limitat de

evrei, ci toți evreii căroră le-ar veni pofta să se stabilească în această mănoasă țară, în detrimentul proprietarilor pământului.

După doctrina lui Waddington, un jidan era cetățean român. Grație lui, grațioasa Franță a jucat rolul mârșav al unui jandarm care leagă de mâini și de picioare o nație slabă, pentru a putea permite jidanilor să introducă cu forța vitriol în gura muribundeii”.

După Congresul din Berlin, voi ați avut posibilitatea să obțineți drepturile de cetățenie în mod individual, nu în masă cum le-ați cerut, adresând petiții Parlamentului. Dar, pentru ca o asemenea petiție să fie agreată, trebuia ca ea să fie însoțită de un certificat de onestitate relativă, lucru găsit pentru o jumătate de milion de proxeneți și de proxeneți.

Voi ați mai încercat cu francmasoneria și cu socialismul, instrumente care v-au servit admirabil în alte țări. Dar ați dat greș, căci aceste buruieni otrăvitoare nu au prins rădăcini în pământ românesc.

c) Totuși voi aproape v-ați atins scopul, în 1900, în timpul unei crize financiare, ocazionată de un an cu recoltă proastă. Atunci, jidănimea din străinătate ne-a refuzat fără milă orice credit, ba chiar ne-a amenințat cu falimentul, dacă nu dăm imediat drepturile cetățenești la toți jidanii în masă. Dar patriotismul luminat al primului ministru, D. Sturdza, a scăpat România de dezastru. El a prescris mari economii și a făcut atâtea tăieri în buget încât a fost posibil fără un nou împrumut să se plătească dobânzile datoriei contractate la evrei.

d) Nemaivând alte resurse, voi ați recurs la un mijloc extrem, adică la revoluție, care v-a reușit întotdeauna și pretutindeni și pe care astfel ați mai încercat-o o dată, în România, dar fără succes, în 1888.

Iată în ce termeni clari și preciși jidanul Bernard Lazare prezice flagelul câțiva ani înainte de-a se fi întâmplat. „Revoluția rămâne groaza redutabilă a guvernanților și a bugetivorilor români. Dacă ei îl aduc la disperare pe jidan, dacă îl scot din răbdări (nedându-i drepturile cetățenești), acesta se va uni cu muncitorul câmpului și îl va ajuta să scuture jugul. Dar, chiar dacă nu se va uni cu el, într-o zi țăranul român revoltat, direct sau indirect, va

rezolva în România actuala chestie evreiască, eliberându-se pe el și eliberându-l și pe jidan".

Patru ani mai târziu, această prorocire s-a îndeplinit întocmai. O răscoală țărănească formidabilă a izbucnit din senin în primăvara anului 1907 și a costat viața a mii și mii de români. Nu încapă nici o îndoială că această răzmeriță este o faptă jidănească. Ea nu putea face excepție de la regula generală: toate revoluțiile sunt instigate de jidani. Probe multiple și evidente găsiți adunate în cartea mea, despre care am vorbit mai sus¹⁵¹. De altfel, numai voi prin canalele voastre ați putut procura fondurile colosale, care trebuie să se fi urcat la mai multe zeci de milioane de lei, pentru plăsmuirea acestei răscoale, de care depindea realizarea unui scop ce privește întreg neamul lui Israel.

f) Când a izbucnit războiul mondial, eram deja avertizați de voi despre soarta ce ne așteaptă: „Câtă vreme va exista o chestie evreiască în România, ea va forma partea vulnerabilă a țării și i se va ridica în drum, tocmai în momentele de grea cumpănă".

Într-adevăr, armata noastră trebuind să se retragă din fața puhoiului de dușmani ce năvăleau din toate părțile, jidanii rămași în teritoriul părăsit și-au dat imediat poalele peste cap. Ei s-au făcut fără rușine spionii și delatorii populației românești și i-au învățat pe vrăjmași cum să o stoarcă până la completa uscare. Ei au căpătat de la nemți permisiunea să întocmească acaparări și monopoluri (asupra pâinii, cărnii, vinului, brânzei, nutrețului etc.) și i-au speculat în mod sălbatic pe bieții români.¹⁵²

Dar, mai mult, jidanii din Rusia care au eliminat țarismul și au ajuns atotputernici în frunte cu Troțki au găsit de cuviință, nitam-nesam, să ne declare război.

Iar furia sălbatică a jidănimii a întrecut orice margine și a izbucnit ca un vulcan când oștirea românească, chemată de frații din Basarabia, s-a dus să scape această provincie moldovenească de jafurile bolșevicilor tăiați împrejur. Ei bine, atunci evreii din

¹⁵¹ Paulescu - Spitalul, Talmudul etc, p. 177.

¹⁵² „Comisia interimară a Capitalei a discutat chestiunea aprovizionării cu mălai a populației bucureștene. Până acum furnizarea mălaiului era concedată d-lui W. Gross. Sesizată de un raport al d-lui dr. Babeș și de avizul unui medic specialist german, care constată că, din cauza relei calități a mălaiului distribuit populației, s-au ivit zeci de cazuri grave de pelargă, boală care până acum nu fusese înregistrată în București, Comisia interimară a hotărât...." (Gazeta Bucureștilor, 30.VI.1918).

Bender, nemaiputând să se stăpânească, s-au năpustit cu turbare asupra soldaților români pentru a-i măcelări.

În sfârșit, Bela Kuhn, împăratul jidanilor din Ungaria, de-abia a pus mâna pe putere și ne-a declarat război. Noi însă am terminat repede răfuiala, intrând triumfători în Budapesta. Când s-a încheiat pacea de la București, România, îngenunchiată și sugrumată, a fost silită să adopte ca fii pe cei mai cruzi și mai neînduplecați vrăjmași ai ei. De atunci, am scăpat de invazia nemțească. Dar vom fi răpuși de invazia jidanilor, care, devenită legală, ne va rămâne în veci.

După războiul mondial, care a răsturnat patru suverani autocrați, la cârma lumii se găseau patru bărbați în care omenirea își pusese toate speranțele și aștepta de la ei o îndreptare deplină. Din păcate, acești patru campioni nu au fost decât niște momâi, ale căror sfori erau trase de finanța jidănească. Am fugit de tiranie și am dat peste hoție, cu alte cuvinte am căzut din lac în puț. Tratatul încheiat cu Aliții în 1916, când am intrat în război, ne da râul Tisa ca graniță apuseană.¹⁵³

După război, Consiliul Suprem al Aliților a luat față de noi, care ne jertfisem pentru ei, o atitudine dușmănoasă, răpindu-ne Torontalul și împingându-ne mult mai departe de Tisa. Această vrăjmășie este inexplicabilă pentru cine nu știe că în Consiliul Aliților au intrat de la 1916 doi oameni noi, și anume Clemenceau¹⁵⁴ și Wilson, care sunt jidăniți. Iată jidanul ieșind înaintea românului la un colț și vrând să-i strecoare pe furiș pumnalul ucigaș.

Când s-a încheiat tratatul de pace cu Austria (la Saint-Germain), Consiliul Suprem și-a dat arama pe față, descoperind pe deplin tirania jidănească, una insuportabilă. Acest Consiliu Suprem

¹⁵³ „De la Alig (Seghedin), linia va cobori malul Tisei, până la vărsarea sa în Dunăre. În sfârșit, ea va urma malul Dunării, până la frontiera actuală a României” (Tratatul Secret, din 4.VIII.1916, Viitorul, 27.XI.1919).

¹⁵⁴ Clemenceau avea ca șef de cabinet pe un jidan numit Mandel (adică Mendel), care i-a împilat pe bieții francezi, până ce aceștia au fost scoși din răbdări, după cum spune o depeșă din Lyon: „In noaptea de miercuri spre joi, la ieșirea de la o întrunire organizată pe partidul d-lui Clemenceau, automobilul în care era d-l Mandel a fost înconjurat de mai mulți manifestații. Aceștia au tras focuri de revolver în direcția unde se afla d-l Mandel, care însă nu a fost atins” (Viitorul, 15.XI.1919). Iată ce zice despre același Mandel un ziar jidănesc: „Mandel, faimosul colaborator, fidelul interpret și executor al voinței lui Clemenceau (adversarii săi îi zic inspiratorul lui Clemenceau), a fost ales deputat după ce a fost câțiva ani omul cel mai temut, cel mai adulat și cel mai urât în toată Franța... El este unul din oamenii de care au vorbit mai mult ziarele, revistele politice și satirice în timpul din urmă. I se impută mai cu seamă de a-l domina pe Clemenceau, de a-i impune voința sa și este poreclit Eminența cenușie. Un pamflet electoral îl reprezintă cu coroana Franței pe cap” (Adevărul, 28.XI.1919).

de tristă memorie nu a fost decât o trompetă a jidanilor trădători. El a impus cu forța bieteii României o adevărată robie politică și economică față de jidani.

Iată principalele clauze ale acestui fenomenal tratat: „Considerând că în Tratatul de la Berlin independența Regatului României nu a fost recunoscută decât sub rezerva unor anumite condiții, Puterile aliate și asociate, semnatare ale Tratatului de la Berlin din 13 iulie 1878, luând în considerare obligațiile contractate în virtutea prezentului tratat de către guvernul român, recunosc că România este definitiv liberă de condițiile puse la recunoașterea independenței sale, prin articolul 44 din Tratatul de la Berlin”.

Prin urmare, Consiliul Suprem pune în discuție independența României (?!), pe care nimeni nu a îndrăznit să o conteste, timp de 41 de ani. Și motivul este că nici condițiile sus-zisului Tratat, prin care se refereau la încetățenirea în masă a jidanilor, nu au fost realizate după placul acestora. O asemenea procedare întrece orice măsură.

Dar ce au făcut jidanii și ce am făcut noi în acest război mondial ale cărui concluzii se stabilesc de Consiliul Alianților? Ei bine, jidanii au fost trădători în serviciul nemților învinși, pe când noi am fost învingători prin cei 800.000 eroi morți pe câmpul de luptă. Și totuși, la încheierea păcii, când trebuia să fim răsplătiți de imensele sacrificii făcute pentru Alianți¹⁵⁵, ne trezim cu cel învins că încearcă să ne surprindă¹⁵⁶, să ne sperie și să ne poruncească. Ca și cum el ar fi fost învingătorul, iar noi învinșii, trimițându-ne chiar un ultimatum de obrăznicie cu adevărat jidănească: „Guvernul român va sfârși prin a-și da seama că nu poate ignora nepedepsit principiile...” „Consiliul Suprem nu mai poate aștepta multă vreme și invită România să se supună fără discuție, fără rezerve și fără condiții...”¹⁵⁷

Și băgați de seamă că asemenea formulă vexatoare nu se adresează nici chiar unui stat dușman, nicidecum unui stat aliat.

¹⁵⁵ Noi am salvat frontul la Salonic și cetatea Verdun, atrăgând asupra noastră urgia a 40 de divizii dușmane (Viitorul, 5.XII.1919).

¹⁵⁶ Viitorul, 5.XII.1919.

¹⁵⁷ Viitorul, 5.XII.1919.

În realitate, Tratatul de la Saint-Germain nu se ocupă decât de așa-zisele minorități etnice, adică de jidani, pe care nu se sfiește să îi cheme pe nume. Și, nedumerit, te întrebi: ce parte importantă au luat jidanii la înfrângerea Austriei ca să se bucure de asemenea favoare extraordinară la încheierea păcii?

„Art. 3. - România recunoaște ca cetățean român cu drepturi depline și fără altă formalitate orice persoană născută sau domiciliată în interiorul teritoriului integral românesc.

Art. 10 - Comitetele școlare alese de către comunitățile evreiești din România (adică de către Cahale) vor asigura repartitia părții proporționale a fondurilor publice (bugetul statului, al comunelor), desemnată școlilor jidănești.

Art. 11 - Evreii nu vor fi obligați să îndeplinească acte constituind o violare a sabaturilor. Ei nu vor fi izbiți de nici o incapacitate, dacă refuză să se ducă la tribunale sau să îndeplinească acte legale în ziua sâmbetei.

România declară intenția ei de-a se abține să prescrie sau să autorizeze alegeri, fie generale, fie locale, care să aibă loc sâmbăta."

Bineînțeles, alegerile se pot face duminica. Din moment ce toată lumea este obligată să respecte sâmbăta poporului ales, ce rost are să se țină și ziua Dumnezeului goimilor?

Să vedeți acum și sancțiunile: „Art. 13. - România acceptă ca, în măsura în care stipulațiile articolelor precedente privesc persoane aparținând unor minorități de rasă, de religie sau de limbă, aceste stipulații constituie obligații de interes internațional și vor fi puse sub garanția Societății Națiunilor... România acceptă ca orice membru al Consiliului Societății Națiunilor să aibă dreptul de a semnală atenției Consiliului orice infracțiune sau orice temeri de infracțiune la vreuna din aceste obligații..."¹⁵⁸

Ar fi de ajuns ca unul din membrii acestui consiliu să aibă ca secretar un jidanaș pentru ca procesele de infracțiuni și mai ales cele de intenții, pentru „orice temeri de infracțiuni", să nu mai conțină.

În realitate, prin acest tratat se creează o categorie de cetățeni cu două naționalități, dintre care una este dușmana celeilalte.

¹⁵⁸Viitorul. 26.IX.1919.

Acești cetățeni vor forma un stat în statul românesc, în plus, România nu mai are dreptul să își alcătuiască sau să își modifice Constituția fără amestecul jidănimii din străinătate.

„Art. 1. - România se angajează ca stipulațiile conținute în Tratat să fie recunoscute ca legi fundamentale și ca nici o lege, nici un regulament, nici o acțiune oficială să nu fie în contradicere sau în opunere cu aceste stipulații”.¹⁵⁹

Itată acum ce zice un autor francez care nu este antisemit despre pacea Aliatilor.

„Războiul imens, ce tulbură atât de adânc ordinea lumii, părea că trebuie să fie urmat de o pace, care să arunce pe un pământ consistent fundațiile unei ordini noi. Or, pacea Aliatilor, încercând să orânduiască haosul mondial, a avut rezultatul paradoxal de a-i nemulțumi nu numai pe învinși, ceea ce e normal, dar chiar și pe învingători, creând între ei divergențe de o enormă gravitate.

Cu toată fațada sa somptuoasă și marile principii ce o inspiră, o asemenea pace nu poate fi un edificiu solid, căci ea repauzează pe fundamentele atât de fragile ale unei Societăți a Națiunilor, ce este himerică, zadarnică și fără temeii. Nu mai este aproape nimeni care să nu mărturisească faptul că Societatea Națiunilor este în stare de faliment; uneori chiar rezultă că pacea nu este decât o clădire ce se clatină.

Cum nu am de gând să pătrund mai departe în critica Tratatului de Pace, îmi este de ajuns să constat nemulțumirea universală pe care el a iscat-o.

Or, mai întâi voci izolate, apoi rumoarea publică au denunțat, în nenumărate rânduri, rolul important pe care l-au jucat în elaborarea acestui tratat detestabil jidanii care se îmbulzeau atât de numeroși în jurul d-lor Wilson, Lloyd George și Clemenceau. Jidanii finanțelor și jidanii revoluției sunt acuzați că au dictat, de cuviință, o pace jidănească.”¹⁶⁰

LEGEA IUBIRII. Dar, mai presus de toate aceste mișelii, stă lipsa voastră totală de caritate. Această sublimă

¹⁵⁹Viitorul, 26.IX.1919. Ziarul „Secolo” din Milano spune că clauza minorităților se datorează Statelor Unite, „unde evreei sunt foarte rari, silind mâna delegației americane să ia protecția coreligionarilor lor din România” (Dacia, 20.X.1919).

¹⁶⁰G. Batault, La renaissance de l'Antisemitisme. Mercure de France, 15.1.1921, p. 306.

diademă a moralei creștine, care nu este decât iubirea de Dumnezeu revărsată asupra oamenilor, este absolut necunoscută pentru evrei. De altfel, ei înșiși o mărturisesc fără înconjur: „Omul caritabil nu există pentru cei din Iudeea. Nu poate fi vorba de caritate în Israel.”¹⁶¹

Într-adevăr, Talmudul predică o ură sălbatică împotriva creștinilor. Iar hahamii împing cruzimea fanatică până acolo că le poruncesc jidanilor să-i omoare pe creștini, fie chiar pe cei mai buni. „Pe cel mai bun dintre goimi ucide-l.”¹⁶² (Tob șebegoim harog.) Și, lucru de necrezut, jidani talmudiști au mers cu ura lor oarbă până să săvârșească omoruri rituale.

Omoruri rituale. Realitatea acestor crime monstruoase, pe care voi o neglijați cu nerușinare, este demonstrată în mod cum nu se poate mai evident prin cele câteva fapte pe care le raportează în cartea „Spitalul, Talmudul, Coranul, Cahalul” etc.

Mai ales cazul călugărului franciscan Thomas din Damasc, asasinat în 1840 de o ceată de jidani canibali, pe deplin convingător, căci justiția siriano-egipteană a obținut mărturii complete și amănunțite ale vinovaților. În acest proces, un haham, interogată de tribunal, a declarat că sângele creștinilor servește pentru îndeplinirea datoriilor religioase, și anume la facerea azimilor

Dar această rătăcire macabră a fost lămurită pe deplin în 1803 de un rabin convertit.¹⁶³ El arată că sângele creștin servește la: 1. farmece diavolești; 2. tăierea împrejur; 3. nunți; 4. moarte; 5. sărbătoarea din 9 iulie, când se plânge Ierusalimul; 6. Paști; 7. sărbătoarea de Purim.

Asemenea blestemății infernale se reînnoiesc și astăzi. Așa, bunăoară, în 1913, la Kiev, un jidan, Beilis, împreună cu mai mulți complici au comis crima rituală asupra unui băiețuș de 6 ani, Iuscinski, al cărui cadavru a fost găsit străpuns de 47 de înțepături.

Și cum nici unul dintre voi, redactor „la Viața românească”, găsește că n-am insistat îndeajuns asupra omorurilor rituale

¹⁶¹ Paulescu, Spitalul, Talmudul, Coranul etc, p. 54.

¹⁶² Idem. l.cit., p. 55.

¹⁶³ Neofit, înfruntarea jidovilor asupra legii și obiceiurilor lor. București, 1872. Vezi Paulescu, Spitalul, Talmudul etc, p. 69.

întâmpla la noi în țară, îi voi îndeplini acum dorința (mai bine mai târziu decât niciodată), arătând în mod precis, prin câteva fapte, ca să zic așa palpabile, căci țara românească n-a scăpat teafără și că a fost și ea, în mai multe rânduri, teatrul acestor mârșave asasinat jidănești.

Pe cel dintâi îl voi împrumuta lui Mihail Kogălniceanu¹⁶⁴, pe care jidani de azi vor să-l facă să treacă drept un înfocat filosemit.

Primul caz. „În ziua Paștilor, jidovii din Onițcani (Moldova) furat-au un copil ca de cinci ani și l-au pus într-o pivniță a lor. Acolo strângându-se toți acești jidovi, cum singuri au mărturisit pe urmă la Divan, au adus o albie cu apă caldă și au spălat pe copil; apoi i-au legat cu ață mădularul și i-au cusut și șezutul cu ață.

Pe urmă l-au pus gol într-o puțină și i-au stors sângele din toate vinele, împungându-l cu sula prin tot trupul, și i-au scos ochii și pielea din frunte încă i-au scos-o, cum s-a văzut când l-au adus pe copil, după porunca lui Mihai Vodă, de l-au îngropat la Sfântul Nicolae. Și în putina în care i-au stors sângele au pus puțintică apă; și dacă au omorât copilul l-au scos și l-au lepădat pe câmp.

Sângele l-au împărțit, puindu-l în balerce, și l-au trimis la hahamul din Cracau și la hahamul de Dubăsar, și o balercă au îngropat-o într-acea pivniță, zicând că este vișanap.

Eară părinții copilului, având numai pe acel copil, umblau căutându-l prin târg, din Sâmbăta cea mare ce pierise copilul, pe la toate casele, prepuind să nu fi mas la vreo casă sau să nu-l fi furat vreun turc, să-l ducă la Bender, după obiceiul ce-l aveau. Și viind și întrebând și pe unul, și pe altul din pregiurași, și neaflându-l, își pierduse nădejdea de a-l mai găsi.

Eară în luna Pascilor, viind niște oameni la târg, aflat-au copilul lepădat pe câmp, aproape de drum, și luându-l l-au adus la Onițcani de l-au arătat. Luând și părinții lui veste și văzându-l, au început a plânge pentru moartea lui cea nevinovată.

Și îndată vornicul din Onițcani, tatăl copilului, au dat de veste Lupului Sărdarului carele, fiind aproape, au mers de l-au văzut. Și îndată toți au presupus că este fapta jidovilor, și prinzând

¹⁶⁴ M. Kogălniceanu, Letopisețele Moldovei și Valahiei. T. III; A treia domnie a lui Mihai Racoviță, VV; anul 7235 sau 1727 (Cronica anonimă a Țării Moldovei, tradusă din grecește de A. Amiras, 1729, Iași), București, 1874 p. 142-143.

pe cei mai de seamă jidovi, cu muierile lor, i-au și închis, făcând știre de toată povestea la domnie.

Eară a doua zi, începând Sărdarul a-i bate și a-i întreba, mai întâi pe cel care a lepădat trupul copilului la câmp și pe muieroa cea cu casa unde se muncise, precum și pe ceilalți pe rând bătându-i, nici unul într-acea una dată n-au vrut să spuie. Eară în al doilea rând, cel ce au lepădat copilul au spus, zicând că această faptă au făcut-o doi din jidovi, în casa Leibeii jidovului; eară lui, i-au dat trei ug. ca să-i lepede trupul.

Pe acești patru jidovi i-au trimis Sărdarul, din porunca domnească, la Iași cu mezil, împreună cu muierile lor. Eară dacă au venit la Iași, i-au închis, și noaptea câte pe unul i-au întrebat Domnul. Trei dintre dânșii au spus nesiliți; eară Leiba, cel cu casa, tot a tăgăduit.

A doua zi dimineața, făcut-au divan și au chemat pe toți jidovii din Iași, precum și pe toți boierii, cu mare, cu mic, și i-au întrebat aeve. Și la divan toți cei trei au spus toată povestea, arătând cum au scurs sângele, arătând și cuțitele și sulele cu care împunseseră pe copil, și isprăviseseră acea taină a lor, cum ziceau ei, din porunca hahamului de Cracau.

Și earăși singuri au spus de ce treabă este sângele, zicând că la nașterea copiilor lor, le ung ochii cu acel sânge, și mai ung și pragurile ușilor, și îl pun în azimele lor, ce fac la sărbătorile Paștilor, și îl au în chip de sfințenie acel sânge.

Încă acel Leiba, dacă au văzut că tot tăgăduiește, au zis Domnul către toți jidovii: vedeți și auziți ce mărturisesc acei ce au făcut acea faptă; eară jidovii au răspuns: cum au făcut să-și ia plata..."

Al doilea caz mi-a fost istorisit de un înalt prelat moldovean, care a avut chiar ocazia să vadă cadavrul băietanului înjunghiat de jidovi.

Al doilea caz. În ziua de 4 martie 1865, s-a găsit în pădurea pendinte de comuna Racova (județul Neamț), cadavrul unui băiețaș, de vreo 14-15 ani, îmbrăcat cu surtuc și cu izmene, dar desculț, probabil că asasinii nu putuseră să-l mai reîncalțe.

Ceea ce a atras însă atenția autorităților e faptul că, deși veșmintele nu erau găurite de cuțit, trupul mortului prezintă o mulțime de tăieturi, și mai ales de împunsături.

Astfel, pielea capului era crestată în mai multe locuri și numai în regiunea spatelui se aflau vreo 25 de împunsături, mai ales în partea stângă, în dreptul inimii. În plus, asemenea împunsături se vedeau în număr mare și pe piept, pe pântec și chiar pe șale.

Iată ce scrie, în această privință, medicul primar Zigura, în actul medico-legal, încheiat la examinarea cadavrului: „Mai multe împunsături, de mărimi și direcții diferite, se observă pe pielea capului...” „La spate se găsesc numeroase împunsături (ca la 25) - cea mai mare parte din ele aflându-se la stânga.” „De asemenea se văd mai multe împunsături pe torax, precum și în regiunea hipochindrică stângă. Regiunile lombare prezintă și ele câteva tăieturi superficiale... dintre care una pătrunde până în abdomen.”¹⁶⁵

Pentru ca să încurce și să zădărnicească cercetările, ucigașii au avut grijă să dea și câteva lovituri de topor în cap, sfărâmând craniul, în încheietura mâinii, pe care au dezghiocat-o, precum și în piciorul stâng.

Dar cine este victima acestui teribil omor? Cercetările poliției din Bacău au arătat că băiatul ucis se numește Gheorghe Caraiman, fiul lui Vasile Caraiman, din comuna Băneasa (județul Covurlui). El era nepotul iconomului Matcaș, directorul seminarului din Roman, care-l luase pe lângă el și-l dăduse la școala publică, unde urma în clasa I. El stătea chiar la seminar și era pus sub îngrijirea unui călugăr, Grigore Ștefănescu, profesor la acel seminar. În ziua de 1 martie însă, acest copil s-a făcut nevăzut; și trei zile după aceea a fost găsit mort, aruncat într-o pădure. Toate cercetările pentru a-i afla pe criminali rămăseseră zadarnice, când o femeie, preoteasa Catinca, soția preotului Gheorghe din Trifești, a declarat în fața procurorului¹⁶⁶ că „în postul mare, în ce zi anume nu știe, ducându-se la Roman, a întâlnit la marginea orașului o căruță jidovească cu trei cai și în ea trei jidovi. După căruță mergeau trei

¹⁶⁵ Vezi Dosarul no. 7833, 1865, din Arhiva Trib. Bacău.

¹⁶⁶ Vezi Proces-Verbal, fila 46 a dosarului no. 7835, 1865, din Arhiva Trib. Bacău.

băiețași, unul mai mare și doi mai mici. Acești doi din urmă ziceau către tovarășul lor: Nu te duce, măi, că are se ne deie drumul îndată de vacanță și atunci vom merge cu toții acasă. Dar băiatul cel mare nu i-a ascultat și s-a suit în căruță și s-a dus cu jidovii înainte..."

Pentru a scurta povestirea, acești jidani au fost arestați. A urmat un proces, care însă, ca întotdeauna, când e vorba de Israel, a târăganat ani de zile și s-a terminat ca un fuior.

Al treilea caz. In anul 1867, în Călărași, o româncă angajată slujnică la jidovul Iancu tinichigiul, după ce își alăptase copilul și îl lăsase singur într-o cameră, ca să doarmă, s-a prins la lucrul ce avea de făcut prin curtea evreului. Peste câteva ceasuri, însă, întorcându-se să îl alăpteze din nou, l-a găsit mort și cu o mulțime de înțepături pe trup... S-au făcut cercetări... Copilul a stat vreo două zile în Biserica Sf. Împărați și apoi a fost îngropat. Iar jidanii, din toată afacerea, s-au ales numai cu frica... și cu sângele unui prunc nevinovat.¹⁶⁷

Acest caz e confirmat de un ziar jidănesc, „Înfrățirea”: „Am cercetat cazul de la Călărași”, zice redactorul acestui ziar. „Bătrânii de acolo își amintesc în adevăr de o asemenea chestie.

D-l Leon Maier, președintele Comunității Israelito-Spaniole din localitate, ne-a pus la dispoziție o carte de rugăciuni din biblioteca sa, un Marhsur de Iom Kipur, care i-a aparținut altădată lui Sam Mitrany, azi decedat.

Pe o foaie de hârtie, lipită de această carte, se află scrisă de mână o relație despre faptul la care face aluzie ziarul Buna-Vestire. L-am rugat pe d-l Mordehai A. Harleva, hahamul comunității, să traducă textul lui Mitrany. Iată-i conținutul: La 2 Tevet, anul 5628 (1867), în zilele prințului Carol, a murit o fetiță între 9-10 ani. Mama ei lucra ca servitoare la un evreu, Iancu Ipcar. Când a murit acesta fetiță, s-au ridicat românii cu năpaste asupra tuturor evreilor că i-au luat sângele acelei fetițe și că de aceea a murit. D-na Bulisa Ligi, o femeie de 84 ani, care a fost martoră oculară la cele întâmplate, ne spune: ... Corpul copilului decedat a fost depus în biserica Sf. Împărați. Un medic, și anume Popovici, antisemit înfocat, chemat să facă expertiza, a declarat că într-adevăr copilul a murit

¹⁶⁷ Buna-Vestire, 15.VIII.1915.

de înțepături, din care i s-a luat sânge. Doctorul Abele, evreu-ungur botezat, chemat să se pronunțe, a spus prima dată adevărul, că moartea a provenit din variola hemoragică, dar, apoi, terorizat, el s-a raliat cu părerea colegului său Popovici..."¹⁶⁸

Al patrulea caz. Un ziar, „Răsboiul”¹⁶⁹, publica în 1881 raportul procurorului general, M. Zenidi, către Ministerul de Interne în privința unui caz de luare de sânge de la o fetiță, angajată ca slujnică la un jidan din Călărași.

„Domnule Ministru,

În ziua de 16 septembrie 1881, o copilă, și anume Safta, în vârstă de 10 ani, fiica unei femei, Măria Mihai, servitoare, însoțită de un samsar, se prezintă la locuința lui Samarian de Maio, evreu tinichigiu, din orașul Călărași, spre a se băga la stăpân. Duda, soția lui Samarian, o primește, dându-i 7 lei pe lună cu însărcinarea să îngrijească de un copil mic. Fata rămâne în serviciu până duminică, 20 septembrie, când, pe la ora 4, ea a dispărut. Puțin după aceea, intră Măria Mihai, plângându-se că i-au îmbolnăvit copila... Ea nu precizează nimic, ci spune în mod evaziv că ea crede că Safta i s-a luat sânge... Cum a doua zi, luni, se serba de evrei circumcisiunea, Măria ia copila de mână și se îndreaptă spre poliție... Se fac două cercetări medicale. Una în seara de 20 septembrie, iar cealaltă a doua zi, de data această cu lupa... Din procesul-verbal încheiat de medicii Degerățianu, Balli și Abeles, se constată că: 1. Nu este nici o leziune sau înțepătură, ci numai niște pete vinete; 2. Cauza determinată a acestor pete vinete poate fi: lovirea, ciupirea sau sugerea..."

D-l procuror explică vânătăile astfel: „în tot timpul cât această fată a stat la Samarian, s-a jucat cu copiii lui și ai vecinilor; iar jocurile constau mai cu seamă în a se gâdila sau în a se ciupi."

Dar în asemenea condiții și puii de jidan ar fi trebuit să aibă vânătăi pe corp. Și-a dat oare silința d-l procuror să îi examineze și pe aceștia înainte de a se pronunța?

Astăzi, de cele mai multe ori, victimele creștine ale evreilor suferă sângerări, ca și copila despre care a fost vorba, dar nu sunt ucise.

¹⁶⁸ Înfrățirea, 6.IX.1915.

¹⁶⁹ Răsboiul, 9.X.1881 (după înfrățirea, 13.IX.1915).

O asemenea procedare, mai puțin periculoasă pentru jidani, ca aceea ucigătoare, tinde să se generalizeze. Multe servitoare spun în gura mare că evreii, foștii lor stăpâni, le-au luat sânge. Unele dintre ele, mai curajoase, au depus plângeri la Parchet. Aș avea multe de spus în această privință, dar nu vreau să vă mai obosesc cu lucruri pe care le cunoașteți prea bine din practică.

* * *

Când vrei să dezbari un animal rău năvălit de-a mai face murdării, îl bagi cu botul în ele. Tot așa este și cu voi. Cine încearcă să vă dezobișnuiască de-a mai săvârși asemenea pătimișe și ucigătoare fărădelegi este obligat să vi le pună sub nas, ca să le priviți în întregime... doar vă veți rușina și îngrozi, după care veți zice: „Este păcat de Dumnezeu!”

Dar până acum totul a fost în zadar. În voi a intrat duhul cel rău, atunci când ați chemat blestemul dumnezeiesc, strigând ca niște nebuni: „Sângele lui Hristos că cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!”

Pocăiți-vă deci ca urgia diavolească ce vă stăpânește să înceteze. Rugați bunătatea divină să vă curețe de patimi. Nu mai căutați să intoxicați popoarele prin alcool sau să le faceți să dispară prin desfrâu; nu le mai jefuiți și nu mai încercați să le subjuगाți. Implorați Atotputernicia nemărginită să scoată dintre voi un om, un nou prooroc, care să vă deschidă ochii și să vă lumineze mințile ca să pricepeți cât de absurde și cât de copilărești sunt prescripțiile Talmudului.

Această lege infamă, ce vă leagă cu speranța trufașă a poporului ales, vă făgăduiește bogățiile pământului și suveranitatea asupra întregii omeniri, tocmai vouă, care în realitate sunteți un popor bătut de Dumnezeu.

Acum că mizericordia infinită v-a dat pământul Palestinei și a făcut să înceteze anomalia unui popor fără țară, care ca jidovul rătăcitor din poveste era blestemat să nu moară în veci, ci să servească ca bici diavolesc, pentru ispășirea păcatelor celor multe neamuri omenești, vă veți putea constitui un stat jidovesc de sine stătător. A sosit momentul să încetați cu infamiile Cahalului. Nu

mai căutați să orbiți lumea prin francmasonerie, prin liberalism, socialism, bolșevism, precum și prin doctrinele mârșave ale ateismului și ale materialismului. Nu mai chinuiți omenirea întreținând discordia și provocând revoluții și războaie. Lăsați lumea în pace, și binefacerile păcii se vor revărsa și asupra voastră.

Dar, mai presus de toate, cereți lui Dumnezeu să aibă milă de voi și să vă dea puțină înțelepciune, ca să nu mai persecutați creștinismul și chiar să vă reîntoarceți la doctrina sublimă a lui Hristos, pe care, în starea actuală de turpitudine morală în care putreziți, nu o puteți pricepe.

7. SCRISOARE CĂTRE POPOARE. DRAGOSTEA CREȘTINEASCĂ

Dragostea creștinească (iubirea aproapelui, caritatea) este prima și cea mai mare poruncă dumnezeiască. Ea a fost promulgată de Iisus Hristos în felul următor: „Să iubești pe Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată suflarea ta.” Aceasta este prima și cea mai mare poruncă. Iar a doua este asemănătoare acesteia: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”¹⁷⁰

Ca să înțelegem ce ni se cere prin acest ordin suprem trebuie să ne întrebăm: 1. Ce este Dumnezeu? 2. Cine este aproapele? Dumnezeu știința - care este cunoștința prin cauză demonstrează că Universul are o cauză ce este unică, imaterială și înțeleaptă.¹⁷¹ Această cauză este Dumnezeu.

Dumnezeu este deci Unul. Doctrina creștină enumera însă trei persoane divine: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Ce înseamnă aceste trei fețe dumnezeiești, care împreună formează Sfânta Treime și care în realitate constituie Un singur Dumnezeu?

Tatăl este cauza eficientă primară și cauza finală, ultima, a Universului, adică El este Creatorul și Scopul suprem al Naturii. El a binevoit la un moment dat să se manifeste oamenilor care

¹⁷⁰ S. MATEI - C. XXII, v. 37, 38.

¹⁷¹ Paulscu - Trăite de Physiologie medicale, T. III.

locuiesc pe pământ (adică într-o părticică infimă a acestui Univers infinit), pentru ca să le reamintească poruncile Sale dătătoare de pace ce au fost șterse din mintea lor de către Diavolul patimilor. Dar Tatăl, fiind pur spirit, este mai presus de simțuri și nu poate fi cunoscut prin ele. El s-a făcut deci perceptibil pentru oameni prin două ipostaze¹⁷²: una sensibilă și alta inteligibilă, și anume:

1. prin Fiul sau Cuvântul care s-a făcut om și care, vorbind, i-a învățat din nou pe oameni legile primordiale ale instinctelor;

2. prin Sfântul Spirit care continuă opera temporală a Fiului și care îi inspiră pe oameni, adică îi învață insuflându-le¹⁷³ „Adevărul” asupra aceluiași legi.

Scopul acestor două ipostaze este, prin urmare, să învețe omenirea și astfel să aducă „pe pământ pace între oameni de bunăvoință”. Dumnezeu ne-a dat viața. El ne-o întreține. De la El ne vine tot ce avem. El este deci bun. Și noi suntem datori să Îl iubim „din toată inima, din tot suflul și din toată suflarea”, ca pe un Tată milostiv.

Dar suntem de asemenea datori să îi arătăm printr-o probă palpabilă că îl iubim. Or, dragostea noastră nu îl poate atinge printr-o manifestare sensibilă, adică mai mult sau mai puțin materială, căci El este Spirit Pur. De aceea Dumnezeu ne-a cerut El însuși să Ii dovedim iubirea... iubindu-ne aproapele. Această iubire a aproapelui pentru Dumnezeu se numește caritate. Caritatea se aseamănă cu supunerea datorată unui suveran iubit, care, plecând într-o lungă călătorie, ne-ar porunci ca în lipsa lui să ne supunem fiilor săi rămași în mijlocul nostru.

Și cine sunt fiii împăratului? Cu alte cuvinte: cine este aproapele? Sunt oare părinții, sau copiii sau rudele pe care îi iubim prin instinctul de familie? Sunt oare cei care locuiesc în comuna noastră? Sau cei care sunt de același neam cu noi și au aceeași limbă ca noi, pe care îi iubim prin instinctul de nație? Ei bine, nu! Dumnezeu a binevoit să ne lămurească în această privință, printr-o parabolă:

¹⁷² Ipostas înseamnă persoană.

¹⁷³ Spirit derivă de la spiritus și înseamnă duh sau suflare.

„Un cărturar jidov întreabă pe Iisus, care îi zisese să își iubească aproapele ca pe sine însuși: Și cine este aproapele meu? Iar Iisus îi răspunde: Un om oarecare ce se pogora din Ierusalim în Ierihon și a căzut între tâlhari, care, dezbrăcându-l și răbindu-l, s-au dus lăsându-l abia viu. Și, după întâmplare, un preot se pogora pe calea aceea și văzându-l pre dânsul, a trecut pre alătura. Așijderea și un levit, viind la acel loc și văzându-l pre el a trecut pe alătura. Iar un samaritean, mergând pe cale, a venit la el și văzându-l i s-a făcut milă. Și, apropiindu-se, a legat rănilor lui turnând undelemn și vin, și puindu-l pre dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el... Deci, carele dintru aceștia trei ți se pare a fi aproapele celui ce căzuse între tâlhari? Iar jidovul a răspuns: Cela ce a făcut milă cu dânsul. Iar Iisus i-a zis: Mergi de fă și tu asemenea.”

Și băgați de seamă că samaritenii erau considerați ca formând o nație deosebită de aceea a evreilor, care chiar îi oropseau. Prin urmare, aproapele nostru este orice om din orice nație, care vine din orice țară și care vorbește orice limbă.

Desigur însă că trebuie să-i iubim numai pe prieteni, iar pe dușmani să îi urâm, după cum spun învățătorii din Israel. Dar Hristos îndreaptă aceste greșeli strecurate în legislațiile omenești de spiritul dezbinării.

„Auzit-ați că s-a zis: Să iubești pre vecinul tău și să urăști pre vrăjmașul tău. Iar eu zic vouă: Iubiți pre vrăjmașii voștri, binecuvântați pre cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, rugați-vă pentru cei care vă supără și vă prigonesc... Căci, de iubiți pre cei ce vă iubesc, ce mare lucru faceți? Au nu și vameșii nu fac tot așa? Auzit-ați ce s-a zis: Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Iar eu zic vouă: Să nu stați împotriva celui rău. Ci, de te va lovi cineva peste fața obrazului cea dreaptă, întoarce-i pre cealaltă. Și celui ce voiește să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i lui și cămașa. Și cela ce te va sili pre tine o poștă, mergi cu dânsul două.”

Din cele ce preced rezultă în mod evident că nu este de ajuns să iubim oamenii ce nu sunt pătimiși. Dumnezeu ne cere să iubim orice om, chiar și atunci când el este vicios și, prin urmare, când ne este dușman, ne urăște, ne jefuiește, ne prigonește.

Și trebuie să îl iubim ca pe un bolnav de care ne este milă, căci viciul nu este decât o boală a sufletului. Și trebuie să îl iubim „ca pre noi înșine”, adică „să nu îi facem ceea ce nu vrem ca alții să ne facă nouă”. Și trebuie să îl îngrijim cu drag, închipuindu-ne că îngrijim pe însuși Dumnezeu.

„Iar când a venit Fiul întru mărirea Sa... se vor aduna înaintea lui toate națiile, și El va zice celor dreپți: Veniți, binecuvântații Părintelui meu, de moșteniți împărăția care este gătită vouă de la întemeierea lumii. Căci am flămânzit și mi-ați dat de am mâncat; însetat am fost și mi-ați dat de am băut; străin am fost și m-ați primit; gol, și m-ați îmbrăcat; bolnav, și m-ați cercetat; în temniță ați venit la mine. Atunci vor răspunde lui dreپții zicând: Doamne, când ți-am făcut noi toate astea? Și împăratul le va zice: Amin zic vouă, întrucât le-ați făcut unuia din acești frați ai mei, mai mici, mie mi le-ați făcut.”

Dar este indispensabil să nu uităm că patimile sunt niște boli foarte periculoase, căci, de obicei, ele cauzează moartea omului. În plus, ele sunt foarte contagioase, așa că, neîngrijindu-le, putem foarte ușor să ne molipsim. De aceea trebuie să luăm măsuri analoge cu cele ce se întrebunțează în ciumă sau în holeră.

Astfel, bolnavul trebuie izolat din mediul pățimaș în care agonizează și introdus într-un sanatoriu ad-hoc, adică în Asociația Bunilor Creștini, unde mâini caritabile îi vor pansa rănile atinse de cangrenă. Însă, în același timp, este necesar ca pățimașul să fie oarecum izolat și de personalul infirmier, care compune asociația și care, deși îi dedică devotamentul său, este totuși obligat până la completa vindecare să se ferească de a-l admite în intimitatea sa, de teama contaminării.

Mai trebuie: să îi spunem că suntem creștini și că îl iubim pentru Dumnezeu; să îi arătăm prin vorbe și mai ales să îi dovedim prin fapte că nu avem nici o patimă, adică nu suntem nici bețivi, nici desfrânați, nici hoți, nici trufași; să îl îndemnăm și pe el să se lase de vicii. Iar, dacă nu ne ascultă și greșește răsplătindu-ne prin ingratitude, să îl iertăm nu de șapte ori după cum a propus Petre, ci de 70 de ori, după cum a poruncit Iisus.

Biserica. Să ne întrebăm acum: la ce servește iubirea aproapelui? Căci tot ceea ce Dumnezeu cere oamenilor are un scop

folositor pentru ei. Hristos s-a slujit de caritate pentru a întemeia Biserica.

Dar ce este Biserica? Biserica este omenirea organizată într-o societate naturală. Or, până la Hristos, omenirea nu fusese încă alcătuită în asociație. Din nefericire, prin vina oamenilor, această organizare nu s-a putut înfăptui nici după Hristos. Astăzi, omenirea este compusă din nații, care sub impulsul Satanei, în loc să se iubească, se dușmănesc și se urăsc de moarte.

Pentru a pune în evidență cauzele acestui defect capital, să cercetăm:

1. care sunt condițiile organizării unei societăți naturale;
2. care dintre aceste condiții lipsesc omenirii.

Să procedăm în mod științific, plecând de la o societate naturală bine organizată, bunăoară de la nație. Într-o nație, organizația este bazată pe două instincte:

1. instinctul de subordonare față de suveran;
2. instinctul de iubire națională.

Or, în omenire nu există asemenea instincte. Într-adevăr, nu s-a pomenit până acum un suveran al întregului gen omenesc; iar iubirea umanitară, sau filantropia, este prea slabă ca să-i poată uni între ei pe toți oamenii. Și iată de ce omenirea nu a fost și încă nu este organizată. Ei bine, Hristos umple aceste goluri. El pune ca șef suprem al oamenilor pe Dumnezeu și înlocuiește debila filantropie prin caritate, ce este atotputernică și care devine legea înfrățirii națiilor. Și astfel, El îndeplinește organizația omenirii printr-o societate mai mult decât naturală, adică prin Biserică.

Ca să întemeieze Biserica, Dumnezeu s-a făcut om. Și venind pe pământ și-a ales 12 ucenici pe care i-a luat din poporul de jos, fără știre de carte... pentru ca viitorii apostoli ai Evangheliei să nu fie întinați de trufia oarbă a învățăturilor omenești. Și, după ce i-a curățat de patimi, El le-a dezvăluit timp de 3 ani comorile înțelepciunii divine și i-a transformat pe acești ignoranți în cei mai mari și mai binefăcători înțelepți ai lumii. Pe urmă, când trebuia să se înalțe, El le-a zis: „Mergeți și învățați toate națiile." Iar, după înălțare, apostolii, luând Duh Sfânt, au pus temeliile Bisericii.

Biserica formează un fel de școală. Ea este compusă din învățători și din școlari. Învățătorii sunt apostolii, iar urmașii lor:

episcopii sau preoții. Școlarii sunt toți oamenii, de la cel mai puternic împărat la cel mai mizerabil cerșetor. Toți sunt frați și toți sunt egali înaintea lui Dumnezeu. Numai în biserică sunt realizate adevărata Evanghelie și adevărata fraternitate.

Dar ce se învață în biserică? Dumnezeu învățător le-a zis ucenicilor săi, când i-a trimis să predice: „învățați pre oameni să păzească toate câte v-am poruncit vouă.”

Prin urmare, în biserică, oamenii învață:

1. să combată patimile;
2. să cunoască bine caritatea.

Aceste învățături sunt rezumate într-o carte dumnezeiască, numită Evanghelie.

Dumnezeu voiește ca școala omenirii, adică Biserica, să îndeplinească două condiții:

1. Ea trebuie să fie universală, adică să fie compusă din toți oamenii, să existe pretutindeni și să dureze cât lumea. După înviere, Iisus, arătându-se celor 11 apostoli, le-a zis: „Mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia la toată făptura. Și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului”¹⁷⁴

2. Dar, mai presus de toate, Biserica trebuie să fie unică. Și, într-adevăr, la sfârșitul Cinei cea de Taină, într-o sublimă rugăciune Tatăl Iisus se exprimă astfel: „Precum m-ai trimis pre mine în lume, și eu i-am trimis pre ei în lume... Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor întru mine, ca toți una să fie...”¹⁷⁵

Unitatea Bisericii are ca scop să împiedice ivirea schismelor, care, dezbinând creștinătatea, o prăbușesc în prăpastie. „Toată împărăția ce se împerechează întru sine se pustiește.”

Stăpânirea războaielor. Dar la ce poate servi omenirii organizarea ei în Biserică? După ce a răspândit cu profunzime patimile, Diavolul i-a învrăjbit pe oameni printr-o ură de moarte și a reușit să provoace războaie exterminatoare. Ei bine, tocmai pentru a zădărnici această înfricoșătoare urgie diavolească, Hristos s-a făcut om și prin caritate a adus pacea pe pământ.

¹⁷⁴ S. MATEI - C. XXVIII, v. 20

¹⁷⁵ S. IOAN - C. XVII, v. 18

Suprimarea războaielor a fost scopul de căpetenie al întrupării lui Dumnezeu! Din nenorocire, omenirea nu a înțeles nici până astăzi această mare țintă, și popoarele au continuat și continuă să se sfâșie sub imboldul criminal al Satanei. Ba încă, s-au văzut urmași de-ai apostolilor lui Hristos care, ajungând regi, au mers cu nepriceperea poruncilor divine până să aducă jertfe omenesti la altarul iadului, prin războaie sângeroase, pe care ei însuși le-au stârnit când aveau tocmai însărcinarea să împiedice asemenea abominabile nelegiuri!

Și în ce chip Biserica poate îndeplini scopul dumnezeiesc de a împăca omenirea? Procedarea este de o simplitate ideală. Preoții, sau mai bine zis învățătorii creștinătății, vor predica întregului neam omenesc învățăturile evanghelice ale Bisericii, și anume:

1. înfricoșătoarele efecte ale patimilor diavolești;
2. neînchipuita însemnătate a iubirii aproapelui. Când vor săvârși această însărcinare, ei vor putea zice, după cum a zis Hristos: „Am învins lumea!” într-adevăr, atunci națiile vor fi mature pentru „împărăția lui Dumnezeu”.

Ele își vor păstra organizația lor instinctivă cu monarhiile lor naționale. Dar, deasupra suveranilor, care sunt adesea pătimiși, vor avea ca pastor suprem, al Bisericii unice, pe însuși Dumnezeu, reprezentat printr-un bătrân smerit și dezinteresat. Și acest preot creștin, deși lipsit de oștiri cu care se fac războaiele, va avea totuși o armă formidabilă, și anume „Cuvântul”, cu care va putea răscula omenirea întregă împotriva războaielor.

Iată cum se va realiza Voința divină.

„Și va fi o turmă și un păstor.”

Iată cum organizația omenirii în Biserică va aduce pacea. Iată care a fost scopul venirii lui Hristos în lume, scop cu adevărat dumnezeiesc, cântat de îngeri în Noaptea Nașterii: „Mărire în Ceruri lui Dumnezeu! Și pre pământ pace, între oamenii de bunăvoință.”¹⁷⁶

¹⁷⁶ S. LUCA, C. II, v. 14. Acest verset a fost tradus în chip defectuos în Evangheliile românești (ediția de la Neamt). „Mărire întru cei de sus (?) lui Dumnezeu. Și pe pământ pace, întru oameni bună-voire (?)”. Expresia „întru cei de sus” înseamnă în înălțimi, adică în ceruri. Cealaltă expresie „întru oameni bună-voire” nu are nici un sens, căci nu i se poate da înțelesul meschin de „voie bună”, după cum vor unii. În realitate, „hominibus bonae voluntatis” semnifică „între oamenii de bunăvoință”, cu alte cuvinte pacea nu poate exista decât între oamenii care o vor cu tot dinadinsul sau care au bunăvoință.

ADAOS.TREBUIE SĂ MERGEM LA BISERICĂ?

Pentru a răspunde la această întrebare, este indispensabil să știm:

- 1.Ce este Biserica?
- 2.Ce se face în Biserică?

I. Ce este Biserica?

Biserica este o societate de oameni, întemeiată de Hristos și răspândită în întreaga lume de apostoli și de urmașii acestora. Dar cuvântul „biserică” mai înseamnă templul în care se săvârșește sacrificiul creștin. În acesta din urmă, sensul îl vom întrebuința noi, în articolul de față.

Ce este un sacrificiu? încă din timpurile preistorice, omenirea, înțelegând instinctiv perfecțiunea creației și comparându-o cu starea de nemernicie în care o aduseseră patimile, s-a recunoscut culpabilă față de Creator. Istoria sfântă a jidovilor reprezintă printr-o tristă alegorie obârșia primului păcat comis sub impulsul trufiei, păcat care i-a răpit omului fericirea inițială. Neputând să își manifeste căința în alt chip, omenirea a luat darurile ce îi fuseseră acordate de Dumnezeu pentru hrană și I le-a jertfit, ca și cum s-ar fi dat ea însăși răscumpărare pentru abominabila-i crimă.

Iată ce este un sacrificiu pe care îl găsim la jidovi și care, deși denaturat, se întâlnește la toate popoarele păgâne din Antichitate.

Jertfa jidanilor consta în ceremonii solemne, în care se aduceau animale, ce erau înjunghiate de preoți pe altare pentru ca Iehova să ierte păcatele evreilor pătimiși. Ei bine, același rost îl are și jertfa creștină, cu deosebirea capitală că înjunghierea unor nemernice bestii este înlocuită prin răstignirea lui Hristos. Sacrificiile animale nu sunt suficiente să răscumpere omenirea. Într-adevăr, o ofensă este cu atât mai mare cu cât gradul persoanei ofensate este mai înalt. Astfel, o ofensă adusă lui Dumnezeu este infinită și ea nu poate fi ispășită decât printr-o jertfă infinită. Or,

jertfa divină este impusă omenirii chiar de Dumnezeu, care El însuși a instituit-o „pentru iertarea păcatelor”.

„Luați, mâncați. Acesta este trupul meu carele se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor! Beți dintru acesta toți. Acesta este sângele meu, carele pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor!”

Iată că avem de-a face cu o poruncă a imensității pe care oamenii au nebunia să o ia în răs. Mulți indivizi, creștini numai cu numele, nu calcă pragul bisericii, pe care o batjocoresc, ca fiind o vechitură, bună pentru prostime, pentru imbecili sau pentru ramoliți. Trufia lor nemăsurată este întreținută de rânjetele perfide ale jidanilor, care îi fac să le fie rușine că sunt botezați. Alții dau vina pe popi, ba că sunt ignoranți, ba că sunt bețivi, ba că sunt cupizi, ceea ce îi împiedică bineînțeleș să vină la biserică. În sfârșit, mai sunt unii care nu intră în biserică, pentru că se închină acasă. Aceștia sunt convingși că își îndeplinesc astfel toată datoria.

Printre creștinii care se duc la biserică, marea majoritate habar nu au de rostul acestui lăcaș dumnezeiesc. Unii sunt atrași de fama moaștelor unui sfânt, făcătoare de minuni. Alții au să dea acatiste, pentru cazuri de boală, de neînțelegeri casnice și pentru multe alte motive, mai mult sau mai puțin josnice, a căror realitate puteau să o ceară rugându-se acasă. De astfel, la hramuri și la aniversări de sfinți, bisericile sunt pline, pe câtă vreme în zilele de duminică, ce-s consacrate Domnului, ele sunt mai întotdeauna goale. Singur interesul personal îi face pe oameni să vină la biserică, nu interesul general al omenirii pentru care acest templu a fost stabilit.

Cauza tuturor acestor eresuri este ignoranța în care clerul este lăsat de creștini să cadă. Putem însă adăuga faptul că, de multe ori, nici clerul nu prea pricepe mare lucru într-ale bisericii.

II. Ce se face în Biserică?

Liturghia sau slujba bisericească ordinară a fost întocmită în Orient încă din veacul al IV-lea de doi iluștri dascăli ai creștinătății: Vasile cel Mare - episcopul Cezareei și Ion Gură de Aur - patriarhul Constantinopolului. Ea este identică în fond cu cea din timpul apostolilor. Prin urmare, în biserică, asistați la o

ceremonie instituită acum 2000 de ani. Ce satisfacție extraordinară, pentru iubitorii de datini vechi!

Liturghia antică cuprindea două părți:

1. Prima parte era numită „liturghia catecumenilor” și era ascultată și de „cei chemați”, ce așteptau botezul. Ea era compusă din:

a. cântări de psalmi, care au fost înlocuite mai târziu prin rugăciuni¹⁷⁷ pentru autorități și pentru popi (ectenii);

b. din citirea epistolelor trimise de apostoli, ce se aflau aiurea;

c. din citirea unor bucăți din Evanghelie. Ea se termina prin tripla invitație: „Cei chemați, ieșiți!”

2. A doua parte era liturghia credincioșilor. În ea jertfea „Mielușelul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatele lumii”. Ea începea prin primirea darurilor, adică a ofrandelor pâinii și vinului, ce erau aduse de popor, pentru înfăptuirea jertfei. Pe urmă, după ce se spunea Crezul, preotul striga cu glas tare: „Sus să avem inimile!” Iar poporul, îngenunchind, cădea cu fața la pământ. Momentul suprem era aproape. Atunci, într-o tăcere ce înfioară, se auzeau răsunând, la altar, cuvintele divine: „Luați, mâncați!” După recitarea rugăciunii dumnezeiești „Tatăl nostru”, preotul și toată asistența „se împărtășau”, adică luau parte la sacrificiul ce izbăvește de păcate. Iar ceremonia se termina printr-o „Binecuvântare”. Astfel a fost liturghia în vechime și tot astfel ea a rămas până în zilele noastre.¹⁷⁸

Dar, în Biserica românească, solemnitatea jertfei sublime nimicite... de niște nemernice babe, ce își găsesc de lucru să se închine la icoane, ba să aprindă lumânări și se fâțâie de colo până colo, tocmai când atenția este mai încordată. Preoții tolerează aceste obiceiuri revoltătoare, căci poate nu își dau seama de importanța actului ce săvârșesc. Ar fi mai bine ca episcopii și mitropoliții să intervină și să pună capăt acestor nereguli diavolești.

¹⁷⁷ Aceste rugăciuni sfârșeau prin: „Domnului să ne rugăm”, iar poporul răspundea: „Doamne, fie-ți milă de noi!”

¹⁷⁸ Pe lângă rolul de altar de sacrificiu. Biserica îl mai îndeplinește pe acela de oratoriu, de unde rugii fierbinți se înalță zi și noapte spre Tronul Celui Etern. Ea a întocmit rugăciunile dimineții (utrenia), rugăciunile serii (vecernia), rugăciunile nopții (mezo-noptica) etc., care se aud complete mai ales în mănăstiri.

În rezumat, omenirea, prin patimile ce au năpădit-o, se numește „Bunătatea infinită”. Cădem din nou într-o greșală identică cu cea originală, de care am fost răscumpărați prin botez, și suntem nevoiți să ne refugiem în sânul Celui ce, având milă de noi, se jertfește pentru iertarea păcatelor noastre. Lăcașurile sunt însă pustii. În asemenea împrejurare, Dumnezeu își retrage Mâna-I Sfântă de deasupra noastră și, prin criza socială, prin războiul mondial, suferim efectele cumplite ale acestei părăsiri, ce ne poate fi fatală.

Trebuie, prin urmare, să mergem la biserică.

REGULA ASOCIAȚIEI BUNILOR CREȘTINI

I. SCOPUL ȘI MIJLOACELE ASOCIAȚIEI

Articolul 1. Se înființează o Asociație de bărbați care ia numele de Asociația Bunilor Creștini și al cărui sediu principal este în București. Această asociație are o durată nelimitată.

Articolul 2. Asociația are drept scop combaterea patimilor, care sunt în număr de patru, și anume:

i. Patima de nutriție, adică beția, cu consecința sa alcoolismul;

ii. Patima de reproducție, adică desfrâul, cu urmările lui: violul, adulterul, avortul, divorțul, concubinajul, proxenetismul;

iii. Patima de proprietate, adică lăcomia de avere, cu manifestările ei: hoția, înșelătoria, camătă, rechiziția, devastarea;

iv. Patima de dominație, adică trufia; efectele ei: împilarea popoarelor, războaiele, robia.

Dar, alături de acest scop general, asociația mai urmărește un scop special, care nu este decât un corolar și care consistă în a-i apăra pe bunii creștini de răsfrângerea patimilor viciilor.

Articolul 3. Pentru a atinge aceste scopuri, asociația decurge la următoarele mijloace:

I. Instruirea oamenilor asupra patimilor și asupra efectelor lor;

II. Educarea voinței celor ce au căzut în viciu;

III. Influențarea autorităților statului să ia măsuri coercitive împotriva abuzurilor pătimășilor.

În plus de aceste mijloace generale, asociația este uneori silită să întrebuințeze mijloace speciale care variază după epoci și după localități.

Articolul 4. Asociația tinde la îndeplinirea unui scop universal, care place omenirii întregi și care este același în tot locul

și în tot timpul. Ea trebuie să se introducă în toate țările de pe pământ, ca doctrina creștină din care ea derivă.

Articolul 5. Dar, ca să fie temeinică și să dureze cât lumea, asociația trebuie să se pună sub scutul tutelar al lui Dumnezeu, care a venit pe pământ tocmai să combată patimile și să aducă „pacea între oamenii de bunăvoință”.

Cu alte cuvinte, ea trebuie să capete protecția Bisericii creștine, la poalele căreia să se dezvolte, ca o mlădiță de iederă, fragedă și plăpândă ce caută sprijin pe o stâncă de granit.

II. ORGANIZAREA ASOCIAȚIEI

Articolul 6. Asociația Bunilor Creștini este constituită din unități, numite frății. Toate frățiile ce sunt cuprinse într-o provincie (episcopală) sunt puse sub supravegherea unui sfat provincial. Toate sfaturile provinciale din România sunt puse sub supravegherea unui sfat central, ce se află în București.

Articolul 7. Bunii Creștini formează două grade succesive: începătorii și frații. Singuri frații iau parte la guvernarea asociației.

Articolul 8. Nimeni nu poate fi admis în asociație înainte de vârsta de 21 de ani. Cei care se prezintă de la 14 ani în sus pot fi primiți ca începători și vor rămâne în acest prim grad până la majorat.

III. FRĂȚIA

Articolul 9. Când într-o localitate există cel puțin 12 buni creștini, ei se pot constitui într-o frăție.

Articolul 10. La început această constituire este provizorie timp de un an. Ea devine definitivă după ce 12 din membrii ei au înaintat de la gradul de începător la cel de frate. Frăția provizorie funcționează ca și o frăție definitivă.

Articolul 11. Constituirea definitivă a unei frății este realizată de un inspector, trimis de sfatul provincial. Acest superior îi reunește într-o adunare plenară pe toți cei ce vor face parte din frăție. În această reuniune, se va proceda, sub președinția inspectorului, la constituirea frăției și la alegerea sfatului ei.

În același timp, se va deschide un registru al frăției, prin redactarea procesului-verbal al constituirii. „în anul... luna... ziua... subsemnații am înființat frăția din...” Acest proces-verbal trebuie păstrat cu îngrijire, căci, în urmă, el va face proba legitimității constituirii; el este semnat de inspector și de toți frații prezenți.

Articolul 12. Întrunirile fraților au loc o dată pe lună sau mai des, în caz de necesitate urgentă, de obicei duminica, după săvârșirea slujbei bisericești. Este bine ca numărul fraților să nu depășească 50 într-o frăție.

Articolul 13. Bunul creștin trebuie să participe prin cotizații și daruri la micile cheltuieli ale frăției, care trebuie să fie cât mai reduse, evitându-se cu îngrijire orice risipă. Cotizațiile se vor percepe pe măsura trebuințelor. Bunăoară, când o frăție compusă din 20 de frați are trebuință de un registru, ce costă 2 lei, fiecare frate să dea câte un gologan.

Articolul 14. Sediul unei frății are loc într-o sală destinată întrunirilor fraților, de exemplu la localul școlii. Sperăm că ministerul, văzând bunele roade ale asociației, îi va acorda această favoare (după cum a acordat-o altădată bunilor templieri). Până atunci, întrunirile vor avea loc într-o cameră împrumutată de vreun bun creștin sau închiriată.

Articolul 15. În frăție se primesc alături de oameni nepătimiși și pătimiși, chiar notorii, cu simpla condiție ca ei să fie sincer pocăiți și să vrea cu tot dinadinsul să se lepede de patimă. Hristos a zis: „Nu am venit să chem pre cei dreți, ci pre cei păcătoși.” Totuși admiterea acestora trebuie să fie prudentă. Este bine să nu se admită ca frați oameni care sunt în situații imposibile de îndreptat (divorțați) și care au comis fapte dezonorante sau criminale. De asemenea, este bine să nu se admită nici cei care sunt datori și insolvabili prin risipă neînțeleaptă, deoarece nu sunt liberi și pot fi instrumentele creditorilor. Toți aceștia pot fi însă acceptați ca începători, rămânând însă multă vreme pe această primă treaptă.

Articolul 16. Pacea este condiția de căpetenie a asociației care fără ea nu poate lucra cu folos. Discordia dezorganizează frățiile; ea trebuie îndepărtată cu orice preț. Trebuie deci să se elimine repede sau cel puțin să se dea o parte elementele care

provoacă discordie. Patima de dominație, adică orgoliul, este cauza cea mai frecventă a discordiei și trebuie combătută cu mare energie. Fratele care dă naștere la asemenea turbare trebuie expulzat dacă nu vrea să se supună la încercările de împăcare ale sfatului frăției. Mai ales între membrii asociației nu trebuie să existe procese la tribunale și toate conflictele vor fi rezolvate prin bună înțelegere.

Articolul 17. Frații trebuie să evite de-a citi cărțile și ziarele pătimășilor, care de multe ori sunt scrise cu măiestrie diavolească și pot corupe suflete naive sau neștiutoare. De altfel, asociația trebuie să creeze o presă morală, cu articole scurte, dar cuprinzătoare, care să spună adevărul și numai adevărul.

Articolul 18. Când vreun frate are vreo deslușire de cerut sau vreo obiecție de făcut, el trebuie să se adreseze în particular mai întâi președintelui, apoi directorului. Iar aceștia, când nu sunt capabili să dea un răspuns satisfăcător, sunt obligați să recurgă la sfatul provinciei. În frăție discuțiile nu sunt permise, după cum ele nu sunt tolerate în școli.

IV. ADMITEREA CA ÎNCEPĂTOR

Articolul 19. Asociația primește pe orice om, de orice condiție socială, care vrea cu tot dinadinsul să facă parte din ea.

Candidatul trebuie să adreseze o cerere în scris către președintele sfatului, făcută în modul următor: „Subsemnatul (nume, prenume, locul și data nașterii, profesia) doresc să fiu primit ca începător, în frăția din... a Asociației Bunilor Creștini, ale cărei reguli le voi urma cu sfințenie." El mai trebuie să adauge la această cerere referințele a doi frați sau a doi începători, că cererea sa este acceptabilă. Președintele pune la dezbatere această cerere, și sfatul, printr-un vot secret, o primește sau o respinge. Pe urmă, secretarul înscrie în registru admiterea: „Anul... luna... ziua... În localul Frăției Bunilor Creștini din..., în prezența fraților, eu președintele, în numele sfatului, am primit ca începător al asociației pe d-l... domiciliat..."

Articolul 20. Stadiul de începător durează cel puțin un an. Începătorul este încredințat unui frate, care îl instruieste și îl

examinează, fără să pară, conversând familiar cu el. La sfârșitul anului, acest frate îl prezintă sfatului (cu un raport asupra rezultatului instrucției, asupra caracterului și zelului începătorului), pentru admiterea în frăție, luându-l el pe garanție morală.

Articolul 21. Începătorul trebuie să studieze serios patimile și să caute să priceapă regula, cerând deslușiri fratelui instructor. El mai trebuie să pună în practică ce a învățat, să evite sau să se lepede de orice patimă, să fie cumpătat, cast, cinstit, blând, smerit, pașnic și să-i îndemne pe cei ce îl înconjoară să îl imite. El trebuie să răspândească pe cât posibil doctrina Bunilor Creștini. El trebuie să se supună cu docilitate la prescripțiile regulii și să aibă încredere în sfatul frăției, care lucrează pentru binele tuturor, și pe care să nu-l judece sau să-l critice cu ușurință. El trebuie să persevereze și să ajungă cu bine la sfârșitul acestui an de încercare.

Articolul 22. Începătorul este dator să asiste regulat la adunările lunare ale frăției.

Articolul 23. Începătorul se bucură de toate prerogativele fraților, în afară numai de vot și de misiuni. El nu participă la guvernarea frăției.

V. ADMITEREA CA FRATE

Articolul 24. Când începătorul a terminat anul de noviciat, el trebuie să adreseze în scris o cerere către președintele frăției concepută astfel: „Subsemnatul (nume, prenume, locul și data nașterii, profesie) începător al Asociației Bunilor Creștini, frăția din... de la... luna., anul... doresc să fiu primit ca frate și mă oblig să păzesc cu sfințenie regula acestei asociații." La această cerere se anexează un raport detaliat al fratelui instructor.

Articolul 25. Admiterea se face printr-o ceremonie religioasă, care va fi întocmită de o comisie de clerici, instituită ad-hoc.

Iată de pildă un specimen. Viitorul frate se pune în genunchi și preotul povățuitor pronunță cu glas tare următoarea rugăciune către Sfântul Spirit: „împărate ceresc..." Apoi, adresându-i-se ucenicului, îi zice: „Ce dorești, frate?" Acesta răspunde: „Eu... În prezența lui Dumnezeu Atotputernic, promit să observ, cât voi trăi,

poruncile lui Hristos asupra patimilor și regula Asociației Bunilor Creștini și să îndeplinesc satisfacția cerută de inspector pentru încălcările ce voi comite împotriva acestei reguli." Atunci preotul îi zice: „Și eu îți promit, din partea lui Dumnezeu, dacă te ții de promisiune, viață veșnică. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin."

Articolul 26. După ceremonie, admiterea este înscrisă în registrul oficial și este semnată de preotul povățuitor, de președintele frăției și de noul frate. Acestuia i se dă un atestat semnat ca și înscrierea din registru.

Înscrierea în registru și atestatul sunt astfel redactate: „Subsemnatul... director, și... președintele frăției din..., în prezența fraților, am admis astăzi, ca frate, în Asociația Bunilor Creștini, frăția din... pe d-l... care este începător din... luna... Director:... Președinte:... Frate:..."

Articolul 27. Odată admis, fratele trebuie să rămână credincios asociației până la moarte. A părăsi frăția înseamnă a fi leneș și neglijent, a fi slab de voință, a fi ignorant sau a fi trufaș. Cel ce nu vrea să se supună regulii pe care a promis să o respecte, din cauza orgoliului sau a mâniei, se expune la excluderea din asociație.

De altfel, după cum spune Hristos: „Cine pune mâna pe coarnele plugului și mai privește înapoi... nu este vrednic de împărăția lui Dumnezeu."

VI. SFATUL FRĂȚIEI

Articolul 28. Orice frăție are un sfat, care constituie făclia ce o luminează. Sfatul dirijează, susține și îi corijează pe frați. El trebuie să-și îndeplinească misiunea cu exactitate și cu devotament. Neglijența lui are efecte dezastruoase. Într-adevăr, în asemenea condiții, puțin câte puțin frăția se dezorganizează și frații pierd zelul și iubirea pentru asociație.

Articolul 29. Sfatul se compune dintr-un președinte, un vicepreședinte și din zece învățători. La acești zece apostoli se adaugă un director care este preotul din localitate și care e povățuitorul frăției.

Articolul 30. Sfatul se adună mereu, cel puțin de două ori pe lună, să examineze chestiunile ce interesează frația. El este convocat de președinte. Toți membrii sfatului trebuie să-și facă o datorie să asiste la aceste întruniri.

Chestiunile care sunt de dezbătut sunt următoarele:

- admiterea candidaților ca începători;
- admiterea începătorilor ca frați;
- acuzățiile aduse împotriva fraților;
- avertismente, excluderi;
- încasări, cheltuieli, ajutoare;
- opere morale și sociale.

În plus, președintele primește de la sfatul provincial instrucțiuni pe care le comunică sfatului și frației.

Articolul 31. Chestiunile sunt prezentate de președinte. Ele sunt puse apoi în deliberare. După invitarea președintelui, unul mai tânăr își dă cu părerea și pe urmă toți membrii, unul după altul, vorbesc la rândul lor. Părerile trebuie să fie scurte și să nu aibă altă țintă decât binele asociației. Pentru ca fiecare să poată spune ceea ce gândește, este necesar să nu se raporteze niciodată, în afară de sfat, ceea ce s-a zis în bine sau în rău.

Articolul 32. După ce părerile au fost date și valoarea lor a fost cântărită, se supune la vot. Scrutinul este secret, cu buletine sau cu bile (bila albă înseamnă da, iar cea neagră înseamnă nu). Pentru ca votul să fie valid, se cere ca toți membrii sfatului să fi fost convocați de către președinte și ca cel puțin jumătate dintre ei să fie prezenți. Majoritatea votanților dă valoare votului.

VII PERSONALUL SFATULUI FRĂȚIEI

Articolul 33. Fratele care este ales președinte trebuie să-și dea seama că a fost pus în capul frației, nu în interesul propriu, ci să fie folositor asociației. El convoacă și prezidează adunările fraților, precum și întrunirile sfatului și expune pe scurt chestiunile ce sunt de dezbătut. El trebuie să-și îndeplinească însărcinarea cu zel și cu devotament, să fie abordabil pentru toți frații și să se arate neînduplecat când este vorba de neîndeplinirea regulii. El trebuie să facă apelul nominal la fiecare adunare și întrunire. El nu poate

lipsi de la reuniune decât în caz de forță majoră, iar atunci el este înlocuit de vicepreședinte.

Sub controlul povățuitorului și împreună cu acesta, el îi va avertiza în particular, de trei ori, pe frații care încalcă regula; el îi va împăca pe cei care s-au certat; îi va certa pe cei neglijenți; și, când este vorba de un caz grav, împreună cu povățuitorul, va raporta la sfatul provincial. Iar, în urma răspunsului acestei instanțe superioare, el va pronunța excluderea temporară sau definitivă a vinovatului.

Frații trebuie să-l stimuleze ca pe un frate mai mare și să aibă încredere în el.

Când votul fraților îl eliberează din sarcina de președinte, el va intra în rang fără murmur și va facilita urmașului său îndeplinirea funcției.

Articolul 34. Vicepreședintele, care-l înlocuiește pe președintele absent, trebuie să îndeplinească aceleași condiții ca acesta.

Articolul 35. Secretarul trebuie să facă o dare de seamă amănunțită a fiecărei ședințe, să reunească cu îngrijire toate actele ce se îndeplinesc în frăție și să noteze în registrul adunării admiterea fiecărui ucenic ca frate. El trebuie să trimită scrisorile de convocare a ședinței.

Articolul 36. Secretarul mai trebuie să țină cont de veniturile și de cheltuielile frăției. El îl avertizează pe președinte de neglijențele fraților, care nu își achită cotizațiile. El nu dispune de fondurile asociației decât după ce a primit ordin în scris, semnat de preotul povățuitor și de președinte, care de altfel nu fac decât să transmită votul sfatului.

Articolul 37. Fiecare frăție trebuie să aibă o bibliotecă și, prin urmare, să aibă un bibliotecar. În fiecare an, sfatul ia din fondurile disponibile o anumită sumă pentru a cumpăra cărți, recomandate de sfatul general al asociației. Bibliotecarul ține cont de cărțile împrumutate fraților.

Articolul 38. Toți membrii sfatului și, împreună cu ei, toți frații sunt obligați să răspândească publicațiile asociației, care pot aduce noi aderenți.

În plus de începătorii pe care sfatul i-a însărcinat să îi instruiască, frații sunt datori să dea sfaturi oricărui începător ce le iese în cale și să îl examineze, fără să pară, conversând familiar cu el. Ei trebuie să-și dea seama de calitățile și de defectele tuturor începătorilor, adică de valoarea lor, ca să poată da deslușiri motivate în sfat, când va fi vorba ca aceștia să fie admiși ca frați.

Ei trebuie să-i îndemne cu stăruință, atât pe începători, cât și pe frați, să vină regulat la întrunire.

Articolul 39. Membrii sfatului trebuie să-i avertizeze pe frații care au recăzut în ispita patimilor, să îi readucă pe calea cea bună, cu blândețe, smerenie și dragoste creștinească, așa cum ar face un servitor devotat față de stăpânul său.

VIII. ALEGEREA SFATULUI FRĂȚIEI

Articolul 40. Sfatul frăției se alege o dată pe an de toți frații buni creștini într-o adunare plenară. Convocările se fac de președintele sfatului, a cărui activitate se sfârșește.

Articolul 41. Alegătorii sunt numai frații buni creștini, care nu au pierdut dreptul la vot. De asemenea numai frații pot fi aleși. Votarea se face prin scrutin secret, prin buletine îndoite, ce sunt desfăcute de președintele de vârstă.

Alegerea are loc cu majoritatea absolută (jumătate plus unu). Totuși, dacă nu se obține o asemenea majoritate, președintele de vârstă proclamă ales, la al 3-lea scrutin, pe cel ce va avea cel mai mare număr de voturi sau, în caz de egalitate de voturi, pe cel ce este mai vechi în frăție.

Articolul 42. Alegerea sfatului se face prin două scrutaturi diferite. În primul se alege întreg sfatul. Fiecare frate scrie pe listă numele tuturor acelor pe care îi alege. Într-al al doilea scrutin, sunt aleși președintele și vicepreședintele, luați din lista deja aleasă.

Alegerea sfatului trebuie făcută având în vedere numai și numai propășirea asociației; ea trebuie să pună în fruntea frăției elementele cele mai bune, cele mai apte pentru a governa cu înțelepciune.

Articolul 43. Durata însărcinărilor este de un an. Membrii sfatului pot fi realeși. Nimeni nu poate refuza însărcinarea dată de alegerea fraților decât în caz de forță majoră, judecat și constatat de întregul sfat.

IX. DIRECTORUL

Articolul 44. În fruntea, dar în realitate în afară de frăție, se află un director sau povățuitor care trebuie să fie un preot al lui Hristos, adică un om care a primit de la însuși Dumnezeu însărcinarea să combată patima instruindu-i pe oameni în această privință (darul apostolic).

El îndeplinește astfel, din poruncă divină, scopul la care tinde să ajungă asociația noastră. El dirijează, adică indică direcția pe care trebuie să o ia activitatea frăției.

Directorul este în afară de frăție, pentru că nu face parte din ea. Într-adevăr, asociația poate să se năruie; nu este deci bine ca un om al Bisericii divine să fie cuprins în dărâmare a unui edificiu omenesc.

Articolul 45. Directorul trebuie să fie respectat și venerat ca un părinte de întreaga familie de frați, începători și candidați. Nimic nu trebuie să se facă fără el, mai ales împotriva sa. Dar el este dator să își ia sarcina în serios, căci are în mâinile sale un puternic mijloc de a răspândi doctrina dumnezeiască a lui Hristos.

Articolul 46. Directorul trebuie de fiecare dată să le țină fraților o mică predică asupra patimilor. O succesiune metodică de instrucțiuni scurte face adunările interesante pentru toți. El trebuie să aibă grijă ca vizita inspectorului să aibă loc de regulă în fiecare an.

Articolul 47. Când se ivește vreun conflict în sânul frăției, directorul trebuie să-l rezolve, inspirându-se de la prudență și de la caritate. Iar, dacă nu se poate aplana conflictul, trebuie să raporteze inspectorului sau sfatului provincial.

Articolul 48. Când directorul este el însuși pătimăș și nu vrea să se lase de Diavolul viciului, sfatul, împreună cu frăția, poate să reclame inspectorului, care transmite plângerea la episcopie.

Articolul 49. Când directorul, din cauză de boală, nu poate să asiste la adunări, el trebuie să anunțe frăția, iar atunci președintele îi ia provizoriu locul.

X. INSPECTORUL

Articolul 50. O dată pe an, și la nevoie chiar de mai multe ori, un inspector trebuie să vină să viziteze frăția.

O frăție care nu este regulat controlată sfârșește prin a pieri. Scopul acestei vizite este ca inspectorul să-și dea seama dacă regula este punctual observată și, în caz de delict, se iau măsuri de îndreptare.

Inspectorul trebuie să se arate bun către toți; el îi încurajează pe cei slabi și îi îndeamnă să lucreze cu mai multă grijă, pentru binele tuturor. El trebuie să fie prudent, să cântărească cu înțelepciune denunțurile răuvoitoare și să nu ia nici o măsură fără să se fi înțeles cu mai-marii frăției.

Articolul 51. Inspectorul convoacă în adunare plenară toții frații. Înainte de ședință, el vede în particular pe cei care îi cer audiență. El poate chema orice frate să îi ceară informații. Frații ce se prezintă înaintea inspectorului trebuie să vorbească sincer, spunând binele sau răul ce au remarcat în mersul frăției.

Articolul 52. Inspectorul trebuie să vorbească în adunarea generală despre punctele slabe pe care le-a constatat în frăție și, ca un părinte, să dea sfaturi de îndreptare.

Articolul 53. Când un frate a încălcat regula și nu se îndreaptă, după ce a primit trei avertismente din partea directorului și a președintelui, el este chemat de inspector, care vorbește cu blândețe, dar și cu tărie, prevenindu-l că, dacă nu se supune regulii, riscă să fie izgonit din frăție. Avertismentul inspectorului e cel din urmă.

Excluderea poate fi pronunțată pentru două categorii de greșeli:

- 1.pentru încălcarea regulii;
- 2.pentru greșelile serioase, care provoacă scandalul public.

Pentru greșelile împotriva regulii, fratele primește mai întâi cele patru avertismente particulare și secrete, dacă în timp greșeala

nu este cunoscută. Dacă totuși nu se îndreaptă, i se ia dreptul la vot sau este exclus temporar până se va pocăi. Când vina este dată în vileag, pocăința trebuie să fie publică. I se dă deci patru avertismente în fața fraților, iar, dacă recidivează, pierde dreptul la vot sau este exclus temporar. Pentru scandaluri care ating onoarea, nu mai este nevoie de avertismente și se poate proceda imediat expulzarea. Totuși o expulzare nu este definitivă decât după ce a fost recunoscută ca atare de inspector.

Articolul 54. Inspectorul este desemnat de sfatul provincial. Vizita este cerută de directorul frăției; ea trebuie să aibă loc anual, aproape la aceeași epocă. Inspectorul trebuie să fie un cleric de bază; ar fi bine ca el să fie arhieru.

XI. INSTANȚE SUPERIOARE

Articolul 55. Deasupra frățiilor stă provincia. Într-adevăr, Asociația Bunilor Creștini este împărțită în provincii care sunt cele ale episcopilor.

Fiecare frăție îi delegă pe președinte și pe un frate care se adună o dată pe an cu semenii lor, la sediul provinciei și formează congresul provincial. Acest congres alege, după normele stabilite la frăție, un sfat provincial, în fruntea căruia se află un președinte provincial.

Sfatul provincial va căuta să aibă ca director și povățuitor pe însuși episcopul provinciei.

Articolul 56. Deasupra provinciilor stă centrul, care își alege sediul în Capitală. Sfatul provincial trimite o dată la 3 ani un delegat, care se întrunește cu semenii săi și constituie un congres central, care are loc în București. Acest congres alege un sfat central, în fruntea căruia se află un președinte central. Sfatul central va căuta să aibă ca director și povățuitor pe însuși mitropolitul primat al țării.

Articolul 57. Asociația nădăduiește să-l aibă ca președinte pe M.S. Regele, iar ca vicepreședinți supremi, pe A.S. Regală Principele Moștenitor și AA. LL. RR. Principii României.

Asociația mai speră să aibă ca președinți de onoare pe președinții corpurilor legiuitoare și pe primul ministru, ca

vicepreședinți de onoare, pe ceilalți miniștri și ca membri de onoare, pe marii demnitari ai statului.

Articolul 58. Membrii superiori ai sfaturilor provinciale și ai sfatului central sunt în același timp și membri ai frățiilor respective. Ei trebuie să pună mult zel și dezinteresare în îndeplinirea înaltei lor misiuni și să nu caute să-și facă din asociație un piedestal pentru a ajunge la onoruri și la îmbogățire, ci să se mulțumească cu ceea ce le-a dat Dumnezeu.

Ei nu trebuie să scape din vedere că sunt servitorii și robii asociației, căreia să-i închine întreaga lor activitate.

Iar frații sunt datori la rândul lor să-și aducă aminte că au promis să asculte de prescripțiile regulii și să se supună fără discuție la povețele binefăcătoare ale superiorilor asociației.

Articolul 59. Când președintele central moare, alegerea urmașului se face de către sfatul central, unit cu delegații sfaturilor provinciale, într-o adunare ad-hoc.

Dacă marea majoritate a sfatului central și a sfaturilor provinciale este de părere că președintele central este insuficient, se poate proceda la o nouă alegere.

XII. DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 60. Când asociația se va întinde la neamurile vecine, ea va fi constituită, în fiecare țară, după normele sus indicate și va primi o aceeași organizare ca în România.

Articolul 61. Fiecare țară va trimite o dată la 7 ani câte un delegat, care se întrunește cu semenii săi și constituie congresul general, ce va avea loc într-una din capitalele acestor țări. Acest congres alege un sfat general, în capul căruia se află un președinte general.

Sfatul general va căuta să aibă ca director și ca povățuitor pe episcopul cel mai suspus în ierarhia bisericească a țărilor asociate. Astfel, de exemplu, presupunând că asociația s-a întins în Peninsula Balcanică, directorul ei general va fi patriarhul din Constantinopol.

Această regulă este redactată pentru bărbați.

Cea pentru femei este aproape identică. Ea diferă numai prin câteva modificări de detaliu.

Astfel cuvintele: frate, începător, președinte, secretar, bibliotecar sunt înlocuite de cuvintele: soră, începătoare, președintă, secretară, bibliotecară.

În plus, la instanțele superioare, cuvintele: M.S. Regele. A.S.R. Prințul Moștenitor, AA. LL. RR. Principii României sunt schimbate în cuvintele: M.S. Regina, A.S.R. Principesa Moștenitoare, AA. LL. RR. Principesele României.

Iar în locul numelor marilor demnitari ai statului sunt puse cele ale soțiilor respective.

CUPRINS

<u>Lucrarea de față reproduce ediția apărută în 1921 la București, „Cartea Românească” SA, Atelierele Sfetea.....</u>	<u>2</u>
<u>Notele de subsol aparțin autorului.....</u>	<u>2</u>
<u>INTRODUCERE.....</u>	<u>3</u>
<u>ORIGINILE PATIMILOR.....</u>	<u>3</u>
<u>INSTINCTELE.....</u>	<u>3</u>
<u>CONFLICTE ȘI PATIMI.....</u>	<u>9</u>
<u>CELE PATRU PATIMI.....</u>	<u>12</u>
<u>I. BEȚIA (Patima de nutriție).....</u>	<u>12</u>
<u>II. DESFRÂUL (Patima de reproducție).....</u>	<u>18</u>
<u>III. HOȚIA (Patima de proprietate).....</u>	<u>26</u>
<u>IV. TRUFIA.....</u>	<u>81</u>
<u>RĂZBOIUL ȘI INSTINCTELE.....</u>	<u>91</u>
<u>REMEDIIILE PATIMIILOR.....</u>	<u>108</u>
<u>ASOCIAȚIA BUNILOR CREȘTINI.....</u>	<u>108</u>
<u>1. SCRISOARE CĂTRE BUNII CREȘTINI.....</u>	<u>108</u>
<u>2. SCRISOARE CĂTRE MUNCITORI.....</u>	<u>117</u>
<u>3. SCRISOARE CĂTRE BUNELE CREȘTINE.....</u>	<u>119</u>
<u>4. SCRISOARE CĂTRE PREOȚI.....</u>	<u>125</u>
<u>ADAOS. CUM SE ROSTEȘTE O PREDICĂ.....</u>	<u>129</u>
<u>5. SCRISOARE CĂTRE MEDICI.....</u>	<u>131</u>
<u>ȘI CĂTRE STUDENȚII ÎN MEDICINĂ.....</u>	<u>131</u>
<u>6. SCRISOARE CĂTRE EVREI.....</u>	<u>133</u>
<u>7. SCRISOARE CĂTRE POPOARE.....</u>	<u>155</u>
<u>DRAGOSTEA CREȘTINEASCĂ.....</u>	<u>155</u>
<u>ADAOS. TREBUIE SĂ MERGEM LA BISERICĂ?.....</u>	<u>162</u>
<u>REGULA ASOCIAȚIEI BUNILOR CREȘTINI.....</u>	<u>166</u>